Hunter S. Thompson

Spaime și scîrbe în Las Vegas

„Cel mai bun roman despre deceniul drogurilor!" (*The New York Times Book Review*)

POLIROM

Colecţia BIBLIOTECA POLIROM este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Hunter S. Thompson, *Fear and Loathing in Las Vegas*

Copyright © 1971 by Estate of Hunter S. Thompson
All rights reserved.
Copyright ilustraţii © 1971 by Ralph Steadman
© 2008 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:

THOMPSON, HUNTER S.

Spaime şi scîrbe în Las Vegas: o călătorie în inima sălbatică a Visului American / Hunter S. Thompson; trad. şi note de Adrian Buz – Iaşi: Polirom, 2008

ISBN: 978-973-46-0860-7

I. Buz, Adrian (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Hunter S. Thompson

Spaime și scîrbe în Las Vegas

O călătorie în inima sălbatică a Visului American

Traducere din limba engleză
și note de Adrian Buz

POLIROM
2008

Hunter S. Thompson s-a născut în 1937 în Louisville, Kentucky şi a murit în Colorado în 2005. Este creatorul aşa-numitului „jurnalism Gonzo", un stil de reportaj în care autorul se implică atît de mult încît devine personajul central al relatării. Scriitorul a avut o existenţă tumultuoasă : închis pentru jaf la închisoarea Jefferson County, se alătură Forţelor Aeriene Americane, în cadrul cărora lucrează şi ca redactor sportiv. În martie 1963, Hunter S. Thompson călătoreşte în America de Sud, în calitate de corespondent pentru *The National Observer*. În 1966, apare *Hell's Angels : The Strange and Terrible Saga of the Outlaw Motorcycle Gangs,* descrierea experienţei pe care Hunter S. Thompson a avut-o cu gaşca de motociclişti Hells Angels. Adept al unui mod nonconformist de a trăi, scriitorul american inventează şi un nou stil de a scrie : la limita disperării, confruntat cu un termen limită, trimite revistei *Scanlan's Monthly* pagini rupte din carnetul său de însemnări. Astfel avea să ia naştere „jurnalismul Gonzo". Faima şi-a cîştigato lucrînd în special în calitate de corespondent pe probleme de politică internă pentru revista *Rolling Stone*, în care au apărut pentru prima dată *Fear and Loathing in Las Vegas* şi *Fear and Loathing : On the Campaign Trail '72*.
Avînd o puternică tentă autobiografică, *Spaime şi scîrbe în Las Vegas* (1971) îi are ca principali protagonişti pe jurnalistul Raoul Duke, alter ego-ul scriitorului, care pleacă spre Las Vegas într-o decapotabilă roşie, împreună cu avocatul său, doctorul Gonzo, ca să descopere partea întunecată a Visului American. Sub pretextul unei relatări „la cald" a faimoasei curse de motociclete „Mint 400", cei doi se lansează într-o aventură halucinogenă : înarmaţi cu un întreg arsenal de amfetamine, haşiş, marijuana şi LSD, viziunea lor asupra celebrilor ani '60 din America nu poate fi decît grotescă şi absurd de hilară, o perspectivă de coşmar împinsă pînă la ultimele ei consecinţe. Romanul a fost ecranizat în 1998 în regia lui Terry Gilliam, cu Johnny Depp şi Benicio del Toro în rolurile principale, devenind unul dintre filmele-cult ale contraculturii americane.

Lui Bob Geiger, din motive
care nu trebuie explicate aici –
și lui Bob Dylan, pentru
Mr. Tambourine Man

HUNTER S. THOMPSON
ILUSTRAȚII DE RALPH STEADMAN

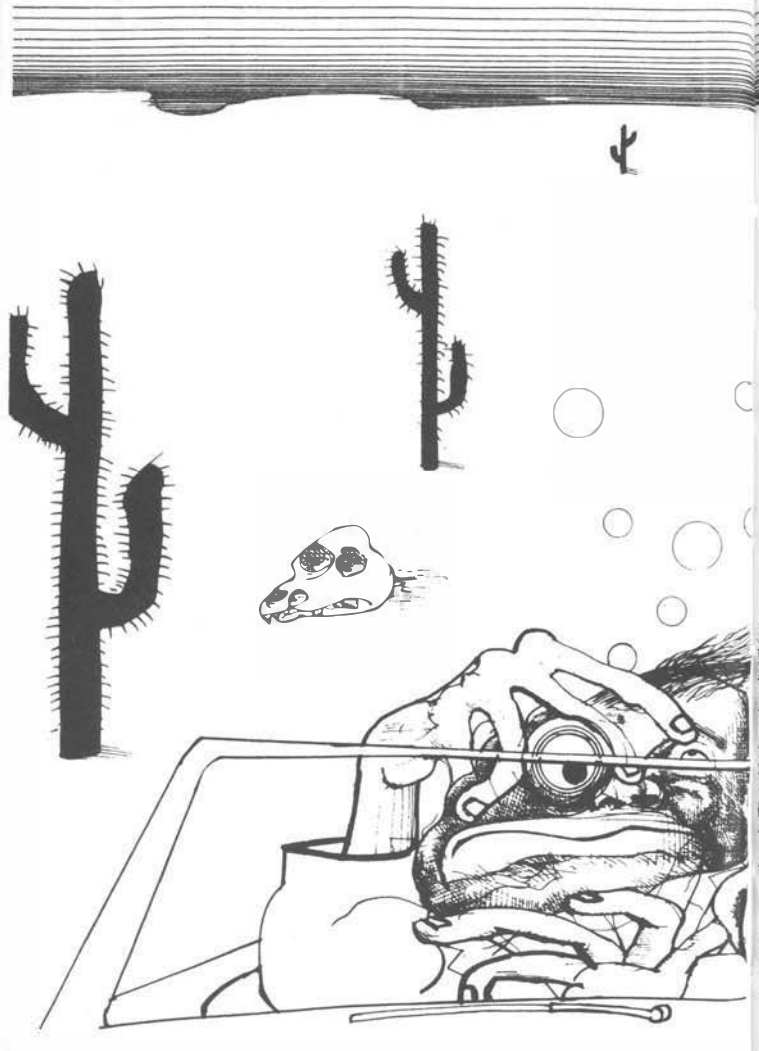

Spaime și scîrbe în Las Vegas

O călătorie în inima sălbatică a Visului American

„Cel ce se poartă ca un ticălos,
scapă de suferința de a fi om.“
DR. JOHNSON

Partea I

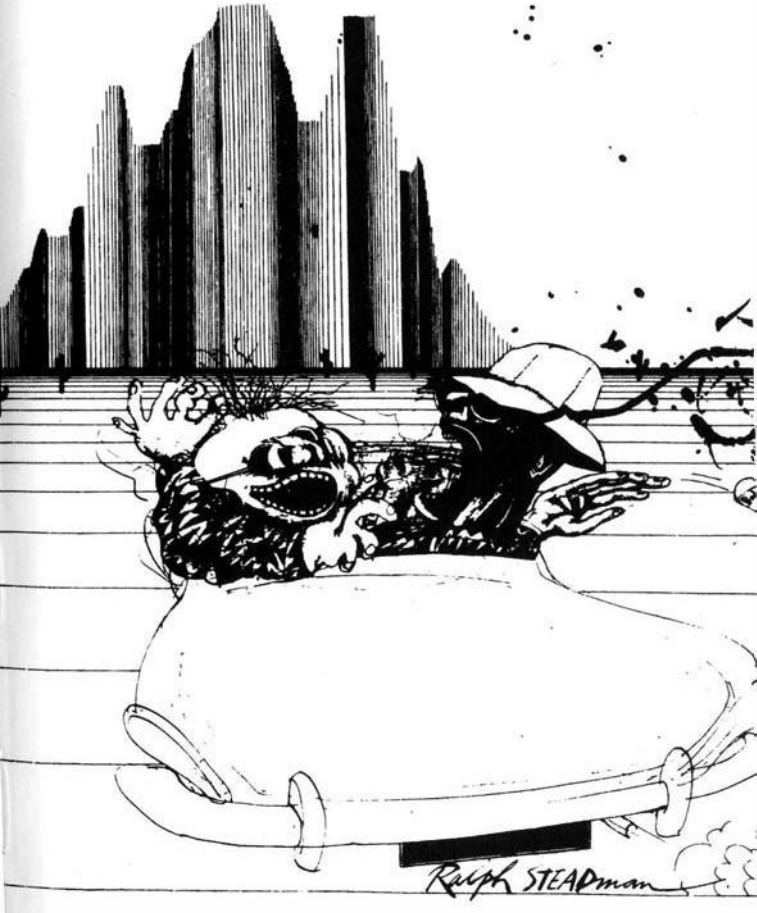

Eram pe undeva pe lîngă Barstow, la marginea deşertului, cînd prafurile au început să lucreze. Îmi amintesc că am zis ceva de genul:

— Mă simt un pic năuc; poate că ar trebui să conduci tu...

Deodată se porni un muget teribil în jurul nostru şi cerul era plin de ceea ce păreau nişte lilieci uriaşi, zvîrcolindu-se şi ţipînd şi plonjînd în jurul maşinii, care, cu capota strînsă, gonea cu 160 de kilometri la oră spre Las Vegas. Şi o voce răcnea:

— Sfinte Sisoe! Ce sînt animalele astea nenorocite?

Apoi se făcu din nou linişte. Avocatul meu îşi scosese cămaşa şi îşi turna bere pe piept, pentru a înlesni procesul de bronzare.

— De ce dracu' răcneşti aşa? bombăni el, înălţîndu-şi spre cer ochii închişi, ascunşi complet în spatele unei perechi de ochelari de soare spanioli.

— Nu contează, am spus. E rîndul tău să conduci.

Am călcat frîna şi am tras Marele Rechin Roşu spre marginea şoselei. N-are rost să-i spun despre

lilieci, m-am gîndit. Bietul idiot o să-i vadă şi el destul de curînd.

Era aproape amiază şi mai aveam peste 170 de kilometri de mers. O distanţă dată dracului. Ştiam că foarte curînd aveam să fim amîndoi complet varză. Dar nu era loc de întors şi n-aveam timp de odihnă. Trebuia să o ţinem tot aşa. Înscrierea jurnaliştilor pentru fabuloasa cursă Mint 400 era deja în desfăşurare şi trebuia să fim acolo pînă la patru pentru a ne revendica apartamentul izolat fonic. O revistă de sport la modă din New York se ocupase de rezervări şi de acest uriaş Chevy roşu decapotabil, pe care tocmai îl închiriasem de pe Sunset Strip[1]... şi, la urma urmei, eram un jurnalist profesionist; aşa că aveam obligaţia să *scriu reportajul la cald*, fie că eram mort sau viu.

Editorii sportivi îmi plătiseră deja 300 de dolari bani gheaţă, iar cea mai mare parte din ei o cheltuisem pe droguri extrem de periculoase. Portbagajul maşinii arăta ca un laborator mobil al curcanilor de la Narcotice. Aveam două pungi de iarbă, şaptezeci şi cinci de pilule de mescalină, cinci bucăţi energizante de sugativă[2], o solniţă plină

1. Sector din Los Angeles, de-a lungul lui Sunset Boulevard, frecventat de toxicomani, vagabonzi etc.
2. În original, *acid blotter* – începînd cu anii '70, LSD-ul a început să fie distribuit sub forma unor timbre de sugativă îmbibate cu drog.

pe jumătate cu cocaină şi o întreagă galaxie de pocnitoare, zăpăcitoare, năucitoare şi behăitoare în toate culorile curcubeului... şi, de asemenea, un sfert de galon de tequila, un sfert de galon de rom, o ladă de bere, o juma' de eter neprelucrat şi două duzini de amil.

Toate astea fuseseră împachetate în noaptea de dinainte, într-o cursă frenetică de mare viteză prin ţinutul Los Angelesului – de la Topanga la Watts, am luat toate chestiile pe care am putut să punem mîna. Nu că am fi *avut nevoie* de toate alea pentru călătorie, dar, odată ce eşti prins în verva achiziţionării drogurilor, tendinţa e să împingi treaba cît de departe poţi.

Singurul lucru care mă îngrijora era eterul. Nimic nu e pe lume mai lipsit de ajutor, mai iresponsabil şi mai depravat decît un bărbat în toiul unui dezmăţ cu eter. Şi ştiam că o să ne dăm la chestia aia spurcată cît de curînd. Probabil la următoarea benzinărie. Aveam mostre din aproape toate felurile şi acum, da, venise vremea să tragem puţin eter. După care, aveam să facem următorii 170 de kilometri într-o oribilă şi băloasă stupoare spasmodică. Singura cale de a te menţine lucid atunci cînd tragi eter e să dai cu o grămadă de amil – nu tot o dată, dar constant, suficient cît să-ţi menţii concentrarea la 140 de kilometri la oră prin Barstow.

— Omule, aşa se călătoreşte, spuse avocatul meu.

Se aplecă să dea mai tare radioul, fredonînd pe ritmul melodiei şi mormăind cuvintele:

— *One toke over the line, Sweet Jesus... One toke over the line*[1]...

One toke? Biet nebun! Aşteaptă pînă ai să vezi nenorociţii ăia de lilieci. Abia dacă mai auzeam radioul... prăbuşit în marginea îndepărtată a scaunului, luptîndu-mă cu un magnetofon dat la maximum pe *Sympathy for the Devil*[2]. Asta era singura bandă pe care o aveam, aşa că o puneam întruna, iar şi iar, ca un fel de contrapunct dement la ce se auzea la radio. Şi ca să ne menţinem ritmul pe şosea. O viteză constantă e bună pentru consumul de carburant – lucru care, dintr-un motiv sau altul, părea important în acel moment. Serios. Într-o călătorie ca asta, *trebuie* să fii atent la consumul de benzină. Evită acele explozii de acceleraţie care îţi duc sîngele în spatele creierului.

Avocatul meu îl văzu pe autostopist cu mult înaintea mea.

— Hai să-l luăm pe puştiu' ăsta, spuse, şi, înainte ca eu să emit vreo obiecţie, opri şi sărmanul puşti de Oklahoma alergă spre maşină cu un rînjet uriaş pe faţă, exclamînd:

---

1. Melodie cîntată de Mike Brewer şi Tom Shipley în ale cărei versuri se vorbeşte despre droguri, în special marijuana [*toke* (engl.) – un fum de marijuana].
2. Celebră piesă rock a formaţiei Rolling Stones.

— La dracu'! N-am mai mers cu o decapotabilă pînă acu'!

— Chiar aşa? am zis. Păi, cred că eşti gata, nu?

Puştiul dădu din cap energic în timp ce demaram.

— Noi suntem prietenii tăi, spuse avocatul meu. Nu suntem ca şi ceilalţi.

Cristoase, am crezut că ratează curba.

— Gata cu vorbăraia! am zis tăios. Sau pun lipitorile pe voi.

Rînji, părînd să înţeleagă. Din fericire, zgomotul din maşină era îngrozitor – vîntul, radioul şi magnetofonul dat la maximum – aşa încît puştiul din spate nu putea auzi o iotă din ce vorbeam noi. Sau putea?

Cît timp putem să ne *menţinem*? m-am întrebat. Cît, înainte ca unul din noi să înceapă să delireze şi să trăncănească în păsăreşte cu băiatul ăsta? Ce-o să creadă el? Acelaşi deşert pustiu a fost ultimul domiciliu cunoscut al familiei Manson[1]. Va face el oare cumplita legătură atunci cînd avocatul meu o să răcnească despre lilieci şi despre uriaşii peşti-pisică plonjînd spre maşină? Dacă da – ei bine, va trebui să-i tăiem capul şi să-l

1. Charles Manson (n. în 1934) – criminal celebru care a condus aşa-numita „Familie Manson", un cult care a început să se formeze în jurul său în 1967, în San Francisco.

îngropăm undeva. Pentru că nu scrie nicăieri că nu ne putem descotorosi de el. Ne va raporta imediat la vreo agenţie nazi de poliţie de la mama dracului şi ne vor hăitui ăia ca pe nişte cîini.

Isuse! Am *spus* eu asta? Sau doar am gîndit-o? Am vorbit? M-au auzit? M-am uitat la avocatul meu, dar el părea năuc – privind şoseaua, conducînd Marele Rechin Roşu cu 180 la oră sau ceva de genul ăsta. Nu se auzea nici un sunet dinspre bancheta din spate.

Mai bine aş sta de vorbă cu băiatul asta, mi-am zis. Poate dacă îi explic nişte chestii, va sta cuminte.

Bineînţeles. M-am răsucit spre el şi i-am tras un uriaş zîmbet curat... admirîndu-i forma craniului.

— Apropo, am zis. E un singur lucru pe care ar trebui probabil să-l înţelegi.

Se uită la mine, fără să clipească. Îşi scrîşnea dinţii?

— Mă *auzi*? am răcnit.

Dădu din cap că da.

— Asta-i bine, am zis. Pentru că vreau să ştii că suntem în drum spre Las Vegas pentru a găsi Visul American.

Am zîmbit.

— De aceea am închiriat maşina asta. Era singurul mod în care o puteam face. Te-ai prins?

Dădu din cap din nou, dar în privire i se citea îngrijorarea.

— Vreau să ai imaginea de ansamblu, am zis. Pentru că asta e o misiune de foarte rău augur, cu implicații extrem de periculoase... La dracu', am uitat de bere; vrei una?

Clătină din cap.

— Ce-ai zice de niște eter? l-am întrebat.

— Poftim?

— Nu contează. Hai să intrăm în miezul problemei. Vezi tu, acum douăzeci și patru de ore eram în Polo Lounge în Hotelul Beverly Hills – în grădină, bineînțeles – și stăteam sub un palmier cînd a venit la mine un pitic în uniformă, cu un telefon roz și mi-a spus: „Acesta trebuie să fie telefonul pe care îl așteptați, domnule".

Am rîs și am deschis o cutie de bere căreia i-am împrăștiat spuma peste tot pe bancheta din spate, în timp ce am continuat să vorbesc.

— Și știi ce? Avea dreptate! *Așteptam* telefonul ăla, dar nu știam de la cine e. Mă urmărești?

Expresia de pe fața puștiului era un amestec de spaimă și uluială.

Am turuit mai departe:

— Vreau să înțelegi că tipu' ăsta de la volan e *avocatul* meu! Nu e doar un ornament pe care l-am pescuit de pe Strip. Rahat, *uită-te* la el! Nu seamănă nici cu mine, nici cu tine, nu? Pentru că e străin. Cred că e samoan. Dar nu contează, nu? Ai prejudecăți?

R.ST.

— Nici gînd! spuse el precipitat.

— Nici nu mă aşteptam să ai, am zis. Pentru că, în ciuda rasei lui, acest om îmi este de mare preţ.

Mi-am aruncat privirea spre avocatul meu, dar mintea lui era în altă parte.

Am izbit cu pumnul în scaunul şoferului.

— La dracu', e *important*! E o *poveste adevărată*!

Maşina făcu o mişcare laterală bruscă, apoi se redresă.

— Ia-ţi dracului mîinile alea de pe gîtul meu! răcni avocatul meu.

Puştiul din spate părea gata să-şi încerce norocul şi să sară din maşină.

Începeam să avem presimţiri sumbre – dar de ce? Eram nedumerit, frustrat. În maşina asta nu se putea comunica? Decăzusem pînă la stadiul de *bestii nătînge*?

Pentru că povestea mea *era* reală. Eram sigur de asta. Şi simţeam că era extrem de important ca *înţelesul* călătoriei noastre să fie cît se poate de limpede. Chiar stătusem acolo, în Polo Lounge – timp de multe ore – bînd Singapore Sling[1] asezonat cu mescalină, pe care o stingeam cu bere. Şi, cînd am primit telefonul, eram pregătit.

---

1. Băutură din gin, apă, zahăr şi lămîie.

Piticania s-a apropiat cu precauţie de masa noastră, după cum îmi amintesc, şi cînd mi-a înmînat telefonul roz, n-am zis nimic, ci doar am ascultat. Apoi am închis, întorcîndu-mă cu faţa spre avocatul meu.

— Era cartierul general, am spus. Vor să merg imediat în Las Vegas şi să iau legătura cu un fotograf portughez pe nume Lacerda. El ştie toate detaliile. Tot ce trebuie să fac e să mă cazez în apartament şi el mă va căuta.

Avocatul meu rămase tăcut un moment, apoi brusc prinse viaţă în scaunul lui.

— La dracu'! exclamă el. Cred că înţeleg *schema*. Pare o belea adevărată!

Îşi îndesă maioul kaki în nădragii de viscoză albă şi mai ceru de băut.

— O să ai nevoie de o grămadă de sfaturi legale înainte să se termine chestia asta, îmi spuse. Iar primul meu sfat e să închiriezi o maşină decapotabilă foarte rapidă şi să părăseşti L.A.-ul pentru cel puţin patruzeci şi opt de ore.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ceea ce îmi strică weekendul, pentru că, bineînţeles, trebuie să vin cu tine – şi trebuie să ne înarmăm.

— De ce nu? am zis. Dacă o chestie ca asta merită făcută, atunci hai s-o facem cum trebuie. Vom avea nevoie de un echipament decent, de o

grămadă de bani gheață la îndemînă – cel puțin pentru droguri – și de un magnetofon supersensibil, pentru o înregistrare constantă.

— Ce fel de poveste e asta? întrebă el.

— Mint 400, am zis. E cea mai mare cursă de motociclete și mașini de teren din istoria sportului organizat – un spectacol fantastic în onoarea unui *grossero* umflat numit Del Webb, care deține luxosul Hotel Mint în inima Las Vegasului... cel puțin asta spune dosarul de presă; omul meu din New York tocmai mi l-a citit.

— Ei bine, spuse el, în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să cumperi o motocicletă. Altfel cum ai putea să relatezi la cald o chestie ca asta?

— În nici un caz, am zis. De unde am putea să facem rost de o Vincent Black Shadow?

— Ce-i aia?

— O motocicletă fantastică, am spus. Ultimul model are vreo două mii de centimetri cubi, dezvoltă două sute de cai putere la patru mii de turații pe minut, pe un șasiu de magneziu cu scaun dublu de polistiren expandat și cu o greutate totală de nouăj' de kile.

— Pare numai bună pentru povestea asta, zise el.

— Este, l-am asigurat. Bestia nu prea-i pentru curbe, dar pe drum drept merge ca focu'. Depășește un F-111 pînă cînd decolează.

— Decolează? făcu el. Ne descurcăm cu un demaraj ca ăsta?

— Absolut, am spus. Sun la New York pentru niște bani gheață.

2.
Am umflat 300$ de la o scroafă din Beverly Hills

Biroul din New York nu era familiarizat cu Vincent Black Shadow: m-au trimis la biroul din Los Angeles – care se află de fapt în Beverly Hills, la doar cîteva străzi de Polo Lounge –, dar cînd am ajuns acolo, tipa cu banii a refuzat să-mi dea mai mult de 300 de dolari bani gheață. Mi-a spus că habar n-are cine sînt, dar deja începusem să transpir din greu. Sîngele meu e prea gros pentru California: n-am fost niciodată în stare să mă exprim cum trebuie în mediul ăsta. Nu șiroind de transpirație... cu ochii roșii turbați și mînile tremurînde.

Așa că am luat cei 300 de dolari și am plecat. Avocatul meu mă aștepta într-un bar după colț.

— Nu ne-ajunge nici pe-o măsea, îmi zise, doar dacă nu cumva avem credit nelimitat.

L-am asigurat că vom avea.

— Voi, samoanii, sunteţi toţi la fel, i-am spus. N-aveţi deloc încredere în decenţa elementară a culturii omului alb. Sfinte Sisoe, acum o oră stăteam în baiginio-ul[1] ăla împuţit, lefteri şi paralizaţi pentru tot weekendul, cînd sună un tip complet necunoscut din New York, spunîndu-mi să merg în Las Vegas şi naiba să le ia de cheltuieli – după care mă trimite la un birou din Beverly Hills unde un alt tip complet necunoscut îmi dă 300 de dolari bani gheaţă fără nici un motiv... io-ţi zic, frate, ăsta-i Visul American în acţiune! Am fi nişte neghiobi dacă n-am călări torpila asta pîn' la capăt.

— Desigur, zise el. *Trebuie* s-o facem.

— Corect, am spus. Dar mai întîi avem nevoie de maşină. Şi, după asta, de cocaină. Apoi de un magnetofon, pentru muzici speciale, şi de nişte cămăşi Acapulco.

Singurul mod de a ne pregăti pentru o călătorie ca asta, simţeam eu, era să ne îmbrăcăm ca nişte păuni umani şi să ne purtăm ca nişte descreieraţi, şi apoi să traversăm deşertul şi să *spunem povestea la cald*.

Dar care *era* povestea? Nimeni nu se obosise să ne spună. Aşa că va trebui să băgăm de la noi.

---

1. Cuvînt inventat de Hunter Thompson; există adevărate dispute lingvistice asupra multor termeni pe care autorul american îi foloseşte; *baiginio* e unul dintre ei.

Antrepriza Libertății. Visul American. Horatio Alger[1] lovit de dambla din cauza drogurilor în Las Vegas. Fă-o *acum*: jurnalism Gonzo pur.

Mai era și factorul socio-psihic. Uneori, cînd viața ta se complică și ticăloșii te încolțesc, singurul tratament e să treci pe chimicale oribile și să fugi ca un nemernic de la Hollywood la Las Vegas. Să te *relaxezi*, cum ar veni, în pîntecul soarelui de deșert. Ridică-i acoperișul și tai-o înainte, unge-ți fața cu niște cremă albă de plajă și dă-i bătaie, cu muzica la maximum și cu măcar o juma' de eter.

N-a fost o problemă să facem rost de droguri, dar mașina și magnetofonul n-au fost o treabă prea ușoară la 6.30 într-o după-amiază de vineri la Hollywood. Aveam deja o mașină, dar era mult prea mică și lentă pentru goana asta prin deșert. Ne-am dus la un bar polinezian, unde avocatul meu a dat șapteșpe telefoane înainte să localizăm o decapotabilă cu destui cai putere și o culoare adecvată.

— Ține-o acolo, l-am auzit spunînd la telefon. Venim să batem palma în treizeci de minute.

Apoi, după o pauză, începu să zbiere:

---

1. Horatio Alger (1832-1899), autor american ale cărui romane ilustrează Visul American.

— Ce? *Bineînțeles* că domnul are o carte de credit valabilă! Ai idee cu cine pizda mă-tii stai de vorbă?

— Nu-l lăsa pe porcul ăla să te aburească, i-am zis, în timp ce el trîntea telefonul. Acum avem nevoie de o prăvălie de acustice cu echipamente meserie. Fără fasoane. Vrem unul din aparatele alea Heliowatt belgiene, cu un microfon-tun activat prin voce, ca să înregistrăm convorbirile din mașinile care vin spre noi.

Am mai dat cîteva telefoane și în cele din urmă am localizat echipamentul într-un magazin la vreo opt kilometri distanță. Era ora de închidere, dar vînzătorul ne-a spus că ne așteaptă, dacă ne grăbim. A trebuit totuși să ne oprim pe drum, pentru că un Stingray din fața noastră a ucis un pieton pe Sunset Boulevard. Magazinul era închis în momentul în care am ajuns acolo. Erau oameni înăuntru, dar au refuzat să vină la ușa dublă de sticlă pînă cînd nu i-am tras niște șuturi ca să ne facem clare intențiile.

În cele din urmă, doi vînzători care învîrteau niște manivele au venit la ușă și am reușit să negociem vînzarea printr-o crăpătură îngustă. Apoi au deschis ușa doar cît să ne vîre în brațe echipamentul, înainte să o închidă și să pună lacătul la loc.

— Acum luaţi-vă chestia aia şi căraţi-vă dracului de aici, răcni unul dintre ei prin crăpătură.

Avocatul meu le arătă pumnul.

— Ne întoarcem noi, le strigă. Mîine vă pun o bombă în magazin! Am numele vostru pe eticheta asta! Aflu eu unde staţi şi-o să vă dau foc la case!

— Chestia asta o să-i dea de gîndit, bombăni el cînd am pornit-o pe şosea. În orice caz, tipul ăla e un psihopat. Îi recunoşti uşor.

Am avut iar probleme, la agenţia de închiriat maşini. După ce am semnat toate hîrtiile, m-am urcat în maşină şi aproape că am pierdut controlul volanului în timp ce dădeam cu spatele de-a lungul parcării spre pompa de benzină. Tipul de la închirieri se căcase pe el.

— Ia ascultă... adică, ăă... măi băieţi, o să aveţi *grijă* de maşina asta, nu?

— Bineînţeles.

— Dumnezeule! făcu el. Ai dat cu spatele peste bordura aia de ciment de juma' de metru şi nici măcar n-ai încetinit! Şaptezeci cu spatele! Şi ai ratat pompa aia la milimetru!

— Nu s-a întîmplat nimic, am spus. Întotdeauna îi verific aşa transmisia. *Partea din spate.* Pentru factorii de presiune.

Între timp, avocatul meu muta romul şi gheaţa din Pinto pe bancheta din spate a decapotabilei. Tipul de la închirieri îl privea îngrijorat.

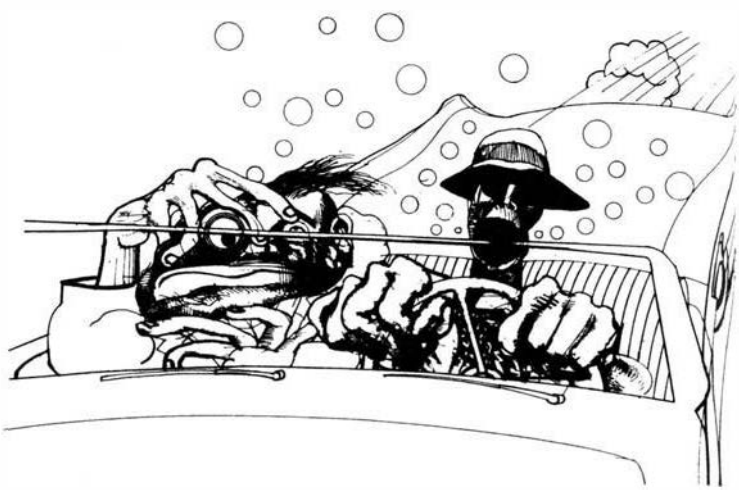

— Ia ascultă, zise el. Trageți la măsea?

— Eu nu, am spus.

— Umple rezervorul ăla nenorocit, izbucni avocatul meu. Ne grăbim al naibii de tare. Sîntem în drum spre Las Vegas pentru o cursă prin deșert.

— Poftim?

— Nu contează, am spus. Sîntem oameni responsabili.

L-am urmărit cum pune capacul la rezervor, apoi am băgat drăcia în viteză și ne-am scurs în trafic.

— Încă un căcăcios, zise avocatul meu. Probabil că a făcut pe el de frică.

— Îhî, ar fi trebuit să-i dai niște roșii[1].

— Roșiile nu l-ar fi ajutat cu nimic pe porcul ăla, făcu el. Să-l ia dracu'. Avem o grămadă de afaceri de rezolvat, înainte să putem ieși pe șosea.

— Mi-ar plăcea să facem rost de niște sutane din alea de popă, am spus. Ne-ar prinde bine în Las Vegas.

Dar n-am găsit deschis nici un magazin de costume și nu eram pregătiți să jefuim vreo biserică.

— De ce-ți bați capul? zise avocatul meu. Și adu-ți aminte că o grămadă de gabori sînt niște catolici cîinoși. Îți imaginezi ce ne-ar face nemernicii ăștia dacă ne-ar umfla drogați și beți în haine popești furate? Isuse, ne-ar castra!

— Ai dreptate, am spus. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu fuma din pipa aia la semafor. Gîndește-te că sîntem expuși.

Încuviință din cap.

— Avem nevoie de o narghilea uriașă. Să o ținem ascunsă aici pe scaun. Și dacă ne vede cineva, să creadă că folosim oxigen.

Ne-am petrecut restul serii aranjînd marfa și înghesuind-o în mașină. Apoi am halit niște mescalină și ne-am dus să înotăm în ocean. La răsăritul

1. Roșii, pastilele roșii sau roșiile, în argoul culturii narcoticelor, sînt drogurile din gama barbituricelor.

soarelui am luat micul dejun într-o cafenea în Malibu, apoi am condus cu grijă pînă în partea cealaltă a oraşului şi ne-am lansat pe autostrada Pasadena, învăluită în fum şi ceaţă, îndreptîndu-ne spre est.

3.
Tratament straniu în deşert...
O criză de încredere

Încă mai sînt vag bîntuit de remarca autostopistului nostru cum că „n-a mers niciodată cu o decapotabilă". Imaginaţi-vi-l pe bietul idiot trăind într-o lume de maşini decapotabile care trec vuind pe lîngă el pe şosea tot timpul, şi el nici măcar n-a *mers* vreodată cu una. Mă făcea să mă simt ca regele Farouk[1]. Eram tentat să-l pun pe avocatul meu să ne ducă în primul aeroport şi să aranjeze un contract simplu, de drept comun, prin care să-i putem pur şi simplu *da* maşina acelui biet nenorocit. Să-i spunem doar: „Uite, semnează aici şi maşina e a ta". Să-i dăm cheile şi apoi cu cartea de credit să o întindem, de exemplu, spre Miami şi să închiriem o altă maşină decapotabilă uriaşă, roşie ca focul, pentru un maraton matol

1. Rege al Egiptului între 1936 şi 1952.

și de mare viteză peste apă tocmai pîn' la ultima oprire din Key West... și apoi să dăm mașina pe o barcă. Să mergem înainte.

Dar ideea asta nebunească mi-a trecut repede. N-avea nici un sens să-l băgăm la pîrnaie pe puștiul ăla nevinovat – și, în plus, aveam *planuri* cu mașina noastră. De-abia așteptam să mă dau rotund prin Vegas cu mîndrețea mea. Poate chiar să fac niște curse pe Strip: să trag la semaforul ăla mare din față de la Flamingo și să încep să strig la șmecherii din trafic:

— Gata, căcăcioșilor! Momîi ce sînteți! Cînd lumina asta nenorocită se face verde, o tai la vale și-o să-l arunc în șanț pe fiecare bulangiu fără coaie de pe șosea!

Așa. Să-i provoc pe nenorociți în ograda lor. Să intru în intersecție scrîșnind din roți, derapînd, cu o sticlă de rom într-o mînă și înfundînd claxonul ca să acopăr muzica... ochi sticloși de nebun dilatați în spatele ochelarilor slinoși cu rame aurii, bălmăjind aiureli... un bețiv *periculos*, duhnind a eter și a psihoză în fază terminală. Ambalînd motorul pînă începe să trepideze cu un scîncet ascuțit, în timp ce așteaptă să se schimbe culoarea semaforului...

Cît de des te întîlnești cu o asemenea ocazie? Să-i scoți din minți pe nenorociți... Elefanții bătrîni pleacă șchiopătînd să moară încotro îi duc pașii;

americanii bătrîni ies pe autostradă şi se aruncă în ghearele morţii în maşinile lor uriaşe.

Dar călătoria noastră era diferită. Era o confirmare clasică a tot ceea e corect şi adevărat şi decent în caracterul naţional. Era un salut vulgar şi concret adresat *posibilităţilor* fantastice de trai în această ţară – dar numai pentru cei care aveau cu adevărat curaj. Iar noi aveam din plin.

Avocatul meu a înţeles acest concept, în ciuda handicapului său rasial, dar autostopistul nostru nu era o persoană la care să ajungi uşor. A *zis* că a înţeles, dar puteam să văd în ochii lui că nu înţelesese. Mă mintea.

Maşina a cotit-o brusc de pe şosea şi s-a oprit alunecînd pe pietriş. Am fost azvîrlit în bord. Avocatul meu s-a prăbuşit peste volan.

— Ce s-a întîmplat? am strigat. Nu putem opri *aici.* Ăsta e tărîmul liliecilor!

— Inima mea, gemu el. Unde mi-e medicamentul?

— Ah, am spus. Da, medicamentul e chiar aici.

Am scotocit în geanta de voiaj după amiluri. Puştiul înmărmurise.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Omul ăsta are inima slăbită – suferă de angină pectorală. Dar avem un leac pentru ea. Da, uite-le.

Am cules patru amiluri din cutia de tablă și i-am întins două avocatului meu. Imediat își sparse una sub nas și eu am procedat la fel.

Trase îndelung pe nări și căzu pe spate, zgîindu-se în sus spre soare.

— Dă naibii drumul la muzică! țipă. Inima mea se simte ca un aligator!

— Volum! Claritate! Bași! Trebuie să avem bași!

Își flutură brațele goale spre cer.

— Ce *naiba* e cu noi? Sîntem niște căcate de *băbuțe*?

Am dat radioul și magnetofonul atît de tare că ne sfredeleau urechile.

— Bișnițar ordinar, am zis. Ai grijă cum vorbești! Te adresezi unui doctor în jurnalism!

Avocatul meu rîdea ca un bezmetic.

— Ce pula mea *căutăm* prin deșertul ăsta? țipă. Să cheme cineva poliția! Avem nevoie de ajutor!

— Nu-l băga în seamă pe porcul ăsta, i-am zis autostopistului. Nu poate face față medicamentului. De fapt, *amîndoi* sîntem doctori în jurnalism și ne îndreptăm spre Las Vegas ca să scriem cea mai importantă poveste a generației noastre.

După care am început să rîd...

Avocatul meu se răsuci spre autostopist.

— Adevărul e, spuse, că ne ducem la Vegas să-i facem felu' lui Savage Henry, baronul heroinei.

Îl ştiu de ani de zile, dar ne-a prădat – şi ştii ce înseamnă asta, nu?

Am vrut să-l fac să tacă, dar nici unul din noi nu se putea opri din rîs. Ce dracu' *făceam* în deşertul ăsta, cînd amîndoi aveam inimile slăbite?

— Savage Henry şi-a încasat cecul!

Avocatul meu mîrîi spre puştiul de pe scaunul din spate.

— O să-i scoatem plămînii pe nas!

— Şi o să-i mîncăm! am izbucnit eu. Nemernicul ăla nu scapă! Ce-o să se aleagă de ţara asta dacă un mîncător de rahat ca el scapă după ce l-a tras în piept pe un doctor în jurnalism?

Nu răspunse nimeni. Avocatul meu spărgea o altă capsulă de amil şi puştiul se căţăra pe bancheta din spate, mergînd în patru labe pe capota portbagajului.

— Mulţam de călătorie, strigă el. Mulţam *mult*. Îmi *place* de voi, băieţi. Nu vă faceţi griji pentru *mine*.

Puse piciorul pe asfalt şi începu să alerge înapoi spre Baker. În mijlocul deşertului, nici un copac cît vezi cu ochii.

— Stai puţin, am strigat. Întoarce-te şi ia-ţi o bere.

Dar se părea că nu putea să mă audă.

Muzica era dată foarte tare şi el se îndepărta de noi în mare viteză.

— Ducă-se învîrtindu-se! zise avocatul meu. Era un ciudat. Puştiul ăla mă călca pe nervi. Ai văzut ce *ochi* avea?

Continua să rîdă.

— Isuse, zise. Medicamentul ăsta e tare bun!

Am deschis uşa şi am venit pe partea şoferului.

— Dă-te la o parte, i-am zis. Conduc eu. Trebuie să ieşim din California înainte ca puştiul să găsească un curcan.

— Rahat, o să dureze cîteva ore bune, făcu avocatul meu. E la 170 de kilometri de orice.

— Şi noi la fel, am zis.

— Hai să întoarcem şi să mergem înapoi la Polo Lounge, spuse el. Acolo nu ne-ar căuta niciodată.

L-am ignorat.

— Deschide sticla aia de tequila, am răcnit cînd vîntul începu iar să şuiere; am călcat pe acceleraţie în timp ce zburam din nou pe autostradă. Cîteva clipe mai tîrziu, se aplecă spre mine cu o hartă.

— Ne apropiem de un loc care se cheamă Mescal Springs, zise. În calitate de avocat al tău te sfătuiesc să oprim şi să facem o baie.

Am scuturat din cap.

— E absolut necesar să ajungem la Hotel Mint înainte de termenul limită pentru cazarea jurnaliştilor, am zis. Altfel s-ar putea să trebuiască să plătim pentru apartament.

Încuviinţă din cap.

— Dar hai să uităm prostia aia cu Visul American, spuse. Ceea ce *contează* e Marele Vis Samoan.

Scotocea în geanta de voiaj.

— Cred că e momentul să mestecăm o sugativă, zise. Mescalina aia ieftină s-a dus de mult şi nu cred că mai pot să suport mirosul eterului ăluia nenorocit.

— Mie îmi *place*, am zis. Ar trebui să îmbibăm un prosop cu el şi să-l punem pe podea, lîngă acceleraţie, încît aburii să mi se ridice în faţă tot drumul pînă la Vegas.

Avocatul meu întorcea banda. Radioul ţipa: *Power to the People – Right On* ! Piesa politică a lui John Lennon, zece ani prea tîrziu.

— Prăpăditul ăla trebuia să rămînă unde era, zise avocatul meu. Amărăşteni ca ăştia îţi stau în drum cînd încearcă să fie serioşi.

— Apropo de chestii serioase, am spus. Cred că a venit vremea să ne dăm la eter şi la cocaină.

— Uită de eter, zise el. Să-l păstrăm ca să îmbibăm cu el covorul din apartament. Dar uite asta. Jumătate din sugativa ta portocalie. Mestec-o exact ca pe o gumă.

Am luat sugativa şi am mîncat-o. Avocatul meu se tot chinuia acum cu solniţa în care pusesem cocaină. O deschise. O împrăştie peste tot. Începu să strige, apucînd aerul cu mîinile, în timp ce praful nostru alb şi fin o luă sus şi de-a lungul autostrăzii pustii. O mică tornadă foarte costisitoare se ridica din Marele Rechin Roşu.

— O, *Doamne*! murmură el. Ai văzut ce ne-a făcut Dumnezeu?

— Nu Dumnezeu a făcut-o! am ţipat. *Tu* ai făcut-o. Eşti un nenorocit de agent de la Narcotice! Ai fost cu ochii pe mine de la început, porcule!

— Ia vezi, zise el.

Şi deodată începu să fluture spre mine un Magnum de calibrul 9,525 mm gras şi negru. Un Colt Python cîrn cu cilindrul teşit.

— O grămadă de vulturi pe-aicea, zise. Îţi curăţă oasele pînă dimineaţă.

— Curvă ce eşti, i-am spus. Cînd ajungem în Las Vegas te fac cîrnaţi. Cum îţi închipui că o să reacţioneze cei din Liga Drogurilor cînd o să apar cu un agent de la Narcotice samoan după mine?

— O să ne omoare pe amîndoi, zise el. Savage Henry ştie cine sînt. La dracu', sînt *avocatul* tău.

Începu să rîdă ca un nebun.

— Eşti plin de acid, idiotule. Ar fi o minune să putem ajunge la hotel şi să ne cazăm înainte să te transformi într-o fiară. Eşti pregătit? Să te cazezi la un hotel din Vegas sub un nume fals cu intenţia de a comite o fraudă capitală cu capul plin de acid?

Rîse iar, apoi îşi îndesă nasul în solniţă, ţintind cu tubul subţire făcut dintr-o bancnotă de 20 de dolari în ce mai rămăsese din pudră.

— Cît mai avem? l-am întrebat.

— În jur de treizeci de minute, îmi răspunse. În calitate de avocat al tău te sfătuiesc să conduci cu viteză maximă.

Las Vegasul era chiar înaintea noastră. Puteam să văd orizontul zimţat al hotelurilor iţindu-se prin pîcla albastră a deşertului: Sahara, borna de la intrare, Americana şi ameninţătorul Thunderbird – un şir de dreptunghiuri gri în depărtare, ridicîndu-se dintre cactuşi.

Treizeci de minute. Mai era foarte puţin. Obiectivul era turnul mare al Hotelului Mint, în centru –

şi dacă nu ajungeam acolo înainte să ne pierdem de tot controlul, mai exista şi posibilitatea puşcăriei de stat din Nevada, Carson City. Fusesem acolo o dată – însă doar pentru a vorbi cu prizonierii – şi nu voiam să merg iar, pentru nimic în lume. Aşa că nu aveam de ales: trebuia să trecem iadul şi să lăsăm naibii acidul. Să scăpăm de toată trăncăneala oficială, să băgăm maşina în parcarea hotelului, să-l căpiem pe recepţioner, să aranjăm cu băiatul de serviciu, să semnăm pentru legitimaţiile de presă – astea fiind o gogoriţă, ceva complet ilegal, o fraudă pe faţă, dar care, bineînţeles, trebuia făcută.

„UCIDE TRUPUL ŞI CAPUL VA MURI"

Dintr-un motiv sau altul această replică apare în carnetul meu de însemnări. Probabil are vreo legătură cu Joe Frazier[1]. Mai e în viaţă? Mai e în stare să vorbească? Am văzut lupta aia din Seattle – oribil contorsionat cu patru rînduri mai jos de Guvernator. O experienţă foarte dureroasă din toate punctele de vedere, un final potrivit pentru anii '60: Tim Leary[2], prizonierul lui Eldridge

1. Fost campion mondial de box la categoria grea.
2. Avocat-guru al LSD-ului, figură emblematică a mişcării hippie.

Cleaver[1] în Algeria, Bob Dylan tăind cupoane în Greenwich Village, cei doi Kennedy uciși de mutanți, Owsley împăturind șervețele pe Terminal Island și în cele din urmă Cassius/Ali doborît de pe piedestalul lui de un hamburger uman, un om în pragul morții. Joe Frazier, la fel ca Nixon, a învins pînă la urmă din motive pe care oameni ca mine au refuzat să le înțeleagă – cel puțin nu cu voce tare.

...Dar astea s-au întîmplat într-o altă epocă, fiind de mult dispărute dintre realitățile brutale ale acestui potrivnic an de la Hristos, 1971. Multe lucruri se schimbaseră în acești ani. Și acum eram în Las Vegas, fiindcă redactorul-șef al unei reviste elegante de motosport mă trimisese acolo în Marele Rechin Roșu dintr-un motiv pe care nimeni nu pretindea că l-ar înțelege.

— Tu vezi care-i treaba, mi-au zis, și mai departe ne descurcăm noi...

Chiar așa. Vezi care-i treaba. Dar cînd am ajuns în cele din urmă la Hotel Mint, avocatul meu nu a fost în stare să facă față cu brio formalităților de cazare. Am fost obligați să stăm la

1. Figură marcantă și controversată a mișcării comunității de culoare *black power* din SUA, ulterior membru al grupării *Black Panther*; în 1968, fuge în Algeria pentru a scăpa de o condamnare pentru tentativă de omor; acolo îl cunoaște pe Tim Leary pe care, în cele din urmă, îl ține prizonier, deși el afirmă că e vorba despre un „arest revoluționar".

coadă cu toţi ceilalţi – ceea ce s-a dovedit a fi foarte dificil în condiţiile date. Îmi tot repetam: „Fă-te mic, stai calm, nu spune nimic... vorbeşte doar cînd eşti întrebat: numele, funcţia şi trustul de presă, nimic altceva, ignoră drogul ăsta groaznic, prefă-te că totul e în regulă...".

Nici nu vă pot descrie teroarea pe care am simţit-o cînd în cele din urmă m-am întins spre recepţioneră şi am început să mă bîlbîi. Toate replicile mele îndelung repetate au fost spulberate de privirea glacială a femeii ăleia.

— Sal'tare, am zis. Mă numesc... ăă, Raoul Duke... da, *pe listă*, desigur. Masă gratis, înţelepciune supremă, acoperire totală... de ce nu? Cu mine e avocatul meu şi acum îmi dau seama că numele *lui* nu e pe listă, dar *trebuie* să obţinem apartamentul ăsta, da, omul ăsta e de fapt *şoferul* meu. Am venit cu Rechinul ăsta Roşu tocmai de pe Strip şi acum e timpul să pornim spre deşert, nu? Da. Verifică lista şi o să vezi. Nu-ţi face griji. Care-i faza aici? Ce urmează?

Femeia nu clipi nici măcar o dată.

— Camera dumneavoastră nu e gata încă, zise ea. Dar e cineva aici care vă caută.

— Nu! am strigat. De ce? Încă nu am *făcut* nimic!

Mi-am simţit picioarele de cauciuc. M-am apucat de ghişeu şi m-am prăbuşit spre ea, în timp ce

îmi întindea plicul, dar am refuzat să-l accept. Expresia chipului femeii se tot *schimba*: umflîndu-se, pulsînd... fălci verzi oribile şi canini ieşiţi în afară, chip de ţipar uriaş! Otravă mortală! M-am lăsat pe spate pe avocatul meu, care mă prinse de braţ cînd întinse mîna să ia tichetul.

— Mă ocup eu de asta, îi zise el femeii ţipar. Bărbatul ăsta are inima slăbită, dar am o grămadă de leacuri. Sînt doctorul Gonzo. Pregătiţi de îndată apartamentul nostru. Aşteptăm în bar.

Femeia ridică din umeri în timp ce el mă trase deoparte. Într-un oraş plin cu nebuni de legat, nimeni nici măcar *nu observă* un drogat. Ne-am croit cu greu drum prin holul aglomerat şi am găsit două scaune la bar. Avocatul meu comandă două Cuba libre cu bere plus mescalină, apoi deschise plicul.

— Cine e Lacerda? mă întrebă. Ne aşteaptă într-o cameră la etajul doişpe.

Nu-mi puteam aminti. Lacerda? Numele făcu să sune un clopoţel în mintea mea, dar nu mă puteam concentra. În jurul nostru se întîmplau lucruri teribile. Chiar lîngă de mine o reptilă rodea gîtul unei femei, covorul era un burete îmbibat cu sînge – imposibil să păşeşti pe el, ai fi alunecat imediat.

— Comandă nişte pantofi de golf, am şoptit. Altfel, n-o să mai plecăm vii din locul ăsta. După cum vezi, şopîrlele astea nu au nici o problemă să

umble prin mizeria asta – fiindcă au *gheare* la picioare.

— Şopîrle? făcu el. Dacă îţi închipui că acum avem probleme, aşteaptă să vezi ce e în lift.

Îşi scoase ochelarii brazilieni şi mi-am dat seama că plînsese.

— Am fost sus să-l întîlnesc pe tipul ăsta, Lacerda, zise. I-am spus că ştim ce pune la cale. *Zice* că e fotograf, dar cînd i-am pomenit de Savage Henry – ei bine, s-a dat de gol; l-a luat bîţîiala. Mi-am dat seama după privire. Ştie că sîntem pe urmele lui.

— A priceput că avem puşcoace? am întrebat.

— Nu, dar i-am zis că avem o Vincent Black Shadow. S-a pişat pe el de frică.

— Bine, am spus. Dar camera? Şi pantofii de golf? Sîntem chiar în mijlocul unui cuib de năpîrci! Şi cineva le dă *macheală* fiinţelor ăstora nenorocite! În curînd ne vor face bucăţele. O, Doamne, uită-te la podea! Ai mai văzut *vreodată* atîta sînge? Cîţi au ucis *deja*?

I-am arătat un grup de partea cealaltă a încăperii, care părea să se zgîiască la noi.

— Pe toţi dracii, uită-te la adunătura aia de-acolo! Ne-au luat la ochi!

— Aia e masa presei, zise el. Acolo trebuie să semnezi ca să primim acreditările. Rahat, hai să terminăm odată cu asta. Te duci să semnezi şi eu iau camera.

4.
Muzică oribilă și sunetul multor pușcoace... Vibrații nasoale într-o seară de sîmbătă în Vegas

La lăsarea întunericului am ajuns în sfîrșit în apartament, și avocatul meu sări imediat pe telefon ca să cheme room-service-ul – comandînd patru sandviciuri club, patru cocktailuri de crevete, un sfert de rom și nouă grepfruturi proaspete.

— Vitamina C, mă lămuri el. Avem nevoie de cît mai multă.

I-am dat dreptate. Băutura începu să reducă efectul drogului și halucinațiile mele ajunseră la un nivel acceptabil. Trăsăturile chelnerului de la room-service aveau un aspect vag reptilian, dar nu mai vedeam pterodactili uriași tîrîndu-se de-a lungul coridoarelor într-o baie de sînge proaspăt. Acum singura problemă era o firmă cu neon din fața ferestrei, blocînd vederea noastră spre munți –

milioane de mingi rostogolindu-se, fugind pe o pistă foarte sinuoasă, simboluri stranii şi filigrane, scoţînd un bîzîit agasant...

— Priveşte pe geam, am zis.

— De ce?

— E o... maşină uriaşă pe cer... un fel de şarpe electric... venind direct spre noi.

— Împuşcă-l, spuse avocatul meu.

— Nu încă, am zis. Vreau să-i studiez obiceiurile.

Se îndreptă spre colţul camerei şi începu să tragă draperiile.

— Ascultă, îmi zise, trebuie să încetezi cu toată povestea asta despre şerpi şi lipitori şi şopîrle şi chestii din astea. Îmi face greaţă.

— Stai liniştit, i-am spus.

— *Liniştit*? Isuse, aproape că am luat-o razna jos la bar. N-o să ne mai lase în locul ăla – după scena pe care ai făcut-o la masa presei.

— Ce scenă?

— Nenorocitule, îmi zise. Te-am lăsat singur *trei minute*! I-ai băgat în sperieţi pe oamenii ăia! Cum fluturai căcatul ăla de harpon şi răcneai despre reptile. Ai noroc că am venit la timp. Erau gata să cheme poliţia. Le-am zis că eşti doar beat şi că te iau sus în cameră să-ţi fac un duş rece. Drace, singurul motiv pentru care ne-au dat legitimaţiile de presă a fost ca să te iau naibii de-acolo.

Măsura nervos camera în lung și-n lat.

— Isuse, scena aia chiar mi-a dat vigoare! *Trebuie* să mai iau ceva. Ce-ai făcut cu mescalina?

— Geanta de voiaj, am zis.

Deschise geanta și înghiți două tablete în timp ce eu am apăsat butonul de înregistrare.

— Poate că n-ar trebui să iei decît *una*, îmi zise. Efectul LSD-ului încă n-a trecut.

Am fost de acord.

— Trebuie să ieșim pe pistă înainte să cadă întunericul, am zis. Dar avem timp să ne uităm la știrile TV. Hai să scobim grepfrutul ăsta și să facem un punci bun cu rom, poate punem în el și o sugativă... unde e mașina?

— I-am dat-o cuiva în parcare, zise. Am chitanța în diplomat.

— Ce număr are? Sun jos s-o spele pe nenorocită, s-o scape de praf și de toată funinginea aia.

— Bună idee, spuse el.

Dar nu găsea chitanța.

— Ei bine, am pus-o, i-am zis. N-o să-i convingem niciodată să ne dea mașina fără dovadă.

Se gîndi o clipă, apoi ridică receptorul și ceru să-i facă legătura la garaj.

— Sînt doctorul Gonzo de la 850, zise el. Se pare că mi-am pierdut chitanța pentru parcare, pentru decapotabila roșie pe care v-am lăsat-o,

dar vreau să-mi spălaţi maşina şi să o pregătiţi de plecare în treizeci de minute. Aţi putea trimite o copie a chitanţei? Cum... Da?... Păi, e bine.

Închise şi se întinse după pipa de haşiş.

— Nici o problemă, zise. Omul ăla îşi aminteşte de mine.

— Asta e bine, am spus. Probabil că ne aşteaptă cu o capcană.

Clătină din cap.

— În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să nu-ţi faci *griji* pentru *mine*.

La ştiri se vorbea despre invazia Laosului – o serie de dezastre îngrozitoare: explozii şi dărîmături, oameni care fugeau mîncînd pămîntul cuprinşi de teroare, generali de la Pentagon bălmăjind minciuni demente.

— Închide dracului porcăria aia! ţipă avocatul meu. Hai să *ieşim* de aici!

O mişcare înţeleaptă. La cîteva minute după ce ne-am recuperat maşina, avocatul meu intră într-un fel de comă provocată de droguri şi trecu pe roşu pe Main Street, înainte ca eu să preiau controlul. L-am proptit în scaunul pasagerului şi am luat eu volanul... simţindu-mă bine, foarte lucid. De jur împrejurul meu în trafic, vedeam oameni şi voiam să aud ce spun. Toţi. Dar microfonul direcţional era în portbagaj şi m-am hotărît

să-l las acolo. Las Vegas nu e genul de oraş în care să vrei să conduci pe Main Street ţintind spre oameni cu o sculă care arată ca o bazooka neagră.

Am deschis radioul. Am pus banda de înregistrare. Am privit cerul la amurg care se întindea în faţa noastră. Am lăsat în jos geamul pentru a simţi mai bine vîntul rece al deşertului. O, da. Cam asta e toată şmecheria. Control total acum. Să te plimbi pe drumul mare într-o noapte de sîmbătă în Las Vegas, doi băieţi de treabă într-o decapotabilă roşie ca focul... luaţi, ameţiţi, varză... Oameni Cumsecade.

Dumnezeule mare! Ce e muzica asta îngrozitoare?

Imnul de luptă al locotenentului Calley:

„... pe cînd mărşăluiam...
Cînd am ajuns în tabăra mea, în acel ţinut sub soare,
şi marele Comandant m-a întrebat...“
(Ce te-a întrebat, Rusty?)
„... Te-ai luptat sau ai fugit?“
(şi ce i-ai spus, Rusty?)
„... Am răspuns la focul carabinelor lor cu toate gurile de foc pe care le-am avut...“

Nu, nu se *poate* să aud aşa ceva! Trebuie să fie drogul. M-am uitat spre avocatul meu, dar el privea ţintă cerul şi mi-am dat seama că mintea îi plecase spre tabăra aia de dincolo de soare. Slavă Domnului că nu poate să audă muzica asta, mi-am zis. L-ar arunca într-o frenezie rasistă.

Cu mila lui Dumnezeu, melodia se sfîrşi. Dar îmi stricase deja toată dispoziţia... şi acum diabolicul suc de cactus preluă controlul şi m-am simţit cuprins de o spaimă inumană cînd am cotit-o brusc spre Mint Gun Club. „1,5 Km", spunea semnul. Dar chiar şi de la 1,5 km distanţă puteam auzi păcăniturile ascuţite ale motocicletelor în doi timpi vuind... şi apoi, mai aproape, am auzit un alt sunet.

Puşti! Bubuitul acela surd şi monoton pe care îl cunoşteam atît de bine.

Am oprit maşina. Ce dracu' se întîmplă acolo!? Am ridicat toate geamurile şi am încetinit pe drumul acoperit cu pietriş, ghemuit deasupra volanului... pînă cînd am văzut vreo duzină de siluete ţintind cu puştile în aer, trăgînd la intervale regulate.

Stînd pe o platformă de beton, aici, în deşertul de mesquit, în această oază firavă dintr-un ţinut pustiu de la nord de Vegas... Erau adunaţi, cu puştile lor, la vreo cincizeci de meri distanţă de o cazemată de beton cu un sigur etaj, pe jumătate

ascunsă de vreo zece sau doişpe pomi şi înconjurată de maşini de poliţie şi motociclete cu ataş.

Bineînţeles. Mint Gun Club! Nebunii ăştia nu lăsau *nimic* să le stînjenească exerciţiile de tragere. Erau vreo sută de motociclişti, mecanici şi variate modele motosport, viermuind în zona boxelor, înscriindu-se pentru cursa din ziua următoare, sorbind leneşi din bere şi lăudîndu-şi unii altora maşinăriile – şi chiar în mijlocul a toate astea, atenţi doar la talerele lansate cam la fiecare cinci secunde, oamenii cu puşti nu ratau nici o ţintă.

Ei bine, de ce nu? mi-am zis. Împuşcăturile asigurau un anume ritm – ca o linie de bas constantă – în haosul cumplit al scenei moto-velo. Am parcat maşina şi am rătăcit prin mulţime, lăsîndu-mi avocatul în coma lui.

Mi-am luat o bere şi m-am uitat cum se înregistrau motocicletele. Multe Husqvarna 405, bolizi suedezi bine puşi la punct... de asemenea multe Yamaha, Kawasaki, cîteva Triumph 500, Maico, ici-colo cîte un CZ, un Pursang... toate foarte rapide, motociclete de teren superuşoare. Hog-urile[1] nu ţineau de liga asta, nici măcar un Sportster... ar fi fost ca şi cum am fi intrat cu

1. Hog: abreviere de la Harley Owners Group.

Marele nostru Rechin Roşu în competiţia de buggy-uri de plajă[1].

Poate că ar trebui s-o *fac*, m-am gîndit. Să-l înscriu pe avocatul meu ca şofer, apoi să-l trimit la linia de start cu capul plin de eter şi LSD. Ce-ar face tipii?

Nimeni n-ar îndrăzni să iasă pe pistă cu o persoană atît de nebună. S-ar da de-a dura la prima curbă şi ar agăţa patru sau cinci buggy-uri de plajă – o aventură kamikaze.

— Care-i taxa de concurs? l-am întrebat pe tipul de la recepţie.

— Două sute cincizeci, îmi răspunse.

— Şi dacă ţi-aş spune că am o Vincent Black Shadow?

Îşi ridică privirea spre mine, fără să spună nimic, cu o expresie nu prea prietenoasă. Am observat că purta un revolver de 3,8 mm la centură.

— Las-o baltă, am zis. Şoferul meu e bolnav, oricum.

Îşi miji ochii.

— Amice, şoferul tău nu e sigurul bolnav pe aici.

— Are un os în gît, am zis.

— Poftim?

Omul începuse să se urîţească, dar brusc îşi întoarse privirea. Începu să se holbeze la altceva...

---

1. Maşină de plajă, un simbol al epocii hippie.

Avocatul meu; nu mai purta ochelarii de soare danezi, nu mai purta cămaşa Acapulco... avea o înfăţişare de nebun, pe jumătate dezbrăcat şi gîfîind.

— Care-i baiul aici? mîrîi el. Acest om e clientul meu. Eşti gata să mergi la tribunal?

L-am apucat de umăr şi l-am întors încet.

— Las-o baltă, am zis. E vorba de Black Shadow – nu vor să o accepte.

— *Stai* o clipă! ţipă el. Cum adică, nu vor s-o *accepte*? Ai făcut vreo *înţelegere* cu porcii ăştia?

— Bineînţeles că nu, am spus, împingîndu-l spre poartă. Dar ai observat că toţi sînt înarmaţi. Sîntem singurii oameni de aici fără arme. Auzi *împuşcăturile* alea de acolo?

Se opri, ascultă o clipă, apoi începu brusc să alerge spre maşină.

— Bulangiilor! striga el peste umăr. O să ne întoarcem noi!

Cînd am ajuns din nou cu rechinul pe autostradă, era în stare să vorbească.

— Sfinte Sisoe! Cum ne-am încurcat noi cu bigoţii ăia paranoici? Hai să plecăm dracului din oraşul ăsta. Javrele alea încercau să ne *ucidă*!

5.
Spunînd povestea la cald... Scurtă privire asupra presei în acţiune... Mizerie & eşec

Dis-de-dimineaţă, concurenţii erau gata de pornire. Soarele răsărea peste deşert. O atmosferă foarte încordată. Dar cursa nu începea pînă la nouă, aşa că a trebuit să pierdem trei ore lungi în cazinoul de lîngă boxe şi cam de-acolo au început şi problemele.

Barul se deschise la şapte. Mai era şi un bufet cu cafea & gogoşi în cazemată, dar aceia dintre noi care îşi petrecuseră toată noaptea în locuri precum Circus-Circus nu aveau chef de cafea & gogoşi. Voiam ceva tare. Eram într-o dispoziţie nasoală şi ca noi mai erau vreo două sute, aşa că au deschis barul devreme. Pe la opt jumate se adunaseră găşti mari în jurul meselor, şi locul era plin de zgomote şi urlete de beţivi.

Un prăpădit ciolănos, de vîrstă mijlocie, cu un tricou cu Harley Davidson se înfiinţă la bar şi răcni:

— La dracu'! Ce zi e azi, sîmbătă?

— Mai degrabă duminică, îi răspunse cineva.

— Ha! E tare, nu? strigă scandalagiul în tricou Harley Davidson, fără să se adreseze nimănui în mod special. Noaptea trecută eram acasă în Long Beach și cineva a zis că azi se dă drumul la cursa Mint 400, așa că io i-am zis la bătrînica mea: „Frăţicule, io mă duc".

Rîse.

— Și ea începe să-mi îndruge rahaturi, în fine... așa că o iau la palme și următorul lucru pe care mi-l amintesc e că doi tipi pe care nu i-am mai văzut niciodată m-au scos pe trotuar și au început să mă muncească. Isuse! M-au rupt în bătaie.

Rîse din nou, vorbind mulţimii și nepărînd să-i pese cine îl ascultă.

— Zău așa, la dracu'! vorbi el mai departe. Apoi unul din ei zice: „Un' te duci?". Și eu îi zic: „La Mint 400, în Las Vegas". Așa că mi-au dat zece dolari și m-au adus cu mașina pîn' la staţia de autobuz...

Se opri o clipă.

— Sau cel puţin *cred* că ei au fost... În orice caz, iacătă-mă-s. Și vă zic că a fost o noapte a *dracului* de lungă, frăţicule! Șapte ore în autobuzul ăla nenorocit! Dar cînd m-am trezit era deja dimineaţă, eram în Vegas în centru și nu mi-am dat seama din prima ce dracu' *făceam*

acolo. Tot ce mi-am zis a fost: „Isuse, am luat-o de la capăt: acușa cine a mai divorțat de mine?".

Luă o țigară de la cineva din mulțime, rînjind în timp ce o aprindea.

— Dar apoi mi-am amintit, Dumnezeule! Am venit pentru Mint 400... și, frăție, e tot ce-mi trebuia să știu. Io-ți zic că e ca lumea să fii acia, frățicule. Mă doare în cur cine pierde sau cîștigă. E minunat să fii acia cu voi...

Nimeni nu îl contrazise. Înțelegeam cu toții. În anumite cercuri, Mint 400 e de departe mult mai mișto decît Super Bowl, Kentucky Derby și Lower Oakland Roller Derby Finals la un loc. Cursa asta atrage o categorie foarte specială de oameni, și amicul nostru în tricou Harley Davidson era unul dintre ei.

Corespondentul de la *Life* dădu înțelegător din cap și strigă spre barman:

— Vezi ce vrea, maestre!

— Grăbește-te, am mîrîit. De ce nu cinci? am întrebat izbind tejgheaua cu palma deschisă, sîngerîndă. Drace, așa să fie! Adu-ne zece!

— Să fie și de la mine! strigă tipul de la *Life*.

Puterile începeau să-l părăsească și aluneca ușor în genunchi, dar încă vorbea pe un ton autoritar:

— Ăsta e un moment magic în sport! S-ar putea să nu ne mai întîlnim cu el niciodată!

Apoi vocea păru să i se frîngă.

— Odată am făcut un Triple Crown, murmură el. Dar nu se compară cu asta.

Femeia cu ochi de broască îl prinse cu febrilitate de curea.

— Ridică-te, îi ceru. *Te rog* să te ridici! Ai fi un bărbat foarte chipeş dacă te-ai *ridica* în picioare!

El rîse nebunește.

— Ascultă, cucoană, izbucni. Sînt al dracului de chipeş aici jos unde mă aflu. Ai lua-o razna dacă m-aş ridica în picioare!

Femeia trăgea în continuare de el. Îi dădea tîrcoale de vreo două ore şi acum venise vremea să facă ceva. Tipul de la *Life* n-avea nici un chef de asta; se lăsă şi mai mult în fund.

Mi-am întors privirea. Era mult prea groaznic. Pînă la urmă, eram crema adevărată a presei sportive naţionale. Şi ne adunaserăm aici în Las Vegas pentru o însărcinare foarte specială: să relatăm despre a patra întrecere anuală Mint 400... şi cînd vine vorba despre chestii din astea, nu-ţi pierzi vremea cu fleacuri.

Dar acum – spectacolul nici nu începuse – erau semne că puteam pierde controlul asupra situaţiei. Iată-ne în această dimineaţă frumoasă în Nevada, cu răsăritul ăsta răcoros şi strălucitor în deşert, împotmoliţi într-un bar soios dintr-o

cazemată & cazinou numit Mint Gun Club la vreo cinşpe kilometri de Vegas... şi, deoarece cursa era pe cale să înceapă, eram periculos de dezorganizaţi.

Afară, nebunii se jucau cu motoarele lor, verificîndu-şi farurile, ungînd cu ulei furcile, făcînd ajustări de ultima clipă la şurubăraie (la carburator, o grămadă de alte piuliţe etc.)... şi primele zece motociclete o luară din loc cînd bătu ora nouă. Era extrem de incitant şi am ieşit afară să ne uităm. Steguleţul coborî, şi cei zece amici săriră de pe cric şi începură în trombă primul tur, toţi la grămadă, apoi cineva preluă conducerea (o Husqvarna 405, din cîte îmi amintesc) şi încurajările crescură în timp ce motociclistul îi dădu bătaie şi dispăru într-un nor de praf.

— Păi, cam asta a fost, zise cineva. Se întorc cam într-o oră. Să mergem înapoi la bar.

Nu încă. Nu. Mai erau în jur de 190 de motociclete care aşteptau. Plecau zece odată, la fiecare două minute. La început, puteai să le urmăreşti pe o distanţă de vreo două sute de metri de la linia de sosire. Dar vizibilitatea asta se risipi curînd. A treia serie de zece dispăru în praf la vreo sută de metri de locul unde stăteam noi... iar după ce prima sută fu expediată (cu încă *alţi* o sută gata de plecare), vizibilitatea noastră

scăzu la ceva de genul douăzeci de metri. Nu vedeam mai departe de baloturile de paie de la capătul boxelor...

Dincolo de punctul ăsta, norul incredibil de praf care avea să plutească peste partea asta din deşert pentru următoarele două zile era deja o masă solidă. Nici unul dintre noi nu şi-a dat seama, la vremea respectivă, că asta era cam tot ce aveam să vedem din „Fabuloasa Mint 400"...

Pe la prînz, era greu să vezi zona boxelor din bar/cazino, la treizeci de metri distanţă în soarele strălucitor. Ideea de a încerca să „relatăm la cald această cursă" era absurdă în orice înţeles jurnalistic obişnuit: era ca şi cum ai încerca să ţii evidenţa unei competiţii de înot într-un bazin olimpic plin cu talc în loc de apă. Totuşi, compania Ford Motor a venit, după cum promisese, cu un „jeep Bronco pentru presă" şi un şofer, dar după cîteva ture sălbatice de-a lungul deşertului, căutînd motociclete şi din cînd în cînd găsind una – am abandonat acest vehicul în mîinile fotografilor şi m-am întors la bar.

Simţeam că era vremea unei Reevaluări Agonizante a întregii scene. În mod cert, cursa era în desfăşurare. Fusesem martor la start; măcar de atîta eram sigur. Dar acum? Să închiriez un elicopter? Să mă întorc în camionul ăla împuţit? Să rătăcesc prin deşertul ăla nenorocit şi să-i

urmăresc pe dementii ăia cum trec pe la punctele de verificare? Unul la treişpe minute...?

Pe la zece se împrăştiaseră pe tot traseul. Nu mai era o „cursă"; acum era un Concurs de Rezistenţă. Singura acţiune vizibilă se petrecea la linia de plecare/sosire, unde la fiecare cîteva minute un aiurit ţîşnea din norul de praf şi se dădea jos de pe motocicletă clătinîndu-se, în timp ce echipa lui tehnică alimenta vehiculul şi apoi îl lansau înapoi pe pistă cu un nou motociclist... pentru încă o rundă de 80 de kilometri, încă o oră cumplită de nebunie care îţi făcea plămînii varză în acel iad sufocat de praf.

Pe la unşpe, am mai făcut o tură în maşina presei, dar tot ce am găsit au fost două buggy-uri de plajă, pline cu ceea ce păreau a fi subofiţeri în rezervă din San Diego. Ne-au tăiat calea şi ne-au întrebat:

— Unde *e* chestia aia nenorocită?

— Habar n-am, le-am zis. Sîntem doar nişte americani patrioţi ca şi voi.

Ambele buggy-uri purtau simboluri ameninţătoare: Vulturi Fioroşi cu Steagul American în gheare, un şarpe cu o privire vicleană, masacrat de o drujbă făcută din stele & dungi, iar una din maşini avea montată ceea ce părea a fi o mitralieră pe locul de lîngă şofer. Se distrau pe cinste – învîrtindu-se prin deşert şi ciorovăindu-se cu toată lumea cu care se întîlneau.

— Cu ce *unitate* pe-acia, băieţi? strigă unul din ei.

Motoarele mugeau; abia ne puteam auzi.

— Presa sportivă, am răcnit eu. Sîntem prietenoşi – fraierii de la presă.

Zîmbete vagi.

— Dacă vreţi o vînătoare ca lumea, am strigat, ar trebui să vă duceţi după sconcsul ăla de la CBS News din faţă, într-un jeep mare şi negru. El e omul responsabil pentru *The Selling of the Pentagon*[1].

1. Important film documentar realizat de Peter Davis şi prezentat de CBS pe 23 februarie 1971.

— A dracu' treabă, țipară doi dintre ei în același timp. Un jeep negru, zici?

Demarară în trombă și la fel am făcut și noi. Hurducîndu-ne peste pietre și peste stejarii și cactușii pitici ca niște tulumbe de sîrmă ghimpată. Cutia de bere îmi sări din mînă, lovi partea de sus a mașinii și îmi aterizâ în poală, udîndu-mi pantalonii cu o spumă caldă.

— Ești concediat, i-am zis șoferului meu. Du-mă înapoi la boxe.

Simțeam că era timpul să rămîn la sol – să cîntăresc bine această misiune împuțită și să încerc să găsesc o cale să o scot la capăt. Lacerda insista să spunem povestea la cald. Voia să ne întoarcem înapoi în furtuna de praf și să încercăm diverse combinații rare de obiectiv și peliculă care ar fi putut penetra prin chestia aia oribilă.

„Joe", șoferul nostru, părea dispus. Numele lui nu era „Joe", dar așa ni se indicase să-i spunem. Vorbisem cu șeful de la FoMoCo cu o seară înainte și, cînd a menționat numele șoferului pe care ni-l desemnase, a zis:

— Numele lui real e Steve, dar ar trebui să-i spuneți Joe.

— De ce nu? am zis. Îi spunem cum vrea el. Ce-ar fi să-i spunem „Zoom"?

— Nu vă hazardați, a zis omul de la Ford. Trebuie să fie „Joe".

Lacerda a fost de acord şi pe la prînz a ieşit iar în deşert, în compania şoferului nostru, Joe. M-am întors înapoi la cazemata bar/cazinou, care de fapt era sediul Mint Gun Club – unde am început să torn în mine din greu, să gîndesc din greu şi să-mi fac însemnări din greu...

6.
O noapte în oraș... Conflicte la Desert Inn... Delir halucinogen la Circus-Circus

Sîmbătă la miezul nopții... Amintirile acestei nopți sînt foarte ceţoase. Tot ce am, ca indicii pentru îndrumare, e un buzunar plin de cărți de keno și de șervețele de cocktail pe care sînt mîzgălite niște notițe. Iată una: „Vorbește cu omul de la Ford, cere un Bronco în scopul observării cursei... fotografii?... Lacerda/sună... de ce nu un elicopter?... Pune-te pe telefon, *presează-i* pe nemernici... răcnete demente".

Alta spune: „Cazează-te la Paradise Boulevard – «Stopless and Topless»... industria sexului e la grupa mică în comparație cu L.A.; ...Las Vegas e o societate de masturbatori înarmați/jocurile de noroc sînt marea distracție aici/ sexul e extra/ experiențe ciudate pentru jucătorii de mare clasă...

pentru învingători – bordeluri pentru gloata ghinionistă – o labă tristă".

Cu mult timp în urmă, cînd locuiam în Big Sur mai jos de Lionel Olay, aveam un prieten căruia îi plăcea să meargă la Reno să dea o mînă la zaruri. Era proprietarul unui magazin de articole sportive în Carmel. În decursul unei luni s-a dus la Reno cu crucișătorul lui de autostradă, un Mercedes, în trei weekenduri consecutive – cîștigînd la greu de fiecare dată. După trei excursii de genul ăsta avea cam 15.000 de dolari avans, așa că s-a decis să sară al patrulea weekend și să-și invite niște prieteni la cină în Nepenthe.

— Lasă-te cînd cîștigi, ne-a explicat el. Și în plus, e o cursă lungă.

Luni dimineața a primit un telefon din Reno, de la Managerul General al cazinoului pe care îl făcuse.

— Ne-ai lipsit weekendul ăsta, i-a spus MG-ul. Băieții de la mese s-au cam plictisit.

— Rahat! a zis prietenul meu.

Așa că weekendul următor a zburat înapoi la Reno într-un avion particular, cu un prieten și două fete – toți „invitați de onoare" ai MG-ului. Nimic nu e îndeajuns de bun pentru jucătorii de clasă...

Și luni dimineață, același avion – avionul cazinoului – l-a dus înapoi la aeroportul din Monterey. Pilotul l-a împrumutat cu o fisă ca să-și sune un

prieten care să-l ajute să ajungă la Carmel. Avea 30 000 de dolari datorie şi după două luni îi sprijinea ţeava puştii între ochi cea mai a dracu' organizaţie de recuperatori.

Aşa că şi-a vîndut prăvălia, dar asta nu acoperea toată povestea. Pot să mă aştepte cu restul, a zis – dar apoi l-au strîns de ouă, ceea ce l-a convins că poate ar fi mai bine să împrumute destui bani ca să plătească toată suma.

Industria jocurilor de noroc e o afacere grea – iar Las Vegasul face ca Reno să pară băcănia din colţ. Pentru un tip care pierde, Vegasul e cel mai perfid oraş din lume. Pînă acum un an, la periferia Las Vegasului era un panou uriaş pe care scria:

NU TE JUCA CU MARIJUANA!
ÎN NEVADA: PENTRU DEŢINERE – 20 DE ANI
PENTRU TRAFIC – PE VIAŢĂ

Aşa că nu mă simţeam chiar în largul meu să hoinăresc în jurul cazinourilor în seara aia de sîmbătă cu o maşină plină de marijuana şi capul plin de LSD. Am avut cîteva posibilităţi de scăpare: la un moment dat, am încercat să intru cu Marele Rechin Roşu în spălătoria hotelului Landmark – dar uşa era prea îngustă, iar oamenii de dinăuntru păreau periculos de agitaţi.

Ne-am dus spre Desert Inn, ca să prindem show-ul Debbie Reynolds/Harry James.

— Nu știu cum ești tu, i-am zis avocatului meu, dar în meseria mea e important să fii tolerant.

— Și în a mea la fel, zise el. Dar, în calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să mergi spre Tropicana ca să i-o iei înainte lui Guy Lombardo. E în Blue Room, cu ai lui Royal Canadians.

— De ce? am întrebat.

— De ce *ce*?

— De ce să-mi cheltui bănuții munciți din greu ca să văd un nenorocit de cadavru?

— Ascultă, zise el. De ce sîntem aici? Să ne distrăm sau *să ne facem treaba*?

— Să ne facem treaba, bineînțeles, am replicat.

Ne învîrteam în cerc, rătăcind în parcarea unui loc care credeam că se cheamă Dunes, dar se dovedi a fi Thunderbird... sau poate era Hacienda...

Avocatul meu frunzărea *The Vegas Visitor*, căutînd sugestii pentru acțiune.

— Ce-ai zice de Nickel Nick's Slot Arcade? zise el. Hot Slots[1], asta sună mișto... Hotdogi de douăj'nouă de cenți...

Brusc, oamenii începură să țipe la noi. Eram în bucluc. Doi smardoi în mantale militare roșii se iții peste capotă:

— Ce dracu' faceți? strigă unul din ei. Nu puteți parca *aici*!

---

1. Jocuri mecanice.

— De ce nu? am zis.

Părea un loc bun să parchezi, era mult spaţiu. Aveam impresia că de o veşnicie căutam un loc de parcare. Nu mai puteam. Eram gata să abandonez maşina şi să chem un taxi cînd... da, am găsit *locul.*

Care se dovedi a fi trotuarul din faţa intrării principale în Desert Inn. La momentul acela trecusem deja peste atîtea borduri, încît pe asta din urmă nici măcar n-o observasem. Dar acum ne găseam într-o poziţie greu de explicat... blocînd intrarea, smardoii zbierînd la noi, o confuzie nasoală...

Avocatul meu ieşi din maşină într-o clipită, fluturînd o bancnotă de cinci dolari.

— Vreau să parchez maşina asta! Sînt un vechi prieten de-al lui Debbie. Pe vremuri *mă tăvăleam cu ea.*

Pentru o clipă am crezut că o dăduse în bară... apoi unul din portari luă bancnota, spunînd:

— OK, OK, am eu grijă de ea, domnule.

Şi tăie un bilet de parcare.

— Sfînte Sisoe! am zis, în timp ce străbăteam în grabă holul. Era cît pe-aci să ne prindă. Îţi merge mintea.

— Ce credea i? zise el. Sînt *avocatul* tău... şi-mi datorezi cinci dolari. Îi vreau acum.

Am ridicat din umeri şi i-am dat cinci dolari. Holul ţipător, acoperit cu un covor sintetic lung

nu părea cel mai potrivit loc să te ciorovăiești pentru o șpagă măruntă pe care să i-o dai băiatului din parcare. Ăsta era terenul lui Bob Hope[1]. Al lui Frank Sinatra. Al lui Spiro Agnew[2]. Locul mirosea puternic a parchet melaminat de lux și a palmieri de plastic – în mod cert, era un refugiu de mare clasă pentru marii cheltuitori.

Ne-am apropiat de sala de bal plini de încredere, dar au refuzat să ne lase înăuntru. Întîrziaserăm, ne zise un bărbat într-un smoching rubiniu; sala era deja plină – nu mai erau locuri, la *nici un* preț.

— Dă-le dracului de locuri, făcu avocatul meu. Sîntem niște vechi prieteni de-ai lui Debbie. Am venit tocmai din L.A. pentru spectacolul ăsta și al naibii să fiu dacă nu intrăm.

Omul în smoching începu să bîiguie ceva despre „normele P.S.I.", dar avocatul meu nu-l băgă în seamă. În cele din urmă, după multă ciorovăială, ne-a lăsat să intrăm fără să mai plătim – cu condiția să stăm cuminți în spate și să nu fumăm.

Am promis că vom face întocmai, dar în momentul în care am intrat în sală, am pierdut controlul. Tensiunea fusese prea mare. Debbie Reynolds chicotea pe scenă cu o perucă afro argintie... pe melodia „Sergent Pepper", cîntată de trompeta aurie a lui Harry James.

---

1. Comediant american.
2. Vicepreședinte al SUA în timpul președinției lui Nixon.

— Să-mi trag piticu'! făcu avocatul meu. Ne-am rătăcit într-o buclă temporală!

Mîini grele ne înhăţară de umeri. Mi-am îndesat pipa de haşiş la timp în buzunarul de la spate. Am fost tîrîţi prin hol şi ţintuiţi de uşa de la intrare de nişte mardei, pînă cînd ne-a fost adusă maşina.

— OK, dispăreţi, spuse tipul în smoching rubiniu. Vă mai dăm o şansă, băieţi. Dacă Debby are prieteni ca voi, înseamnă că e într-o belea mai mare decît am crezut.

— Mai vedem noi! ţipă avocatul meu cînd am pornit din loc. Idiot paranoic ce eşti!

Am ocolit cazinoul Circus-Circus şi am parcat lîngă intrarea din spate.

— Ăsta e locul, am zis. Aici nu s-ar da niciodată la noi.

— Unde e eterul? întrebă avocatul meu. Mescalina asta nu merge.

I-am dat cheia de la geamantan în timp ce eu mi-am aprins pipa de haşiş. Se întoarse cu sticla de eter, o deschise, apoi turnă un pic pe un şerveţel şi îl fărîmiţă sub nas, trăgînd adînc aer în piept. Am înmuiat un alt şerveţel în eter şi m-am mînjit şi eu la nas. Mirosul era ameţitor, chiar şi cu dopul pus. Curînd, ne împleticeam pe scări spre intrare, rîzînd prosteşte şi trăgînd unul de celălalt, ca nişte beţivi.

Ăsta e principalul avantaj al eterului: te face să te porţi ca beţivul satului dintr-un roman clasic irlandez... pierderea completă a tuturor capacităţilor motrice de bază: vederea înceţoşată, lipsa echilibrului, limba amorţită – întreruperea tuturor conexiunilor între corp şi creier. Ceea ce e interesant, deoarece creierul continuă să funcţioneze mai mult sau mai puţin normal... *te vezi pe tine însuţi* în starea aia groaznică, dar nu poţi face nimic.

Te apropii de turnichetul de la intrarea în Circus-Circus şi ştii că atunci cînd vei ajunge acolo, trebuie să-i dai omului doi dolari, altfel nu te lasă înăuntru... dar, cînd ajungi acolo, totul merge anapoda: apreciezi greşit distanţa pînă la turnichet şi te izbeşti de el, sari peste el şi te ţii de o bătătîie să nu cazi, unul nervos din Rotary Club îţi vîră pumnul sub nas şi te gîndeşti: Ce se petrece aici? Ce se întîmplă? Apoi te auzi mormăind: „Cîinii l-au futut pe papă, nu e vina mea. Păzea!... De ce bani? Numele meu e Brinks; m-am născut... născut? Dă oile deoparte... Femeile şi copiii în maşinile blindate... Ordine de la căpitanul Zeep".

Ah, nenorocitul ăla de eter – un drog pentru corp. Mintea se retrage îngrozită, incapabilă să comunice cu coloana vertebrală. Palmele aplaudă frenetic şi nu pot scoate banii din buzunar... rîs schimonosit şi şuierături ies pe gură... care zîmbeşte întruna.

Eterul e drogul perfect pentru Las Vegas. Orașul ăsta iubește bețivii. Carne proaspătă. Așa că ne-au trecut prin turnichet și ne-au dat drumul liberi înăuntru.

Circus-Circus e locul unde toată lumea bună s-ar fi dus sîmbătă noaptea dacă naziștii ar fi cîștigat războiul. Acesta e al șaselea Reich. Parterul e plin de mese de joc ca orice alt cazinou... dar locul are patru etaje, în forma unei cupole de circ și toate nebuniile unui ciudat bîlci/carnaval polonez de țară se petrec în acest spațiu. Chiar deasupra meselor de joc, Cei Patruzeci de Frați Zburători Carazito fac un număr la trapez la mare înălțime, împreună cu Oamenii Lup și Cele Șase Surori Nimfete din San Diego... Așadar ești jos și joci blackjack și mizele cresc și deodată te uiți în sus din întîmplare și acolo, chiar deasupra capului tău, e o fetiță de paișpe ani pe jumătate dezbrăcată urmărită prin aer de un vîrcolac cu colți ascuțiți, care e brusc prins într-o bătălie pe viață și pe moarte cu două poloneze pictate în argintiu; acestea vin balansîndu-se din balcoane opuse și se întîlnesc în aer pe gîtul vîrcolacului... Amîndouă apucă animalul în timp ce cad spre mesele de zaruri – dar plasa le aruncă în sus; se despart și țîșnesc înapoi spre acoperiș în trei direcții diferite și, tocmai cînd sînt pe cale să cadă iar, sînt înhățate din aer de trei Pisicuțe Coreene și luate cu trapezul în balcoane.

Nebunia asta continuă la nesfîrşit, dar nimeni nu pare să observe. Jocurile de noroc merg douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la nivelul de jos, iar circul nu se termină niciodată. Între timp, la toate balcoanele de sus, clienţii sînt bombardaţi cu toate aiurelile imaginabile. Tot felul de cabine tip bordel. Doboară bezelele de pe sfîrcurile unei lesbiene de trei metri ca să cîştigi o capră din vată de zahăr pe băţ. Stai în faţa acestei maşinării fantastice, prietene, şi pentru doar 99 de cenţi făptura ta va apărea, de şaizeci de metri înălţime, pe un ecran deasupra Las Vegasului. Şi încă nouăzeci şi nouă de cenţi pentru un mesaj vocal. „Spune ce vrei, amice. O să te audă, nu-ţi face griji. Nu uita că o să ai şaizeci de metri înălţime."

Sfinte Sisoe. Mă văd zăcînd în pat în Hotel Mint, pe jumătate adormit şi privind pierdut pe fereastră, cînd deodată un beţiv nazi şi fioros, de şaizeci de metri înălţime, apare pe cerul nopţii, strigînd aiureli către lume : „*Woodstock Über Alles* !"

La noapte vom trage draperiile. O chestie ca asta îl poate face pe un narcoman să sară prin cameră ca o minge de ping-pong. Halucinaţiile sînt nasoale, într-adevăr. Dar după o vreme înveţi să înfrunţi anumite situaţii, cum ar fi să o vezi pe bunică-ta moartă tîrîndu-ţi-se în sus pe picior, cu un cuţit în dinţi. Experţii în LSD pot să se descurce cu astfel de chestii.

Dar *nimeni* nu poate să se descurce cu cealaltă șmecherie – posibilitatea ca orice damblagiu cu 1,98 dolari în buzunar să poată intra în Circus-Circus și brusc să apară pe cer, deasupra Las Vegasului, de doișpe ori cît Dumnezeu, urlînd tot ce-i trece prin cap. Nu, ăsta nu e un oraș bun pentru droguri halucinogene. Realitatea însăși e prea încurcată.

Mescalina de calitate își face efectul încet. Prima oră aștepți, apoi cam jumătate din a doua oră îl înjuri pe nenorocitul care te-a fript, pentru că nu se întîmplă nimic... și apoi ZBANG! Intensitate diabolică, străluciri stranii și vibrații... un spectacol dur într-un loc precum Circus-Circus.

— Nu-mi place să spun asta, zise avocatul meu, cînd ne-am așezat la barul-carusel de la balconul al doilea, dar locul ăsta începe să mă *enerveze.* Cred că mă ia cu Frică.

— Prostii, am spus. Am venit aici să găsim Visul American și acum, cînd sîntem chiar în vîltoarea evenimentelor, tu vrei să te lași.

I-am apucat bicepsul și l-am strîns.

— Trebuie să *înțelegi*, i-am zis, că am găsit nervul principal.

— Știu, spuse. Asta mă face să-mi fie Frică.

Eterul se risipea, efectul LSD-ului se dusese de mult, dar mescalina lucra din plin. Stăteam la o măsuță rotundă de plastic, mișcîndu-ne pe orbită în jurul barmanului.

— Ia uită-te, am zis. Două femei şi-o trag cu un urs polar.

— Te rog, spuse el. Nu-mi mai *spune* chestii de-astea. Nu acum.

Îi făcu semn barmanului să ne mai aducă încă două rînduri de Wild Turkey.

— Ăsta e ultimul, zise. Cîţi bani îmi poţi împrumuta?

— Nu mulţi, am răspuns. De ce?

— Trebuie să plec, spuse.

— Să pleci?

— Da, să plec din ţară. La noapte.

— Linişteşte-te, am zis eu. O să fii treaz în cîteva ore.

— Nu, zise el. De data asta e ceva serios.

— George Metesky[1] era serios, am spus. Şi ai văzut ce i-au făcut.

— Nu mă mai fute! strigă. Încă o oră în oraşul ăsta şi o să omor pe cineva!

Mi-am dat seama că era pe muchie. Intensitatea aia cumplită care vine în momentul maxim al crizei de mescalină.

— OK, am zis. O să-ţi împrumut nişte bani. Să ieşim să vedem cîţi ne-au mai rămas.

— Putem? întrebă el.

---

1. Supranumit de presa vremii Mad Bomber, personajul este unul dintre primele cazuri de ucigaş cu bombă din istoria SUA.

— Păi... depinde cîți oameni reușim să călcăm pe cap de aici și pînă la ușă. Vrei să plecăm în liniște?

— Vreau să plecăm *repede*, zise el.

— OK. Să plătim și să ne ridicăm încet. Amîndoi ne-am ieșit din minți. Va fi o plimbare lungă.

Am strigat la chelneriță să ne facă nota. Apăru, plictisită, și avocatul meu se ridică în picioare.

— Te *plătesc* să ți-o tragi cu ursul ăla? o întrebă.

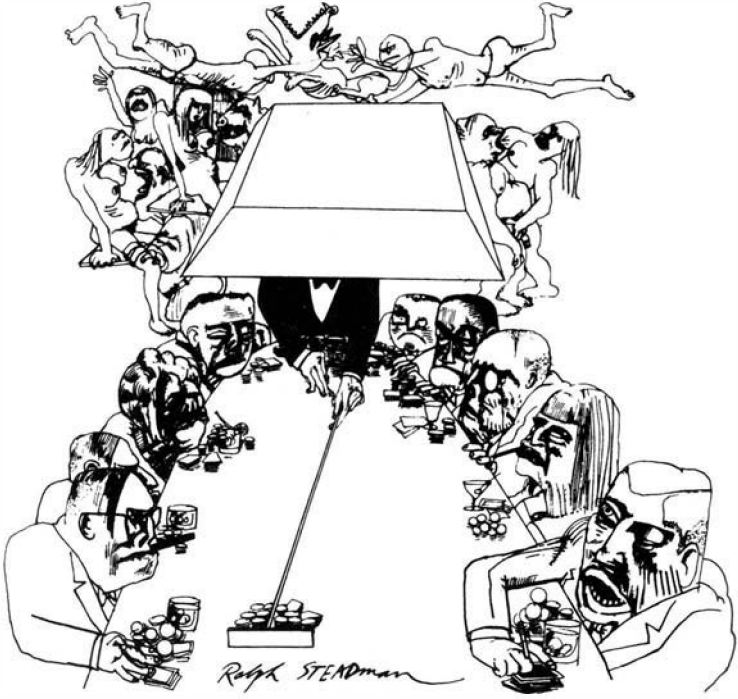

— Poftim?

— Glumeşte, am zis, păşind între ei. Haide, Doc, să mergem jos să jucăm.

Am reuşit să-l duc pînă la marginea barului-carusel, dar refuză să coboare dacă barul nu se oprea din învîrtit.

— Nu se va opri, i-am zis. Nu se va opri *niciodată*.

M-am dat jos şi m-am întors să-l aştept, dar el nu se mişca... şi, înainte să mă întind şi să-l trag, roata îl duse mai departe.

— Nu te mişca, am strigat. O să vii iar!

Ochii lui goi priveau înainte, cu o expresie de frică şi confuzie. Dar nu-şi mişcă un muşchi pînă nu făcu turul complet.

Am aşteptat şi, cînd aproape ajunse în faţa mea, m-am întins să-l înhaţ – dar el se trase înapoi şi făcu iar un tur. Asta mă enervă cumplit. Mă simţeam pe muchie, gata să explodez. Barmanul părea să stea cu ochii pe noi.

Carson City, mi-am zis. Douăzeci de ani.

Am urcat în carusel şi m-am dus repede spre bar, apropiindu-mă de avocatul meu pe partea în care nu putea să mă vadă – şi, cînd am ajuns la locul potrivit, l-am împins jos. Se clătină pe interval şi scoase un urlet demenţial cînd îşi pierdu echilibrul şi căzu, zvîrcolindu-se în mulţime... rostogolindu-se ca un buştean, după care se ridică

într-o clipită, cu pumnii strînşi, uitîndu-se după cineva pe care să-l ia la bătaie.

M-am apropiat cu mînile ridicate, încercînd să zîmbesc.

— Ai căzut, am zis. Să mergem.

Oamenii deja *se uitau* la noi. Dar nebunul nu voia să se mişte şi am ştiut ce s-ar întîmpla dacă îl prindeam de braţ.

— OK, am zis. Tu rămîi aici şi mergi la puşcărie. Eu plec.

Am pornit-o repede spre scări, ignorîndu-l.

Asta îl atinse.

— Ai văzut? îmi zise el cînd mă ajunse din urmă. Un nemernic mi-a tras un şut în spate!

— Probabil barmanul, am zis. A vrut să te pocnească pentru ce i-ai spus chelneriţei.

— *Dumnezeule* mare! Hai să plecăm de aici. Unde e liftul?

— Nici să nu te *apropii* de liftul ăla, am zis. *Atîta* aşteaptă să facem... să ne prindă într-o cuşcă de oţel şi să ne ducă la subsol.

M-am uitat peste umăr, dar nu ne urmărea nimeni.

— Nu alerga, am zis. Le-ar plăcea o scuză ca să ne împuşte.

Dădu din cap, părînd să înţeleagă. Am trecut repede prin zona de mijloc – galerii de tir, saloane de tatuaj, case de schimbat bani şi tarabe cu vată

de zahăr pe băţ –, apoi am ieşit printr-un şir de uşi de sticlă, am mers în jos de-a lungul peluzei spre parcarea unde ne aştepta Marele Rechin Roşu.

— Tu conduci, îmi zise. Cred că ceva nu e în regulă cu mine.

7.
Teroare paranoică... şi spectrul îngrozitor al sodomiei... Sclipiri de cuţite şi ape verzi

Cînd am ajuns la Mint, am oprit pe strada din faţa cazinoului, la doi paşi de locul de parcare. M-am gîndit că n-avea rost să riscăm o scenă în foaierul hotelului. Nici unul dintre noi nu putea trece drept beţivan. Amîndoi eram hiperagitaţi. În jurul nostru, vibraţii foarte ameninţătoare. Am trecut repede prin cazinou şi am urcat scara rulantă din spate.

Am ajuns în faţa uşii fără să ne întîlnim cu nimeni – dar uşa nu voia să se deschidă. Avocatul meu se lupta disperat cu ea.

— Nemernicii ăştia ne-au schimbat închizătoarea, mormăi el. Probabil au percheziţionat camera. Isuse, sîntem terminaţi.

Brusc, uşa se deschise. Am ezitat, apoi am dat buzna înăuntru. Totul părea în regulă.

— Încuie, zise avocatul meu. Pune toate lanțurile.

Se holba la două chei pe care le ținea în mînă.

— *Asta* de unde a mai apărut? întrebă, arătînd spre cheia pe care era scris numărul 1221.

— E de la camera lui Lacerda, am zis.

Zîmbi.

— Da, așa e. Am crezut că o să avem nevoie de ea.

— Pentru ce?

— Hai să mergem sus și să-l aruncăm din pat cu furtunul de incendiu, zise el.

— Nu, am spus. Ar trebui să-l lăsăm pe bietul nenorocit în pace. Am senzația că ne evită, dintr-un motiv sau altul.

— Nu te prosti, făcu el. Ticălosul ăla portughez e *periculos*. Ne urmărește ca un uliu.

Mă privi pieziș.

— Ai făcut vreo înțelegere cu el?

— Am vorbit cu el la telefon, am spus, cînd ai ieșit să speli mașina. Zicea că își predă echipamentul devreme, ca să ajungă la linia de plecare la răsăritul soarelui.

Avocatul meu nu asculta. Scoase un geamăt de profundă suferință și izbi peretele cu palmele.

— Nenorocitu' naibii! strigă. *Știam* eu! Mi-a luat femeia!

Am rîs.

— Animatoarea aia micuţă şi blondă care era cu echipa de filmare? Crezi că a sodomizat-o?

— Aşa – *rîzi*! ţipă el. Voi, albii, sunteţi toţi la fel de împuţiţi.

Deschisese deja o nouă sticlă de tequila şi o dădea pe gît. Apoi înhăţă un grepfrut şi îl tăie în două cu un Gerber Mini-Magnum – un cuţit de vînătoare din oţel inoxidabil, cu lama ca un brici proaspăt ascuţit.

— De unde ai cuţitul ăla? l-am întrebat.

— L-au trimis cei de la room-service, zise el. Voiam ceva ca să tai lămîile.

— Ce lămîi?

— Nu aveau, zise. Nu cresc aici în deşert.

Tăie grepfrutul în patru felii... apoi în opt... apoi în şaişpe... apoi începu să taie la întîmplare ce mai rămăsese.

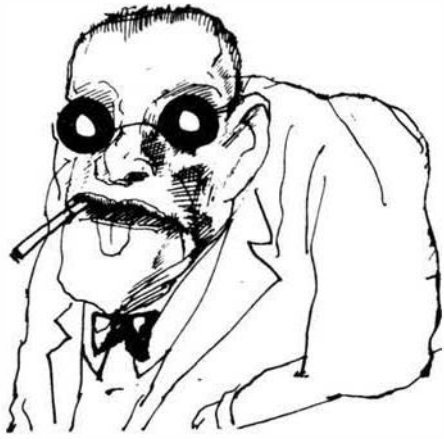

— Javră împuţită, mormăia el. *Ştiam* eu că trebuia să-l elimin cînd am avut ocazia. Acum mi-a *luat-o.*

Mi-o aduceam aminte pe fata aia. Avusesem o păţanie cu ea în lift, cu cîteva ore mai devreme: avocatul meu se făcuse de rîs.

— Probabil că participi la cursă, zisese ea. La ce categorie?

— Categorie? izbucni el. Ce naiba vrei să spui?

— Ce anume conduci? zise ea schiţînd un zîmbet. Filmăm cursa pentru un serial TV – poate ne poţi fi de folos.

— Să vă *fiu de folos*?

Măiculiţă Doamne, mi-am zis. Începe. Liftul era plin cu oameni care veniseră pentru cursă: ne lua o groază să ajungem de la un etaj la altul. În momentul în care am ajuns la trei, tremura ca dracu'. Încă cinci...

— Le conduc pe alea mari! strigă el brusc. Ce dracu', pe cele mai *mari*!

Am rîs, încercînd să detensionez atmosfera.

— Vincent Black Shadow, am zis. Sîntem cu echipa tehnică.

Asta provocă un murmur de dezaprobare făţişă.

— Rahat! mormăi cineva în spatele meu.

— Ia stai un pic! răcni avocatul meu... şi apoi către fată: Mă scuzi, duduie, dar cred că aici e un soi de ignorant căcăcios care vrea să-i mut faţa.

Își vîrî mîna în buzunarul jachetei negre de plastic și se întoarse cu fața spre oamenii înghesuiți în fundul liftului.

— Poponari albi de doi bani, mîrîi el. Care dintre voi vrea să-l tai?

Urmăream indicatorul de etaj de deasupra. Ușa se deschise la șapte, dar nimeni nu mișcă. Tăcere de moarte. Ușa se închise. Opt... se deschise iar. În continuare nici un sunet și nici o mișcare în cușca aglomerată. Exact cînd ușa începea să se închidă, am ieșit din lift și l-am apucat de mînă, trăgîndu-l la timp afară. Ușile se închiseră și lumina indicatorului de etaj se aprinse la nouă.

— Repede! În cameră, am zis. Nemernicii ăștia pun gaborii pe noi!

Am luat colțul spre camera noastră. Avocatul meu rîdea ca un dement.

— I-am făcut să se cace pe ei! țipă el. Ai văzut? *S-au căcat pe ei*. Ca niște șoareci în cușca morții!

Apoi, după ce am zăvorît ușa în spatele nostru, se opri din rîs.

— Drăcia dracului, zise el. Acum pe *bune*. Fata aia a înțeles. S-a îndrăgostit de mine.

Acum, cîteva ore mai tîrziu, era convins că Lacerda – așa-zisul fotograf – reușise cumva să pună laba pe gagică.

— Să mergem sus să-l *castrăm* pe bulangiu, zise, rotindu-şi noul cuţit în cercuri mici în dreptul dinţilor. *Tu* le-ai făcut legătura?

— Ascultă, am spus, mai bine ai pune lama aia nenorocită deoparte şi ţi-ai limpezi mintea. Trebuie să parchez maşina.

Mergeam încet cu spatele spre uşă. Unul dintre lucrurile pe care le înveţi după ce ai de-a face mai mulţi ani cu drogaţii e că la ei totul e *serios*. Poţi să-i întorci spatele unei persoane, dar nu-i întoarce niciodată spatele unui drogat – mai ales cînd îţi flutură pe la nas un cuţit de vînătoare ascuţit ca un brici.

— Fă un duş, i-am zis. Mă întorc în douăzeci de minute.

Am ieşit repede, încuind uşa în urma mea şi luînd cheia de la camera lui Lacerda – cea pe care avocatul meu o furase mai devreme. Bietul pămpălău, îmi ziceam, pe cînd coboram în grabă scara rulantă. L-au trimis aici cu o misiune perfect rezonabilă – doar cîteva fotografii cu motociclete şi buggy-uri de plajă întrecîndu-se prin deşert – şi acum s-a trezit, fără să-şi dea seama, în mijlocul unei lumi care depăşeşte înţelegerea lui. Nu avea nici o şansă să priceapă ce se întîmplă.

Noi ce făceam aici? Care era scopul acestei călătorii? Chiar aveam o decapotabilă mare, roşie

afară? Cutreieram pe scările Hotelului Mint într-o stare euforică provocată de droguri sau chiar venisem aici, în Las Vegas, ca să scriu o *poveste*?

Am vîrît mîna în buzunar căutînd cheia de la cameră; „1850", scria pe ea. Măcar atîta era adevărat. Aşa că sarcina mea imediată era să rezolv cu maşina şi să mă întorc în camera aia... sperînd să mă trezesc îndeajuns de tare ca să pot înfrunta orice avea să se întîmple în zori.

De pe scara rulantă am intrat în cazinou, unde grupurile mari de oameni erau încă strînse în jurul meselor de zaruri. Cine *sînt* oamenii ăştia? Feţele astea! De unde vin? Arată ca nişte caricaturi de dealeri de maşini uzate din Dallas. Dar sînt *reali*. Mamă, şi sînt al dracului *de mulţi* – ţipînd în jurul meselor ăstora de zaruri dintr-un oraş din deşert, duminică, la patru jumate dimineaţa. Încă duceam în spate Visul American, viziunea aceea a Marelui Cîştigător conturîndu-se cumva din haosul ultimei clipe dinaintea zorilor într-un cazinou împuţit din Vegas.

Lovitura cea mare în Silver City. Bate-l pe crupier şi du-te acasă bogat. De ce nu? M-am oprit la Roata Banilor şi am pus un dolar pe Thomas Jefferson – o bancnotă de 2 dolari, un bilet pus la plesneală, crezînd ca de fiecare dată că cine ştie ce instinct amorţit m-ar putea face să iau potul cel mare.

Dar nu. Încă doi dolari pe ţeavă în jos. Nenorociţilor!

Nu. Calmează-te. Învaţă să te *bucuri* cînd pierzi. Cel mai important e să spui povestea pe bune; lasă celelalte chestii pentru *Life* şi pentru *Look* – măcar de data asta. Pe cînd coboram scara rulantă l-am văzut pe tipul de la *Life* contorsionat frenetic în cabina telegrafului, recitîndu-şi înţelepciunea în urechea vreunui robot excitat, dintr-o cămăruţă de partea cealaltă a oceanului. Într-adevăr : „LAS VEGASUL ÎN ZORI – Concurenţii sînt încă adormiţi, praful e încă în deşert, premiul de 50.000 de dolari moţăie ascuns în seiful din biroul fabulosului Hotel Mint al lui Del Webb, în Casino Center, chiar în inima lui strălucitoare. Tensiune extremă. Şi echipa noastră de la *Life* e aici (ca de fiecare dată, cu o escortă dîrză a poliţiei...)." Pauză. „Da, operator, am spus *poliţie*. Ce altceva? Asta e, pînă la urmă, o Transmisiune *Life*..."

Rechinul Roşu era în Fremont, unde îl lăsasem. L-am dus la garaj şi l-am înregistrat – maşina doctorului Gonzo, nici o problemă, şi dacă vreunul dintre oamenii voştri n-are nimic de făcut, merge o lustruială dimineaţă. Da, bineînţeles – trimite nota în cameră.

Cînd m-am întors, avocatul meu era în cadă. Scufundat în apa verde – produsul uleios al unui fabricant japonez de săruri de baie, pe care îl alesese din raionul de cadouri al hotelului, împreună

cu noul radio AM/FM înfipt în priza aparatului electric de ras. Volumul la maximum. O chestie care se numea Three Dog Night bîiguia ceva despre o broască pe nume Jeremiah, care voia *Joy to the World*.

Mai întîi Lennon, acum asta, mi-am zis. Mai urmează să-l auzim pe Glenn Campbell țipînd *Where Have All the Flowers Gone?*.

Într-adevăr, unde? Nici o floare în orașul ăsta. Doar plante carnivore. Am dat volumul mai încet și am văzut o grămadă de hîrtie albă mestecată lîngă aparatul de radio. Avocatul meu păru să nu observe schimbarea de volum. Era pierdut într-un abur verde; i se vedea doar jumătate din cap deasupra apei.

— Ai mîncat chestia asta? l-am întrebat, ridicînd coala albă.

Mă ignoră. Dar știam. Avea să fie inaccesibil în următoarele șase ore. Mestecase întreaga coală de sugative.

— Javră împuțită, i-am zis. Mai bine roagă-te să fie niște thorazină în geanta aia, pentru că dacă nu e, mîine ai pus-o.

— Muzica! mormăi el. Dă-i drumul. Pune caseta aia.

— Ce casetă?

— Aia nouă. E chiar acolo.

Am ridicat aparatul şi am văzut că era un radiocasetofon – una din chestiile alea cu casetofon încorporat. Iar caseta, *Surrealistic Pillow*[1], trebuia doar întoarsă. Ascultase deja partea întîi – la un volum care trebuie să se fi auzit în fiecare cameră pe o rază de o sută de metri.

— *White Rabbit*[2], zise el. Vreau un sunet *supărat*.

— Eşti pierdut, i-am spus. În două ore plec de aici – şi-o să vină peste tine şi-o să te rupă în bătaie cu sapa. Chiar acolo în cadă.

— Îmi sap singur groapa, zise el. Apă verde şi *White Rabbit*... dă-i drumu'; nu mă face să folosesc ăsta.

Mîna îi răsări din apă, ţinînd strîns cuţitul de vînătoare.

— Doamne, am murmurat.

Şi în momentul acela mi-am dat seama că era fără speranţă – zăcînd în cadă cu capul plin de LSD şi cu cel mai ascuţit cuţit pe care îl văzusem vreodată, complet dus, cerînd *White Rabbit*. Gata, mi-am zis. Mi-a ajuns cît am tras cu dementul ăsta. De data asta e o misiune sinucigaşă. De data asta o vrea. E pregătit...

— OK, am zis, întorcînd caseta şi apăsînd butonul de pornire. Dar fă-mi un ultim favor, vrei?

---

1. Album al formaţiei Jefferson Airplane, apărut în 1967.
2. Piesă de pe albumul amintit mai sus.

Poţi să-mi dai două ore? Asta e tot ce îţi cer – doar două ore de somn pînă mîine. Bănuiesc că va fi o zi foarte grea.

— Bineînţeles, zise el. Doar sînt *avocatul* tău. Îţi dau tot timpul de care ai nevoie, la tariful normal: 45 de dolari pe oră – dar o să vrei pernă, aşa că de ce nu laşi una din bancnotele alea de 100 de dolari aici lîngă radio şi dispari dracului odată?

— Ce-ai zice de un cec? am zis. La Sawtooth National Bank. N-ai nevoie de nici un act de identitate ca să-l încasezi de-acolo. Mă cunosc.

— Oricum ar fi, e bine, spuse începînd să se mişte convulsiv pe muzică.

Baia era ca un uriaş difuzor stricat. Vibraţii îngrozitoare, sunet copleşitor. Podeaua era plină de apă. Am îndepărtat radioul cît mai mult de cadă, apoi am ieşit şi am închis uşa în urma mea.

După cîteva clipe, l-am auzit ţipînd.

— Ajutor! Nemernicule! Am nevoie de ajutor!

Am dat buzna înăuntru, crezînd că şi-a tăiat o ureche din greşeală.

Dar nu... se îndrepta spre etajera de formica albă unde pusesem radioul.

— Dă-mi naibii radioul ăla, mîrîi el.

I l-am smuls din mînă.

— Nebunule! i-am zis. Intră la loc în cadă! Lasă dracului radioul!

I l-am smuls din mînă. Sonorul era atît de tare încît era greu să-ţi dai seama ce anume cîntă, doar dacă nu cumva ştiai piesa *Surrealistic Pillow* aproape notă cu notă... ceea ce ştiam, la vremea aia, aşa că mi-am dat seama că *White Rabbit* se terminase; momentul culminant venise şi trecuse.

Dar se părea că avocatul meu nu reuşise. Voia mai mult.

— Întoarce caseta! răcni el. Vreau încă o dată!

Avea o privire de nebun, incapabilă să se concentreze într-un anumit punct. Părea în pragul unui îngrozitor orgasm psihic...

— Pune caseta! strigă. Dă căcatul ăla de volum la maxim! Şi cînd ajunge la nota aia fantastică unde iepurele îşi muşcă singur capul, vreau să arunci radioul ăla aici în cadă lîngă mine.

M-am uitat la el, ţinînd bine aparatul în mînă.

— Nu eu, am zis în cele din urmă. Ţi-aş arunca bucuros în cadă un baston din ăla electric de 440 de volţi, dar *nu* radioul ăsta. Te-ar proiecta direct prin perete, mort de-a binelea în zece secunde.

Am rîs.

— Rahat, m-ar pune să dau *explicaţii* – m-ar tîrî în faţa vreunui nenorocit de procuror ca să mă interogheze şi m-ar pune la proţap ca să afle... *detaliile exacte*. N-am nevoie de aşa ceva.

— Pe dracu'! ţipă el. Spune-le că am vrut să *Zbor*!

M-am gîndit o clipă.

— OK, am zis în cele din urmă. Ai dreptate. Probabil că asta e singura soluţie.

Am luat radiocasetofonul – care era încă în priză – şi l-am ţinut deasupra căzii.

— Lasă-mă să mă asigur că totul e la fix, am zis. Vrei să arunc chestia asta în apă cînd *White Rabbit* ajunge în punctul culminant – nu-i aşa?

Căzu înapoi în apă şi îmi zîmbi recunoscător.

— La dracu', da, zise. Începusem să cred că va trebui să ies şi să chem una dintre nenorocitele alea de *cameriste* să o facă.

— Nu-ţi face griji, i-am zis. Eşti gata?

Am apăsat butonul „Play" şi *White Rabbit* începu iar să crească. Aproape imediat avocatul meu începu să urle şi să geamă... încă un urcuş pe muntele ăla, crezînd că de data asta va ajunge în vîrf. Îşi ţinea ochii strîns închişi şi doar capul şi rotulele genunchilor îi ieşeau afară din apa verde şi uleioasă.

Am lăsat cîntecul să meargă, şi am ales un grepfrut din grămada de lîngă chiuvetă. Cel mai mare avea aproape un kilogram. Am prins bine chestia aia nenorocită în mînă, asemenea lui Vida Blue[1] şi, tocmai cînd *White Rabbit* ajunse

1. Celebru jucător de baseball.

în punctul culminant, am azvîrlit-o în cadă ca pe o ghiulea.

Avocatul meu țipă ca un dement, zbătîndu-se în cadă ca un rechin în căutarea prăzii, împroșcînd cu apă peste tot, în timp ce se lupta să se apuce de ceva.

Am tras cablul de alimentare din aparatul de radio și am ieșit foarte repede din baie... Radioul continuă să cînte, dar acum era pe baterii și nu mai prezenta un pericol. Auzeam ritmul cum încetinește, în timp ce traversam camera spre trusa mea din care am scos spray-ul paralizant... exact în momentul în care avocatul meu smulse ușa băii și porni spre mine. Avea încă privirea sălbatică, dar flutura cuțitul prin fața lui, ca un om care voia să taie ceva.

— Spray paralizant! am țipat. Vrei?

Am fluturat spray-ul în fața ochilor lui apoși.

Se opri:

— Nenorocitule! șuieră. Ai *face-o*, nu?

Am rîs, încă amenințîndu-l cu tubul.

— De ce îți faci griji? Îți *place*. Drace, nu e nimic pe lume ca un spray paralizant – patruzeci și cinci de minute în genunchi, cu plămînii uscați, trăgînd aer cu disperare. Te va calma imediat.

Se uita în direcția mea, încercînd să găsească un punct de sprijin.

— Căcănar alb de doi bani, mormăi el. Ai *face*-o, nu-i așa?

— De ce nu? am zis. Drace, acum un minut îmi cereai să te *ucid*! Şi acum vrei să mă ucizi tu pe *mine*. Tot ce ar trebui să fac, lua-te-ar dracu', ar fi să chem *poliţia*!

Se pleoşti.

— Curcanii?

Am dat din cap.

— Da, nu e altă soluţie. N-aş îndrăzni să mă duc la culcare cu tine rătăcind pe-aici în halul ăsta – cu creierul plin de LSD şi vrînd să mă faci felii cu nenorocitul ăla de cuţit.

Îşi dădu ochii peste cap o clipă, apoi încercă să zîmbească.

— Cine a zis că vreau să te fac felii? mormăi el. Vreau doar să-ţi crestez un Z mititel în frunte – nimic grav.

Ridică din umeri şi îşi luă o ţigară de pe televizor.

L-am ameninţat iar cu spray-ul paralizant.

— Întoarce-te în cada aia, i-am zis. Înghite nişte roşii şi încearcă să te calmezi. Fumează nişte iarbă, dă-ţi nişte palme – la dracu', fă ce *trebuie* să faci, dar lasă-mă să mă odihnesc un pic.

Ridică din umeri şi zîmbi absent, de parcă ar fi înţeles perfect orice aş fi spus.

— La naiba, ai dreptate, zise pe un ton foarte serios. Chiar ai *nevoie* de somn. Mîine trebuie să *munceşti*.

Clătină trist din cap și se întoarse în baie.

— Drace! Ce chestie nasoală.

Îmi făcu semn să plec.

— Încearcă să te odihnești, zise. Nu mă lăsa să te țin treaz.

Am dat din cap și l-am urmărit cum se tîrăște înapoi în baie – încă ținînd cuțitul în mînă, dar acum părea că nu-l vede. Drogul îi schimbase dispoziția; următoarea fază e probabil unul din acele coșmare introspective îngrozitor de intense. În jur de patru ore de disperare catatonică; dar nimic fizic, nimic periculos. L-am urmărit cum închide ușa în urma lui, apoi am proptit în liniște un scaun greu, cu spătarul într-un unghi ascuțit în mînerul ușii de la baie și am pus sprayul paralizant alături de ceasul deșteptător.

În cameră era foarte liniște. M-am apropiat de televizor și l-am deschis pe un canal mort – zgomot de fond la maximum de decibeli, un zgomot plăcut pentru somn, o sîsîială continuă și intensă care să acopere orice sunet suspect.

8.

„Geniile «din lumea întreagă stau mînă în mînă și șocul recunoașterii străbate întreg» cercul"

— Art Linkletter

Trăiesc într-un loc liniștit, unde orice zgomot în noapte înseamnă că urmează să se întîmple ceva: te trezești repede – întrebîndu-te, ce vrea să însemne *asta*?

De obicei nimic. Dar uneori... e greu să te adaptezi la ritmul orașului, unde noaptea e plină de zgomote, totul o rutină confortabilă. Mașini, claxoane, pași... n-ai nici o șansă să te relaxezi; așa că înăbușă-le pe toate în zumzetul alb și plăcut al unui televizor care merge în gol. Fixează naibii telecomanda pe un canal pe care nu e nimic și fă nani ca un prunc...

Ignoră coșmarul ăla din baie. Doar un refugiat periculos din Generația Dragostei, un neputincios

sortit pieirii care nu poate face față presiunii. Avocatul meu nu a fost niciodată în stare să accepte ideea – adesea îmbrățișată de către toxicomanii recuperați și foarte populară printre cei eliberați condiționat – că poți să zbori mult mai sus fără droguri decît cu ele.

În ce mă privește, nici eu n-am fost în stare. Dar odată am locuit lîngă doctorul xxx pe xxx Road[1], un fost guru al LSD-ului care pretindea că a făcut lungul salt de la frenezia chimică la conștiința supranaturală. Într-o după-amiază frumoasă din ziua primei manifestații a ceea ce avea să devină curînd Marea Mișcare LSD din San Francisco, m-am oprit în fața casei Bunului Doctor în ideea de a-l întreba (de vreme ce era o autoritate în materie de droguri) ce sfat ar avea pentru un vecin sincer interesat de LSD.

Am parcat pe stradă și m-am urnit greoi pe aleea cu pietriș, oprindu-mă ca să-i fac afabil cu mîna soției sale, care lucra în grădină sub borul unei uriașe pălării de paie... O scenă mișto, mi-am zis: bătrînul e înăuntru, gătind una dintre fantasticele lui fierturi de droguri și iat-o pe soția lui în grădină plivind morcovii sau ce-o face ea... fredonînd, în timp ce muncește, o melodie pe care n-am reușit s-o recunosc.

1. Nume șterse la insistența avocatului editorului (n. ed.).

Fredonînd. Da... dar vor trece aproape zece ani înainte să recunosc ce însemna acel sunet: ca şi Ginsberg pierdut în Om[1], xxx fredona ca să mă facă *să plec*. În grădină nu era bătrîna; era *chiar* bunul doctor – şi zgomotul pe care îl scotea era o încercare frenetică să mă împiedice să intru în conştiinţa lui înaltă.

Am încercat de cîteva ori să mă fac limpede înţeles: eram doar un vecin care a trecut să ceară sfatul doctorului legat de modul în care aş putea să hăpăi nişte LSD în cocioaba mea mai jos de casa lui. La urma urmei, aveam arme. Şi îmi plăcea să trag cu ele – în special noaptea, cînd măreaţa flamă albastră ţîşneşte, împreună cu tot zgomotul ăla... şi da, gloanţele de asemenea. Nu puteam ignora asta. Bilele de plumb/aliaj prin vale cu 1.200 de metri pe secundă...

Dar întotdeauna am tras spre cel mai apropiat deal, sau, cînd nu am reuşit asta, în întuneric. Adică n-am produs pagube; pur şi simplu îmi plac exploziile. Şi am avut grijă să nu omor niciodată mai mult decît pot să mănînc.

„Să omor?" Mi-am dat seama că n-aş fi putut niciodată să-i explic acest cuvînt creaturii care se spetea în grădină. Mîncase vreodată carne? Putea conjuga verbul „a vîna"? Înţelegea foamea? Sau

1. Incantaţie hindusă.

putea pricepe îngrozitorul fapt că salariul meu era în medie de 32 de dolari pe săptămînă în anul ăla?

Nu... nici o speranţă de comunicare în acest loc. Mi-am dat seama – dar nu suficient de repede ca să-l împiedic pe doctorul drogurilor să-mi fredoneze tot timpul înapoi pe alee şi în maşină şi pe şoseaua spre munte. Uită LSD-ul, mi-am zis. Ai văzut ce i-a făcut bietului nenorocit.

Aşa că am rămas în continuare pe haşiş şi rom timp de încă şase luni, pînă cînd m-am mutat în San Francisco şi m-am trezit într-o noapte într-un loc numit The Fillmore Auditorium. Şi ăla a fost momentul. O bucată de zahăr gri şi BUUM. În mintea mea, m-am întors chiar acolo în grădina doctorului. Nu la suprafaţă, ci *dedesubt* – tîrîndu-mă prin pămîntul ăla bine îngrijit, ca un fel de ciupercă mutantă. O victimă a Exploziei Drogurilor. Un aurolac, înghiţind tot ce-i vine la îndemînă. Îmi amintesc o noapte în Matrix, cînd un vagabond a intrat cu un pachet mare în spate, ţipînd:

— Cine vrea nişte L... S... D...? Am toate ingredientele aici. Tot ce-mi trebuie e un loc unde să-l pregătesc.

Managerul a apărut din senin, mormăind:

— Hai, gata, gata, vino la mine în birou.

Nu l-am mai văzut după noaptea aia, dar, înainte să fie luat, vagabondul a distribuit nişte

mostre. Nişte capsule albe enorme. M-am dus în toaleta bărbaţilor să o halesc pe a mea. La început doar *jumătate*, mi-am zis. O idee înţeleaptă, însă greu de realizat în asemenea circumstanţe. Am mîncat prima jumătate, dar am vărsat restul pe mîneca de la cămaşa mea Pendleton roşie... Şi întrebîndu-mă ce să fac cu ea, l-am văzut pe unul din muzicanţi intrînd.

— Care-i baiul? a zis el.

— Păi, toată chestia asta albă de pe cămaşa mea e LSD, i-am spus.

N-a zis nimic: m-a prins pur şi simplu de braţ şi a început să-l sugă. Un tablou foarte scîrbos. Mă întrebam ce s-ar fi întîmplat dacă vreun individ genul Kingston Trio[1]/tînăr broker ar intra şi ne-ar prinde în flagrant. Dă-l în mă-sa, mi-am zis. Cu un pic de noroc, i-ar ruina viaţa – închipuindu-şi mereu că, în spatele unei uşi înguste din toate barurile lui favorite, bărbaţi în cămăşi Pendleton roşii savurează chestii pe care el, brokerul, nu le va cunoaşte niciodată. Ar îndrăzni să sugă o mînecă? Probabil că nu. Nu risca. Prefă-te că n-ai văzut niciodată...

Amintiri ciudate în această noapte agitată în Las Vegas. Cinci ani mai tîrziu? Şase? Pare o

1. Unul dintre cele mai populare grupuri folk americane.

viață sau măcar O Epocă – genul de apogeu cu care nu te mai întîlnești. San Francisco la mijlocul anilor '60 reprezenta un timp și un loc foarte speciale de care să aparții. Poate că *a însemnat ceva.* Poate că nu, de-a lungul vremii... dar nici o explicație, nici un amestec de cuvinte sau muzică sau amintiri nu poate exprima deplina certitudine că ai fost acolo în carne și oase, în acel colț de timp și de lume. Orice a însemnat asta...

Istoria e greu de cunoscut, din cauza tuturor rahaturilor care rămîn sub tăcere, însă chiar și fără să fii sigur de „istorie", pare perfect rezonabil să crezi că, din cînd în cînd, energia unei întregi generații ajunge la un punct culminant într-o lungă străfulgerare lină, din motive pe care nimeni nu le înțelege la vremea respectivă – și care nu pot niciodată explica, retrospectiv, ce s-a întîmplat de fapt.

Principala mea amintire despre acele timpuri pare să fie legată de una sau cinci sau poate patruzeci de nopți – sau dimineți foarte devreme – cînd ieșeam de la Fillmore pe jumătate nebun și, în loc să mă duc acasă, mă aruncam în uriașul Lightning 650 și traversam Bay Bridge cu 170 la oră, purtînd pantaloni scurți L. L. Bean și o jachetă Butte de poponar... trecînd ca o ghiulea prin tunelul Treasure Island, prin luminile din Oakland și Berkeley și Richmond, neștiind prea

bine pe ce drum s-o iau cînd ajungeam la celălalt capăt (întotdeauna oprind la barieră, prea ameţit ca să fiu neutru în timp ce bîjbîiam după mărunţiş)... dar fiind absolut sigur că nu contează în ce parte aş merge, pentru că aş ajunge într-un loc unde oamenii erau la fel de *luaţi* şi de nebuni ca şi mine. Fără îndoială că aşa era...

Întîlneai nebunia peste tot, la orice oră. Dacă nu pe Bay Bridge, atunci la Golden Gate sau în jos pe 101 la Los Altos sau La Honda... Scîntei peste tot. Exista un sentiment universal fantastic care ne convingea de faptul că orice am fi făcut era *bine*, eram învingători...

Şi cred că ăsta a fost impulsul – certitudinea victoriei inevitabile asupra forţelor Vechiului şi

ale Răului. În nici un caz în sens militar; nu aveam nevoie de asta. Energia noastră pur și simplu *triumfa*. Nu avea rost să luptăm – în tabăra noastră sau a lor. Eram plini de avînt; călăream pe creasta unui val mare și frumos...

Așa că acum, după mai puțin de cinci ani, poți să urci o colină abruptă în Vegas, să te uiți spre vest și, dacă știi să privești, poți să *vezi* nivelul maxim al apei – locul ăla unde valul se sparge în cele din urmă și se rostogolește înapoi.

9.
No Sympathy for the Devil... Corespondent torturat?... Zbor în nebunie

Decizia de a fugi a venit brusc. Sau poate că nu. Poate că o plănuiam de mult – în subconştient, aşteptînd momentul oportun. Nota de plată a fost unul din factori, cred. Pentru că nu aveam bani să o plătesc. Şi nici diabolicele carduri de credit/ contracte de rambursare. Nu, după ce am avut de-a face cu Sidney Zion[1]. După povestea aia, mi-au luat cardul American Express şi acum nenorociţii mă poartă prin procese – împreună cu Diner's Club şi IRS...

Şi, în plus, revista e responsabilul legal. Avocatul meu s-a ocupat de asta. Nu am semnat nimic. Mai puţin aceste chitanţe de room-service. N-am ştiut niciodată totalul, dar – chiar înainte de a

1. Scriitor şi jurnalist american.

pleca – avocatul meu şi-a dat seama că am tocat undeva între 29 şi 36 de dolari pe oră, timp de patruzeci şi opt de ore consecutiv.

— Incredibil, am zis. Cum se poate?

Dar în momentul cînd am pus această întrebare, nu era nimeni să-mi răspundă. Avocatul meu plecase.

Probabil că simţise pericolul. Luni dimineaţă a comandat un set de valize din piele de vacă la room-service, apoi mi-a zis că a făcut rezervări pentru următorul avion spre L.A. Va trebui să ne grăbim, a zis el, şi în drum spre aeroport a împrumutat 25 de dolari pentru biletul de avion.

Ne-am luat rămas-bun, apoi m-am întors la magazinul cu suvenire din aeroport şi am cheltuit toţi banii pe care-i mai aveam pe prostii – rahaturi, suvenire din Las Vegas, brichete Zippo false din plastic cu o roată de ruletă incorporată la preţul de 6,95 dolari, portofele JFK cu agrafă pentru bani la 5 dolari bucata, maimuţele care aruncă zaruri pentru 7,50 dolari bucata... Am luat în spate toate prostiile astea şi le-am dus la Marele Rechin Roşu şi le-am aruncat pe banchetă... Apoi m-am aşezat pe scaunul şoferului, plin de demnitate (husa albă era strînsă, ca întotdeauna), am deschis radioul şi am început să mă gîndesc.

Cum s-ar descurca Horatio Alger în această situaţie?

One toke over the line, Sweet Jesus... one toke over the line.

Panică. Mă lua cu fiori pe şira spinării, ca primele vibraţii ale unui delir halucinogen. Realitatea îngrozitoare începea să mă copleşească: iată-mă singur-singurel în Las Vegas, cu maşina asta a dracului de scumpă, foarte ameţit din cauza drogurilor, fără avocat, fără bani, fără nici o poveste pentru revistă – şi peste toate astea, aveam o notă de plată gigantică la hotel, pe care trebuia s-o achit. În camera aia comandasem cît poate un om să ducă – inclusiv şase sute de săpunuri translucide Neutrogena.

Maşina era plină de săpunuri – erau peste tot, pe jos, pe scaune, în torpedou. Avocatul meu făcuse un fel de aranjament cu cameristele metise de la etajul nostru să ni-l livreze – şase sute de bucăţi din rahatul ăsta transparent – şi acum era tot al meu.

Împreună cu o valiză din plastic pe care am observat-o brusc, chiar lîngă mine, pe scaunul din dreapta. Am ridicat nenorocirea şi am ştiut imediat ce e înăuntru. Nici un avocat samoan cu mintea întreagă n-ar putea să mărşăluiască prin detectorul de metale din poarta unei curse aeriene comerciale cu un Magnum gras şi negru cu calibrul de 9,525 mm asupra sa...

Aşa că mi-l lăsase mie, ca să-l predau – dacă reuşeam să ajung înapoi în L.A. Altfel... ei bine,

aproape că mă puteam auzi vorbind cu patrula de autostradă californiană:

Ce? Arma asta? Acest Magnum de 9,525 mm încărcat, neînregistrat, ascuns şi poate furat? Ce fac cu el? Păi, vedeţi dumneavoastră, domnule ofiţer; am tras pe dreapta lîngă Mescal Springs – la sfatul avocatului meu, care ulterior a dispărut – şi dintr-odată, în timp ce mă plimbam în jurul bălţii ăleia singur şi fără nici o noimă, m-a agăţat din senin un tip micuţ, cu barbă, care avea un cuţit oribil de tăiat linoleum într-o mînă şi acest imens pistol negru în cealaltă... S-a oferit să-mi facă un X mare pe frunte, în memoria locotenentului Calley... Dar, cînd i-am spus că sînt doctor în jurnalism, atitudinea lui s-a schimbat total. Da, poate că nu mă credeţi, domnule ofiţer, dar a azvîrlit cuţitul ăla în apa sălcie de la picioarele noastre şi apoi mi-a dat pistolul ăsta. Aşa e, mi l-a vîrît în mîna încleştată, cu mînerul înainte, după care a dispărut în întuneric.

De aceea am arma asta, domnule ofiţer. Vă vine să credeţi?

Nu.

Dar nici nu aveam de gînd să-l arunc pe nenorocit. Un pistol de 9,525 mm e o chestie greu de obţinut în vremurile astea.

Aşa că mi-am zis, ei bine, du chestia asta înapoi în Malibu şi e a *ta*. Riscul meu – pistolul meu:

perfect rezonabil. Şi dacă porcul ăla samoan are chef de ceartă, dacă apare zbierînd pe lîngă casă, fă-l să simtă gustul chestiei, cam pe la jumătatea femurului. Într-adevăr. 158 de grame de plumb/aliaj în teacă, zburînd cu 450 de metri pe secundă, sînt egale cu aproximativ 18 kile de hamburger samoan, amestecat cu aşchii de os. De ce nu?

Nebunie, nebunie... şi între timp singur-singurel cu Marele Rechin Roşu în parcarea aeroportului din Las Vegas. La naiba cu panica asta! Ia o pauză. *Menţine-te*. Pentru următoarele douăzeci şi patru de ore, treaba asta cu controlul personal va fi critică. Iată-mă stînd aici singur, în deşertul ăsta de rahat, în cuibul ăsta de ţicniţi înarmaţi, cu o încărcătură înfricoşătoare de pericole, de orori şi de datorii pe care trebuie să o duc înapoi în L.A. Pentru că, dacă mă încolţesc aici, sînt pierdut. Terminat. Cu siguranţă. Nici un viitor pentru un doctor în jurnalism care scrie săptămînal. Mai bine ieşi dracului în viteză din starea asta atavică. Da, corect. Dar, mai întîi, du-te înapoi la Hotel Mint, încasează un cec de 50 de dolari, apoi urcă în cameră şi cere două sandviciuri club, o jumătate de lapte, o cană de cafea şi un sfert de Bacardi Anejo.

Romul va fi absolut necesar ca să mă ajute să trec de noaptea asta – să retuşez însemnările de aici, din jurnalul ăsta ruşinos... Să pun magnetofonul să urle toată noaptea la volum maxim: „Allow me to introduce myself... I'm a man of wealth and taste."[1]

Compasiune?

Nu pentru mine. Nici un pic de milă pentru un infractor isteric din Las Vegas. Locul ăsta e ca în armată: etica rechinului prevalează – mănîncă-l pe cel rănit. Într-o societate închisă, în care fiecare e vinovat, singura crimă e să fii prins. Într-o lume de hoţi, singurul păcat suprem e prostia.

E o senzaţie stranie să stai într-un hotel din Las Vegas la patru dimineaţa – cu un caiet şi un magnetofon, într-un apartament de 75 de dolari pe zi şi o notă fantastică la room-service, acumulată în patruzeci şi opt de ore de demenţă totală – ştiind că de îndată ce mijesc zorii o s-o întinzi fără să plăteşti un bănuţ... traversezi relaxat foaierul hotelului şi îţi chemi decapotabila roşie de la garaj şi stai acolo aşteptînd-o cu o valiză plină de marijuana şi arme ilegale... încercînd să pari nepăsător, cercetînd ediţia de dimineaţă a ziarului *Sun* din Las Vegas.

---

1. Versuri din piesa *Sympathy for the Devil*: „Sînt un bărbat înstărit şi cu gust". (în engl. în orig.).

Ăsta era pasul final. Dusesem tot grepfrutul şi celelalte bagaje cîteva ore mai devreme în maşină.

Acum mai trebuia doar să ung frînghia: da, un comportament extrem de normal, ochii de nebun ascunşi în spatele unei perechi de ochelari opaci Saigon... aşteptînd Rechinul să apară. Unde e? I-am dat bişniţarului ăluia de băiat din parcare 5 dolari, o investiţie esenţială în acest moment.

Stai calm, citeşte mai departe ziarul. Povestea principală avea un titlu albastru ţipător în partea de sus a paginii:

TRIO REARESTAT
ÎN CAZUL MORŢII FRUMOASEI

O supradoză de heroină a fost cauza oficială a morţii frumoasei Diane Hamby, 19 ani, al cărei corp a fost găsit înghesuit într-un frigider săptămîna trecută, după declaraţiile legistului districtual. Investigatorii din echipa de criminalişti a şerifului, care s-au dus să aresteze suspecţii, au spus că unul dintre aceştia, o femeie de 24 de ani, a încercat să fugă prin uşa de sticlă a rulotei înainte să fie oprită de ajutoarele şerifului. Ofiţerii au zis că părea isterică şi că striga: „N-o să puneţi mîna pe mine vie". Dar ofiţerii au arestat-o şi se pare că nu a fost rănită...

WASHINGTON (AP) – Raportul subcomisiei de la Casa Albă arată că drogurile ilegale au ucis 160 de soldați americani anul trecut – 40 dintre ei în Vietnam... Drogurile par să fie și cauza morții altor 56 de militari în Asia și în Comandamentul din Pacific... Se spune că problema heroinei în Vietnam crește în gravitate, în principal datorită laboratoarelor de procesare din Laos, Thailanda și Hong Kong. „Acțiunea de combatere a drogurilor în Vietnam e aproape complet ineficientă", spune raportul, „în parte din cauza dezinteresului poliției locale, dar și din cauza unor oficiali corupți necunoscuți, din birourile publice, care sînt implicați în traficul de droguri."

În stînga acelei știri morbide era o fotografie centrală pe patru coloane din Washington D.C., care prezenta polițiștii luptîndu-se cu „tinerii demonstranți pacifiști care și-au instalat tabăra protestatară, blocînd intrarea în clădirea Serviciului Selectiv de Recrutări".[1]

Alături de fotografie, era un titlu scris cu litere mari negre: TORTURI DEZVĂLUITE ÎN AUDIERI DE RĂZBOI.

1. În orig., *Selective Service Headquarter* – recrutările pentru războiul din Vietnam se făceau în baza unui sistem în genul loteriei.

WASHINGTON – Martori voluntari au povestit la audiere informală în faţa Congresului că, în timp ce au servit drept anchetatori militari, au folosit în mod obişnuit firele de telefon şi aruncările din elicopter ca metodă de tortură şi ucidere a prizonierilor vietnamezi. Un specialist din cadrul contrainformaţiilor a spus că uciderea prin împuşcare a uneia dintre interpretele sale de limbă chineză a fost justificată de un superior, care a zis „Era doar o gălbejită", referindu-se la faptul că era asiatică...

Chiar sub acea poveste era un titlu care suna aşa : CINCI RĂNIŢI LÎNGĂ O PROPRIETATE DIN NYC... un individ neidentificat care a tras de pe acoperişul unei clădiri, fără vreun motiv aparent. Acest articol apărea chiar deasupra titlului: PROPRIETAR DE FARMACIE ARESTAT PENTRU CERCETĂRI... „ca rezultat", explica articolul, „al unei anchete preliminare (făcută de o farmacie din Las Vegas) care scotea la iveală lipsa a peste 100.000 de pastile considerate droguri periculoase...".

Citind prima pagină, m-am simţit mult mai bine. Pe acest fundal atroce, infracţiunile mele păreau palide şi nesemnificative. Eram un cetăţean relativ respectabil – probabil un delincvent cu multe fapte la activ, dar cu siguranţă unul nu foarte periculos. Şi, cînd Marele Judecător îmi va face evaluarea, lucrul ăsta sigur va cîntări mult.

Sau nu? Am dat la pagina de sport și am găsit un mic articol despre Muhammad Ali; cazul lui ajunsese la Curtea Supremă, sentința finală. Primise o condamnare de cinci ani de pușcărie pentru că *refuzase* să ucidă „gălbejiți".

— N-am nimic cu VietCongul, a zis el.

Cinci ani.

10.
Intervine Western Union: un avertisment de la dl Heem... O nouă însărcinare de la secretariatul revistei de sport și o invitație violentă din partea poliției

Brusc m-am simțit iar vinovat. Rechinul! Unde era? Am lăsat la o parte ziarul și am început să merg în sus și-n jos cu pași mari, pierzîndu-mi controlul. Simțeam cum îmi scapă toată șmecheria... și atunci am văzut mașina coborînd pe o rampă în garajul de alături.

Eram salvat! Mi-am înșfăcat sacoșa de piele și am pornit să-mi întîmpin mașina.

— DOMNULE DUKE!

Vocea veni de undeva de peste umăr.

— Domnule Duke! Vă căutăm de-atîta timp!

Aproape că m-am prăbuşit pe trotuar. Fiecare celulă din creierul şi trupul meu se pleoşti. Nu! mi-am zis. Probabil că am halucinaţii. Nu e nimeni acolo în spatele meu, nu mă strigă nimeni... e o halucinaţie paranoică, o psihoză produsă de amfetamină... Mergi spre maşină, zîmbind...

— DOMNULE DUKE! Aşteptaţi!

Ei bine... de ce nu? Multe cărţi bune au fost scrise în puşcărie. Şi nu că aş fi un tip complet necunoscut în Carson City. Supraveghetorul m-ar recunoaşte; şi Baştanul – odată le-am luat un interviu pentru *The New York Times*. Împreună cu o grămadă de alţi puşcăriaşi, gardieni, gabori şi alţi diverşi escroci care mi-au trimis ameninţări prin poştă fiindcă articolul n-a mai apărut niciodată.

De ce? m-au întrebat. Voiau ca poveştile lor să fie spuse. Şi era greu să le explici; în acele cercuri, nu pricepeau că tot ce mi-au spus a ajuns la coşul de gunoi sau într-un dosar din fundul dulapului pentru că paragrafele introductive pe care le scrisesem la acel articol nu au satisfăcut un editor la cinci mii de kilometri distanţă – vreun buhăit nervos din spatele unui birou gri de formica, în pîntecele unei birocraţii jurnalistice pe care nici un puşcăriaş din Nevada n-o s-o înţeleagă niciodată. Nu pricepeau că articolul a murit în faşă, aşa cum era, pentru că am refuzat să rescriu introducerea. Din motivele mele...

Şi nici unul nu va cîntări prea mult la Yard. Dar ce dracu'? De ce să-mi fac griji pentru detalii? M-am întors să-mi înfrunt acuzatorul, un funcţionar tinerel şi scund, cu un zîmbet uriaş pe faţă şi cu un plic galben în mînă.

— Am sunat la camera dumneavoastră, îmi zise. Apoi v-am văzut afară.

Am dat din cap, prea obosit ca să rezist. Rechinul era deja în spatele meu, dar n-avea rost nici măcar să-mi arunc sacoşa în el. Jocul se terminase. Mă înhăţaseră.

Funcţionarul zîmbea în continuare.

— A sosit telegrama asta pentru dumneavoastră, spuse. De fapt, *nu* e pentru dumneavoastră. E pentru cineva care se numeşte Thompson, dar zice „în *atenţia* lui Raoul Duke"; înţelegeţi ceva?

Mă simţeam ameţit. Era prea mult ca să diger totul deodată. Din libertate în puşcărie şi iar în libertate – totul în treizeci de secunde. M-am clătinat făcînd un pas în spate şi m-am sprijinit de maşină, simţind pliurile de pînză albă sub mîna mea tremurătoare. Funcţionarul, zîmbind în continuare, îmi întindea scrisoarea.

Am dat din cap, abia fiind în stare să vorbesc.

— Da, am zis în cele din urmă, înţeleg.

Am acceptat plicul şi l-am deschis rupîndu-l:

TELEGRAMĂ URGENTĂ

HUNTER S. THOMPSON
C/O RAOUL DUKE
APARTAMENTUL IZOLAT FONIC 1850
MINT HOTEL LAS VEGAS

SUNĂ-MĂ IMEDIAT REPET IMEDIAT AVEM O NOUĂ ÎNSĂRCINARE ÎNCEPÎND DE MÎINE DE ASEMENEA NU PLECA DIN VEGAS STOP CONFERINȚA NAȚIONALĂ A PROCURORILOR DISTRICTUALI TE INVITĂ LA SEMINARUL LOR CARE ȚINE PATRU ZILE DESPRE NARCOTICE ȘI DROGURI PERICULOASE LA DUNES HOTEL STOP AU SUNAT DE LA ROLLING STONE VOR 50 DE MII DE CUVINTE ONORARIU MASIV DECONT TOTAL PLUS TOATE CHELTUIELILE STOP AVEM REZERVARE LA HOTEL FLAMINGO ȘI O DECAPOTABILĂ CADDY ALBĂ TOTUL E ARANJAT SUNĂ IMEDIAT PENTRU DETALII URGENT REPET URGENT STOP

DOCTORUL GONZO

— La dracu'! am murmurat. Nu poate fi adevărat!

— Vreţi să spuneţi că nu e pentru dumneavoastră? întrebă funcţionarul, dintr-odată agitat. L-am căutat în registru pe acest Thompson. Nu există, dar am crezut că face parte din echipa dumneavoastră.

— Face, am zis repede. Dar nu te preocupa, va ajunge la el.

Am aruncat geanta pe scaunul din faţă al Rechinului, dornic să plec înainte ca amînarea execuţiei mele să expire. Dar el tot era curios.

— Dar doctorul Gonzo? întrebă.

M-am uitat lung la el, făcîndu-i cunoştinţă cu ochelarii mei cu lentile opace.

— E bine, am spus. Dar are un temperament impulsiv. Doctorul e cel care se ocupă de finanţele noastre, ne face toate *aranjamentele*.

M-am lăsat în scaunul şoferului şi m-am pregătit să plec.

Funcţionarul îşi vîrî capul pe geam.

— Ce ne-a derutat pe noi, zise, a fost semnătura doctorului Gonzo pe această telegramă din Los Angeles – cînd ştim că el e aici în hotel.

Ridică din umeri.

— Şi apoi a adresat telegrama cuiva care nu apare în registrul nostru... Ei bine, această întîrziere nu putea fi evitată. Înţelegeţi, sper...

Am încuviinţat din cap, nerăbdător să plec.

— Ai făcut ce trebuia, am zis. Nu încerca niciodată să înţelegi un mesaj al oamenilor de presă. Cam jumătate din timp folosim coduri – mai ales cu doctorul Gonzo.

Zîmbi, dar de data asta nu mai păru atît de mirat.

— Spuneţi-mi, zise, cînd se va trezi doctorul?

Am strîns volanul.

— Cînd se va trezi? Ce vrei să spui?

Părea încurcat.

— Păi... managerul, domnul Heem, ar dori să-l *întîlnească*.

Acum rînjetul lui era fără îndoială maliţios.

— Nimic neobişnuit. Domnul Heem se întîlneşte cu toţi clienţii noştri importanţi... îi pune pe o listă personală de bază... doar o discuţie amicală şi o strîngere de mînă, înţelegeţi.

— Bineînţeles, am zis. Dar dacă aş fi în locul tău, l-aş lăsa pe doctor în pace pînă după ce-şi ia micul dejun. E un tip foarte dur.

Funcţionarul dădu din cap cu precauţie.

— Dar *va fi* disponibil... Poate mai tîrziu în dimineaţa asta?

Am înţeles unde bătea.

— Ascultă, i-am zis. Telegrama era codată. De fapt, era *de la* Thompson, nu *pentru* el. Western Union trebuie să fi schimbat numele între ele.

I-am întins telegrama, ştiind că o citise deja.

— Ce *e* aici, am zis, e un mesaj fulger pentru doctorul Gonzo, care e sus, un mesaj care spune că Thompson e pe drum dinspre L.A., cu o nouă însărcinare – un nou ordin de lucru.

I-am făcut semn să se dea la o parte de pe maşină.

— Ne vedem mai tîrziu, i-am spus sec. Trebuie să ajung pe pistă.

Se trase înapoi cînd am băgat maşina în viteză.

— Nu e nici o grabă, strigă după mine. Cursa s-a *terminat*.

— Nu şi pentru mine, am spus, făcîndu-i un semn prietenos cu mîna.

— Hai să luăm prînzul împreună! îmi strigă cînd am pus maşina în mişcare.

— Perfectamundo! am răcnit.

După care am dispărut în trafic. După cîteva cvartale în direcţia greşită pe Main Street, am întors şi am luat-o spre sud, spre L.A. Dar conduceam cu prudenţă. Stai calm şi nu te grăbi, mi-am zis. Lasă-te *purtat* spre marginea oraşului...

Ceea ce îmi trebuia acum era un loc unde să ies în siguranţă din trafic, unde să pot medita la această scrisoare fantastică de la avocatul meu. Era adevărată; puteam fi sigur de asta. Fără discuţie, mesajul avea un caracter imperios. Tonul era evident...

Dar nu mai aveam posibilitatea, nici dispoziţia de a mai petrece o săptămînă în Las Vegas. Nu *acum*. Îmi forţasem norocul la maximum ca să vin în oraşul ăsta... şi ajunsesem pe muchie. Iar canaliile se adunau ameninţător; puteam să simt *mirosul* bestiilor.

R. St.

Da, în mod categoric era vremea să plec. Capacitatea mea de a îndura se redusese la zero.

Acum, în timp ce mă plimbam pe Las Vegas Boulevard cu şaizeci la oră, voiam să găsesc un loc unde să-mi adun gîndurile şi să iau hotărîrea cea mare. Era luată, bineînţeles, dar aveam nevoie de o bere sau... de trei ca să consfinţesc tîrgul şi să amorţesc acea terminaţie nervoasă rebelă care continua să vibreze negativ...

Avea să fie destul de greu. Pentru că *exista* un aşa-zis argument pentru a rămîne. Era perfid, stupid şi dement oricum ai fi luat-o – dar nu puteam să evit miasma comicului absurd care plutea în jurul ideii ca un jurnalist Gonzo rătăcit într-o aventură cu droguri aproape fatală să fie invitat să scrie despre Conferinţa Naţională a Procurorilor Districtuali privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase.

Exista, de asemenea, o atracţie perversă în ideea de o face lată într-un hotel din Las Vegas şi apoi – în loc să devii un fugar osîndit pe autostrada spre L.A. – să te plimbi pur şi simplu prin oraş, să dai Chevy-ul roşu decapotabil pe un Cadillac alb şi să te cazezi la *alt* hotel din Vegas. Apoi, cu acreditarea de presă, să te amesteci printre o mie de poliţişti cu grade superioare din toată America, în timp ce ei ţin discursuri privind Problema Drogurilor.

Era o nebunie periculoasă, dar genul de lucru pe care un adevărat expert în afacerile riscante nu ar putea să-l scape. Unde, de exemplu, era *ultimul* loc în care poliţia din Las Vegas ar fi căutat un drogat fugar şi impostor care tocmai tîlhărise un hotel din centru?

Corect. În mijlocul Conferinţei Naţionale a Procurorilor Districtuali, la un hotel elegant de pe bulevard... Sosind la Caesar's Palace pentru spectacolul de dineu al lui Tom Jones într-un Coupe de Ville alb-strălucitor... La un cocktail-party la Dunes pentru agenţii de la Narcotice şi soţiile lor?

Într-adevăr, ce loc mai bun să te ascunzi? Pentru *unii* oameni. Dar nu pentru mine. Şi în mod cert nu pentru avocatul meu – o persoană care iese foarte bine în evidenţă. Separat, poate că am scoate-o la capăt. Dar împreună, nu – am da-o în bară. Prea multă agresivitate chimică în combinaţia asta; tentaţia de a împinge deliberat lucrurile pînă în pragul unui delir halucinogen ar fi prea mare.

Şi asta, bineînţeles, ne-ar termina. Băieţii ar fi nemiloşi. Ca să te infiltrezi printre cei care se infiltrează ar însemna să acceptăm soarta tuturor spionilor: „Ca întotdeauna, dacă tu sau orice membru al organizaţiei tale este reţinut de inamici, Secretarul va nega orice Legătură, etc...".

Nu, era prea mult. Linia dintre nebunie şi masochism era deja estompată; venise vremea

să ne dăm la o parte... să ne apucăm de ceva serios, s-o lăsăm moale şi să ne „facem că plouă", cum s-ar zice. De ce nu? În orice treabă ca asta, vine o vreme în care ori îţi reduci pierderile ori îţi consolidezi cîştigurile – din două una.

Am condus încet, căutînd un loc potrivit unde să savurez o bere matinală şi să-mi adun gîndurile... să pun la cale această retragere neobişnuită.

11.

Aawww, Mama, Can This Really Be the End?[1]... În ultimul hal în Vegas, cuprins iar de psihoza provocată de amfetamină?

Marţi, 9.00 dimineaţa... Acum, stînd în Wild Bill's Café la periferia Las Vegasului, am văzut totul foarte limpede. Nu e decît un drum spre L.A. – US Interstate 15, o şosea dreaptă fără drumuri secundare sau rute alternative, doar o goană plictisitoare prin Baker, Barstow şi Berdoo, şi apoi pe autostrada Hollywood, direct în deplina uitare: siguranţă, obscuritate, doar un alt ciudat în Regatul Ciudaţilor.

Dar, între timp, pentru următoarele cinci sau şase ore, aş fi fost cel mai strident obiect pe şoseaua

1. Versuri din piesa lui Bob Dylan *Stuck inside of Mobile with the Memphis Blues Again*.

aia diabolică – singurul rechin decapotabil roşu ca para focului între Butte şi Tijuana... ţîşnind pe autostrada pustie cu un ţărănoi smintit, pe jumătate dezbrăcat la volan. E mai bine să port cămaşa mea Acapulco purpuriu cu verde sau să nu port nimic?

N-am nici o şansă să mă ascund în monstrul ăsta.

Nu va fi o călătorie veselă. Nici măcar Zeul Soare nu vrea să privească. A dispărut după un nor pentru prima dată în trei zile. Nu e nici un pic de soare. Cerul e cenuşiu şi urît.

Exact cînd trăgeam în parcarea dosnică, pe jumătate ascunsă, de la Wild Bill's, am auzit un muget deasupra capului şi m-am uitat în sus ca să văd un DC-8 mare şi argintiu lăsînd o dîră de fum la decolare – cam la şase sute de metri deasupra autostrăzii. Era Lacerda la bord? Tipul de la *Life*? Aveau toate fotografiile necesare? Toate faptele? Îşi îndepliniseră responsabilităţile?

Nici măcar nu ştiam cine cîştigase cursa. Poate nimeni. Pare-se că întregul spectacol fusese anulat din cauza unei răzmeriţe teribile – o orgie de o violenţă inexplicabilă, declanşată de nişte huligani beţi care refuzaseră să se supună regulilor.

Voiam să umplu golul ăsta din mintea mea cu prima ocazie : să iau *Times* şi să verific secţiunea

de sport, căutînd povestea despre Mint 400. Să aflu detaliile. Să mă ascund. Chiar Să Fug, cuprins de o Frică teribilă...

Ştiam că Lacerda era în avionul ăla, îndreptîndu-se spre New York. Îmi spusese cu o noapte înainte că vrea să prindă primul zbor.

A plecat... şi iată-mă singur, fără avocat, prăbuşit într-un scaun roşu de plastic în Wild Bill's Tavern, bînd nervos dintr-un Budweiser în barul care se trezeşte la viaţă într-o foială matinală de codoşi şi tîrfe... cu un imens Rechin Roşu chiar în faţa uşii, împovărat de atîtea delicte capitale că mi-e şi frică să mă uit la el.

Dar nu-l pot abandona pe nenorocit. Singura speranţă e să străbat cu el cei patru mii de kilometri de drum deschis, cîţi sînt de aici şi pînă la Sanctuary. Dar, Doamne-Dumnezeule, sînt *obosit*! Sînt speriat. Sînt dement. Cultura asta m-a sleit de puteri. Ce naiba *caut* aici? Asta nici măcar nu e povestea la care ar trebui să lucrez. Agentul meu m-a prevenit. Toate semnele au fost negative, mai ales Piticul ăla diabolic cu telefonul roz în Polo Lounge. Ar fi trebuit să rămîn acolo... orice, dar nu *asta*.

Aawww... Mama
can this really be the end?

Nu!

Cine cînta cîntecul ăsta? Am *auzit* aievea porcăria asta la un tonomat chiar acum? La 9.19, în dimineaţa asta cenuşie şi murdară, în Wild Bill's Tavern?

Nu. A fost doar în creierul meu, ecoul de mult pierdut al unui răsărit trist în Toronto... demult, pe jumătate dement, în altă lume... dar nu diferită.

AJUTOR!

Cîte nopţi şi dimineţi ciudate mai ţine rahatul ăsta? Cît de mult pot trupul şi creierul să mai *tolereze* nebunia asta blestemată? Acest scrîşnet de dinţi, aceste valuri de transpiraţie, vuietul sîngelui în tîmple... peste tot vene mici albastre cuprinse de nebunie, şaizeci – şaptezeci de ore fără somn...

Acum *trebuie* să fie tonomatul! Fără îndoială... Şi de ce nu? Un cîntec foarte popular: *Like a bridge over troubled water... I will lay me down...*

BUUM. Străfulgerare de paranoia. Ce fel de paranoic împuţit ar cînta un *astfel* de cîntec – chiar acum, în clipa asta? M-a urmărit cineva? Ştie barmaniţa cine sînt? Mă poate vedea în spatele oglinzilor ăstora ale ochelarilor de soare?

Toţi barmanii sînt perfizi, dar asta e o grăsană ursuză între două vîrste, purtînd o bluză largă Iron Boy... probabil femeia lui Wild Bill.

Dumnezeule, valuri nasoale de paranoia, nebunie, frică şi scîrbă – vibraţii insuportabile în locul ăsta. Ieşi. Fugi... şi deodată îmi trece prin minte, o străfulgerare de perspicacitate lunatică înainte să se lase întunericul, că rezervarea mea legală la hotel e pînă la *prînz*... ceea ce îmi dă cel puţin două ore de condus la viteză maximă înainte să devin un fugar în ochii legii.

Ce noroc imens! Cînd se va da alarma, s-ar putea să gonesc undeva între Needles şi Death Valley, apăsînd acceleraţia pînă trece prin podea şi fluturîndu-mi pumnul la Efrem Zimbalist Jr., care se năpusteşte asupra mea în elicopterul lui FBI/Screaming Eagle.

POŢI SĂ FUGI, DAR NU POŢI SĂ TE ASCUNZI[1]

Du-te-n mă-ta, Efrem, maxima asta e o sabie cu două tăişuri.

Din cîte ştii tu şi oamenii de la Hotel Mint, eu sînt încă acolo sus, la camera 1850 – legal şi spiritual, dacă nu cumva chiar în carne şi oase – cu o plăcuţă „Nu deranjaţi" atîrnată afară, pentru a nu fi tulburat. Menajerele nu se vor apropia de camera aia, atîta vreme cît semnul e pe clanţă.

1. ...avertisment pentru dealerii de heroină văzut pe un panou de informare în Boulder, Colo J. (n.a.).

Avocatul meu a avut grijă de asta – împreună cu 600 de bucăţi de săpun Neutrogena, pe care încă trebuie să le livrez în Malibu. Şi ce-ar înţelege FBI-ul din asta? Un Rechin Mare Roşu plin cu săpun Neutrogena? Complet legal. Menajerele ne-au *dat* săpunul ăla. Vor jura... sau nu?

Bineînţeles că nu. Menajerele alea perfide vor jura că au fost ameninţate cu un Vincent

Black Shadow de către doi demenți înarmați, cerîndu-le să le dea săpunul.

Isuse Cristoase! E vreun preot în taverna asta? Vreau să mă spovedesc! Sînt un *păcătos* nenorocit! Venal, mortal, carnal, major, minor – oricum ai vrea să-l numești, Doamne... Sînt vinovat.

Dar fă-mi un ultim serviciu: dă-mi cinci ore la mare viteză înainte să cobori ghilotina; lasă-mă să scap de mașina asta nenorocită și să ies din deșertul ăsta groaznic.

Ceea ce nu e chiar atît de mult, Doamne, pentru că adevărul final și de necrezut e că nu sînt vinovat. Tot ce am făcut a fost să-ți iau aiurelile în *serios*... și vezi unde m-au dus? Instinctele mele creștine primitive m-au transformat într-un infractor.

Tîrîndu-mă prin cazinou la șase dimineața cu o valiză plină de grepfrut-uri și de tricouri cu „Mint 400", îmi amintesc că-mi spuneam întruna „Nu ești vinovat". E doar un tertip necesar ca să evit o scenă naspa. La urma urmei, nu am făcut nici o înțelegere cu caracter de obligativitate; e o *datorie instituțională* – nimic personal. Întregul coșmar nenorocit e din vina *revistei* ăleia împuțite și iresponsabile. Un nebun din New York mi-a făcut asta. A fost *ideea* lui, Doamne, nu a mea.

Și acum uită-te la mine: pe jumătate nebun de frică, mergînd prin Death Valley cu 200 de kilometri la oră într-o mașină pe care nu am vrut-o niciodată. Ticălos ce ești! E lucrarea *ta*! Ai face bine să ai grijă de mine, Doamne... pentru că dacă nu, mă vei avea *în mîinile tale*.

12.
Viteză infernală... Luptă corp la corp cu patrula rutieră californiană... Mano Mano pe Autostrada 61

Marți, 12.30 p.m... Baker, California... Pe Ballantine Ale acum, beat mort și nervos. Recunosc sentimentul: trei sau patru zile de macheală, droguri, soare, nesomn și rezervele de adrenalină duse – un fel de *euforie* aiuritoare, care te face să tremuri, ceea ce înseamnă că prăbușirea e aproape. Dar cînd? Cît mai e? Tensiunea asta face parte din starea de euforie. Posibilitatea colapsului fizic și mental e acum foarte reală...

...Dar colapsul iese din discuție; ca o soluție sau chiar ca o alternativă ieftină, e inacceptabil. Serios. Ăsta e momentul adevărului, acea linie subțire și fatală dintre control și dezastru – care reprezintă, de asemenea, și diferența dintre a te plimba de-a-n pururea pe străzi și a-ți petrece

următorii cinci ani de dimineţi de vară jucînd baschet în curtea închisorii Carson City.

Să nu-ţi fie milă de diavol[1]; ţine minte. Cumpără biletul, porneşte în călătorie... şi dacă din cînd în cînd e mai greu decît credeai tu, ei bine... unge-o, ca să forţezi expansiunea conştiinţei: simte ritmul, lasă-te purtat de val, distruge-te. Sînt toate în biblia lui Kesey... Partea Îndepărtată a Realităţii.

Gata cu bolboroseala; nici măcar Kesey nu mă poate ajuta acum. Tocmai am avut două experienţe emoţionale foarte nasoale – una cu patrula rutieră californiană şi una cu un autostopist fantomatic care a fost sau n-a fost cine credeam eu că e – iar acum, simţindu-mă în pragul unui episod paranoic, stau făcut ghem lîngă magnetofonul meu într-un „bar de bere", care e de fapt camera din spate a unui enorm Hambar de Scule – tot felul de pluguri şi harnaşamente şi grămezi de saci cu îngrăşăminte, întrebîndu-mă cum s-a întîmplat totul.

Cam cu opt kilometri mai înainte, am avut o altercaţie cu CHP[2]. N-am fost oprit sau obligat să trag pe dreapta: n-a fost ceva de rutină. Întotdeauna conduc cum trebuie. Un pic prea repede, probabil, dar întotdeauna cu o îndemînare desăvîrşită şi

---

1. În orig., *No sympathy for the devil*, efect stilistic obţinut prin aluzia la piesa formaţiei Rolling Stones.
2. California Highway Patrol.

cu un simţ natural al şoselei pe care chiar şi curcanii îl recunosc. Nu e curcan în lumea asta care să nu fie un fraier absolut în ceea ce priveşte Manevrele Controlate la mare viteză prin una din acele intersecţii trifurcate de pe autostradă.

Puţini oameni înţeleg psihologia negocierii cu un curcan din patrula de autostradă. Un vitezoman obişnuit intră în panică şi trage imediat pe dreapta cînd vede lumina mare şi roşie în spatele lui... şi apoi începe să se scuze, să cerşească milă.

E greşit. Stîrneşte dispreţul în inima curcanului. Tot ce trebuie să faci – cînd mergi cu circa 170 la oră şi te trezeşti cu lumina roşie intermitentă a unui CHP după tine – e să *accelerezi*. Niciodată nu trage pe dreapta la primul sunet al sirenei. Calc-o şi fă-l pe nemernic să te urmărească cu 200 la oră pînă la următoarea ieşire de pe autostradă. Te va urma. Dar nu va şti cum să interpreteze faptul că semnalizezi că faci la dreapta.

Asta e ca să-l faci să creadă că te uiţi după un loc potrivit unde să opreşti pe margine şi să stai de vorbă... semnalizează în continuare şi speră că vei găsi o intersecţie denivelată, una din acele bucle laterale situate la înălţime, cu un semn pe care scrie „Viteză maximă 40"... şi şmecheria, în acest moment, e să ieşi brusc de pe autostradă şi să-l faci să treacă precum o ghiulea cu nu mai puţin de 170 la oră.

Va călca frîna cam în acelaşi timp cu tine, dar îi va lua o clipă să-şi dea seama că e pe cale să facă o întoarcere de 180 de grade la viteza asta... dar tu vei fi *gata să o faci*, prins în centură pentru forţa G şi pentru mişcarea rapidă călcîi-vîrf. N-ai nevoie de noroc ca să te opreşti afară de pe şosea, după ce iei virajul şi stai lîngă maşina ta în momentul în care el te ajunge din urmă.

La început nu va fi înţelegător... dar nu contează. Lasă-l să se liniştească. Va vrea să aibă primul cuvînt. Lasă-l să-l aibă. Creierul lui va fi varză: s-ar putea să înceapă să vorbească precipitat, ba chiar s-ar putea să-şi scoată pistolul. Lasă-l să se desfăşoare; zîmbeşte în continuare. Ideea e să-i arăţi că ai avut tot timpul controlul asupra ta şi asupra automobilului tău – în timp ce *el* şi l-a pierdut de tot.

Ajută dacă ai în portofel o legitimaţie de poliţie/presă cînd se linişteşte suficient cît să-ţi ceară permisul de şofer. Aveam aşa ceva – dar în acelaşi timp aveam şi o cutie de Budweiser în mînă. Pînă în acel moment, nu mi-am dat seama. Mă simţisem complet călare pe situaţie... dar cînd m-am uitat în jos şi am văzut acea dovadă crucială, roşie/argintie în mîna mea, am ştiut că am pus-o...

Să mergi cu viteză e o chestie, dar Să Bei La Volan e alta. Curcanul păru să se prindă – că îmi stricasem tot numărul, fiindcă uitasem de cutia

de bere. Faţa i se relaxă, zîmbi chiar. Şi aşa am făcut şi eu. Pentru că amîndoi am înţeles, în acel moment, că numărul meu Tunetul Şoselei, Bombardierul Sclipitor fusese complet stricat: ne pişaserăm pe noi de frică pentru nimic – fiindcă prezenţa acestei cutii de bere în mîna mea făcea ca orice argument despre „viteză" să fie irelevant.

Mi-a acceptat portofelul deschis cu mîna stîngă, apoi şi-a întins-o pe dreapta spre cutia de bere.

— Pot să iau asta? mă întrebă.

— De ce nu? am zis.

O luă, o ţinu între noi şi o goli pe şosea.

Am zîmbit, fără să-mi mai pese.

— Oricum, se încălzise, am spus.

Chiar în spatele meu, pe bancheta Rechinului, eram vreo zece cutii de Budweiser fierbinte şi vreo duzină de grepfrut-uri. Uitasem complet de ele, dar acum erau prea evidente pentru ca vreunul din noi să le ignore. Vinovăţia mea era atît de clară şi de copleşitoare, încît explicaţiile erau inutile.

Curcanul pricepu asta.

— Îţi dai seama, zise, că e o infracţiune să...

— Îhî, am spus. Ştiu. Sînt vinovat. Înţeleg. Ştiam că e o infracţiune, dar am făcut-o oricum.

Am ridicat din umeri.

— La dracu'. De ce să mă cert? Sînt un infractor nenorocit.

— Asta e o atitudine ciudată, zise.

L-am privit fix, observînd pentru prima dată că aveam de a face cu un gagiu cu ochi luminoşi, în jur de vreo treizeci de ani, care aparent îşi îndrăgea slujba.

— Ştii, îmi zise el, am senzaţia că ţi-ar prinde bine un pui de somn.

Dădu din cap.

— E un motel mai încolo. De ce nu te opreşti să dormi cîteva ore?

Am înţeles imediat ce îmi propunea, dar dintr-un motiv nebunesc am scuturat din cap.

— Un pui de somn nu mă ajută, am zis. Sînt treaz de prea multă vreme – de trei sau patru nopţi; nici măcar nu-mi mai amintesc de cîte. Dacă mă culc acum, pentru următoarele douăzeci de ore sînt mort.

Dumnezeule mare, mi-am zis. Ce-am spus? Nenorocitul ăsta încearcă să se poarte omeneşte; m-ar putea băga direct la puşcărie, dar îmi spune să trag naibii un pui de somn. Pentru numele lui Dumnezeu, *fii de acord* cu el: Da, domnule ofiţer, *bineînţeles* că voi profita de acel motel. Nu vă pot spune cît vă sînt de *recunoscător* pentru momentul de tihnă pe care mi-l oferiţi...

Dar nu... iată-mă aici insistînd, pentru că dacă mi-ar da drumul, mi-aş încăleca bomba direct spre L.A., ceea ce era adevărat, dar de ce *să o*

spun? De ce să-l *forţez*? Nu e momentul pentru un spectacol. E Death Valley... adună-te.

Bineînţeles. Adună-te.

— Uitaţi ce e, am zis. Am fost în Las Vegas ca să urmăresc cursa Mint 400.

I-am arătat ecusonul VIP de pe parbriz.

— Incredibil, am spus. Toate motocicletele alea şi buggy-urile de plajă năpustindu-se prin deşert timp de două zile. Le-aţi văzut?

Zîmbi, clătinînd din cap cu un fel de melancolie înţelegătoare. Îl puteam vedea cum se gîndeşte. Eram periculos? Era pregătit pentru o scenă sălbatică şi care i-ar fi irosit timpul – scenă care s-ar fi produs dacă mă aresta? Cîte ore în afara programului ar fi trebuit să petreacă frecînd-o prin tribunale, aşteptînd să depună mărturie împotriva mea? Ce fel de avocat monstru voi aduce să-l aranjeze?

Eu ştiam, dar el?

— OK, zise. Uite cum facem. Ce ajunge în registrul meu, adică pe la prînz, e că te-am oprit... pentru viteză neadaptată condiţiilor de drum şi că te-am sfătuit... cu acest avertisment scris – mi-l înmînă –, să nu mergi mai departe de următorul motel... destinaţia ta stabilită, nu? Unde plănuieşti să tragi un pui zdravăn de somn...

Îşi vîrî carnetul de amenzi la centură.

— E clar? întrebă şi se întoarse să plece.

Am ridicat din umeri.

— Cît de departe e Baker? Speram să mă opresc acolo să iau prînzul.

— Nu e în jurisdicţia mea, îmi zise. Marginile oraşului sînt la trei-virgulă-cinci mile dincolo de motel. Poţi să ajungi pînă acolo?

Rînji cu toată gura.

— O să încerc, am spus. Aştept de mult să ajung în Baker. Am auzit multe despre el.

— Fructe de mare excelente, zise. Cu o minte ca a ta, o să-ţi iei probabil crabi. Încearcă la Majestic Diner.

Am clătinat din cap şi m-am întors la maşină, simţindu-mă violat. Porcul mă făcuse şi se ducea să rîdă pe înfundate de toată chestia – la marginea dinspre vest a oraşului, aşteptîndu-mă să evadez spre L.A.

M-am întors pe autostradă şi am trecut pe lîngă motel spre intersecţia unde trebuia s-o iau spre Baker. Cînd m-am apropiat de răscruce am văzut... Doamne Sfinte, e el, autostopistul, acelaşi puşti pe care l-am luat şi l-am băgat în sperieţi în drum spre Vegas. Privirile ni s-au întîlnit cînd am încetinit ca să fac virajul. Am fost tentat să-i fac cu mîna, dar cînd am văzut că îşi coboară degetul mare în jos am zis, nu, nu e momentul... Numai Dumnezeu ştie ce-a zis puştiul ăsta despre noi cînd a ajuns în sfîrşit în oraş.

Accelerație. Ieși odată din peisaj. Cum puteam fi sigur că mă recunoscuse? Dar mașina era greu să treacă neobservată. Și de ce altceva s-ar fi tras în spate de pe șosea?

Brusc, aveam doi dușmani *personali* în orașul ăla uitat de Dumnezeu. Curcanul din patrulă m-ar umfla dacă aș încerca să trec prin oraș și nenorocitul ăsta de puști autostopist i-ar pune să mă vîneze ca pe un animal dacă aș rămîne. (Sfinte Sisoe, Sam! Uite-l! Tipul ăla despre care ne-a *povestit* puștiul! S-a întors!).

Oricum ar fi fost, era de fapt groaznic – și dacă îngîmfații ăia de răpitori provinciali și-ar pune versiunile cap la cap... asta se va întîmpla; era inevitabil într-un oraș atît de mic... nu mai aveam mult și dădeam ortu' popii. Aș fi norocos să ies viu din oraș. Uns cu smoală și tăvălit în pene, tîrît în autobuzul pușcăriei de băștinași supărați...

Nu mai aveam scăpare: sosise momentul de criză. Am alegat prin oraș și am găsit o cabină telefonică la marginea nordică, între stația Sinclair și... da... Majestic Diner. I-am dat un telefon urgent cu taxă inversă avocatului meu în Malibu. Răspunse imediat.

— M-au dibuit! am strigat. Sînt prins într-o împuțită de intersecție pustie numită Baker. Nu mai am prea mult timp. Nemernicii sînt pe mine.

— Cine? întrebă el. Sună cam paranoic ce spui.

— Dobitocule! am țipat. Mai întîi sînt oprit de patrulă, pe urmă *puștiul* ăla m-a recunoscut! Am nevoie de un avocat *imediat*!

— Ce cauți în Baker? spuse el. N-ai primit telegrama mea?

— Ce? Dă-o-n mă-sa de telegramă! Sînt în *belea*.

— Ar trebui să fii în Vegas, îmi zise. Avem un apartament la Flamingo. Tocmai ieșeam pe ușă spre aeroport...

M-am prăbușit în cabină. Era mult prea groaznic. Îl sunam pe avocatul meu într-un moment de criză maximă, și tîmpitul era deranjat la cap din cauza drogurilor – handicapat nenorocit!

— Ticălos împuțit, am mîrîit. O să-ți rup picioarele! Tot rahatul ăla din mașină e *al tău*! Pricepi? După ce-mi depun mărturia aici, o să fii *exclus din barou*!

— Javră fără minte ce ești! strigă el. Ți-am trimis o telegramă! Trebuia să fii la Conferința Națională a Procurorilor Districtuali! Am făcut toate rezervările... am închiriat un Cadillac alb decapotabil... toată chestia e *aranjată*! Ce dracu' faci acolo în mijlocul deșertului ăluia împuțit?

Brusc mi-am amintit. Da. Telegrama. Totul era foarte clar. Mintea mi se liniști. Am văzut toată chestia într-o clipită.

— Nu contează, am zis. E o glumă. De fapt, stau pe marginea piscinei la Flamingo. Vorbesc

de la un telefon mobil. Un pitic mi l-a adus din cazinou. Am credit nelimitat! Îți vine să crezi?

Respiram precipitat, simțind că înnebunesc, transpirînd în telefon.

— Să nu te apropii de locul ăsta! am țipat. Străinii nu sînt bine primiți aici.

Am închis și am pornit tacticos spre mașină. Ei bine, mi-am zis. Așa merge lumea. Toată energia curge în funcție de capriciile Marelui Magnet. Ce nebun am fost că l-am sfidat. Știa. A știut tot timpul. El a fost cel care m-a adus în Baker. Reușisem să fug destul de departe, așa că El m-a încolțit... închizîndu-mi toate căile de retragere, hărțuindu-mă mai întîi cu patrula și apoi cu acest autostopist fantomatic împuțit... aruncîndu-mă în ghearele fricii și ale confuziei.

Să nu-l păcălești niciodată pe Marele Magnet. Acum înțelegeam asta... și odată cu înțelegerea acestui lucru veni și sentimentul unei ușurări aproape definitive. Da, mă voi întoarce în Vegas. Îl fentez pe puști și zăpăcesc patrula mergînd înapoi spre *est*, în loc să merg spre vest. Asta va fi cea mai vicleană manevră din viața mea. Înapoi în Vegas și mă înscriu la Conferința despre Droguri și Narcotice; eu și o mie de gabori. De ce nu? Mișcă-te încrezător printre ei. Înregistrează-te la Flamingo și cere să ți se trimită imediat Caddy-ul Alb. Fă-o cum trebuie; amintește-ți de Horatio Alger...

Peste drum am văzut un semn roşu uriaş pe care scria BERE. Minunat. Am lăsat Rechinul lîngă cabina telefonică şi am traversat strada în viteză spre Hambarul de Scule. Un evreu se ivi de după o grămadă de pinioane şi mă întrebă ce vreau.

— Bere Ballantine, am zis...

O noţiune plină de mister, necunoscută între Newark şi San Francisco.

Mi-o aduse de la gheaţă.

M-am relaxat. Deodată, toate mergeau cum trebuie; în sfîrşit, răsărea soarele şi pe strada mea.

Barmanul se apropie de mine cu un zîmbet.

— Un' te duci, tinere?

— Las Vegas, am răspuns.

Zîmbi.

— Un oraş pe cinste Vegasul ăsta. O să ai noroc acolo; eşti genul.

— Ştiu, am zis. Sînt de trei ori scorpion.

Păru mulţumit.

— O combinaţie bună, zise. N-ai cum să pierzi.

Am rîs.

— Nu te teme, am spus. De fapt sînt procurorul districtual din Ignoto. Un alt american de nădejde, ca tine.

Îi dispăru zîmbetul. Înţelesese? Nu puteam fi sigur. Dar acum abia dacă mai conta. Mă întorceam în Vegas. Nu aveam de ales.

Partea a II-a

M-am oprit la vreo 30 de kilometri est de Baker ca să verific geanta cu droguri. Soarele era fierbinte şi aveam chef să ucid ceva. Orice. Chiar şi o şopîrlă mare. S-o găuresc pe nenorocită. Am scos pistolul Magnum de 9,525 mm al avocatului meu din cufăr şi am învîrtit butoiaşul. Era plin ochi: gloanţe urîte şi alungite – 30 de grame, cu o traiectorie fină şi netedă şi pictate la capete cu aur aztec. Am claxonat de cîteva ori, sperînd să fac să apară o iguană. Să le fac pe putori să se mişte. Erau acolo, ştiam, în marea aia de cactuşi – pitite, abia respirînd şi fiecare din bestiile alea mici era plină de otravă mortală.

Trei explozii rapide m-au dezechilibrat. Trei detunături asurzitoare, cu dublă acţiune din pistolul de 9,525 din mîna mea dreaptă. Dumnezeule! Trăgînd în nimic, fără nici un motiv. Ce minte bolnavă. Am aruncat pistolul pe scaunul din faţă al Rechinului şi am privit neliniştit şoseaua. Nici o maşină în nici o direcţie; şoseaua era pustie pe o distanţă de trei sau patru kilometri în ambele direcţii.

Ăsta da noroc. Nu s-ar *cădea* să fiu găsit în deşert în circumstanţele astea: trăgînd ca un apucat într-un cactus, dintr-o maşină burduşită cu droguri. Şi mai ales nu acum, cu patrula după mine.

Mi s-ar pune întrebări stînjenitoare:

— Vedeţi, domnule... Duke; înţelegeţi, desigur, că *e* ilegal să descărcaţi o armă de foc de orice fel în timp ce vă aflaţi pe o autostradă federală?

— Poftim? Chiar şi în autoapărare? Nenorocitul ăsta de pistol are un trăgaci sensibil, domnu' ofiţer. Adevărul e că am vrut să trag doar *o dată* – să le sperii pe scîrbele ăstea mici.

O căutătură apăsată, după care vorbeşte foarte încet:

— Vreţi să spuneţi, domnule Duke... că aţi fost *atacat*?

— Păi... nu... nu chiar atacat, domnule ofiţer, dar serios *ameninţat*. M-am oprit să mă piş şi, în momentul în care am păşit afară din maşină, săculeţii ăia cu otravă erau pe mine. Se mişcau iute ca *fulgerul*!

Ar ţine povestea asta?

Nu. M-ar aresta, apoi ar face o verificare de rutină a maşinii – şi, cînd ar face asta, toate ororile pămîntului s-ar revărsa de-acolo. N-ar crede niciodată că toate drogurile alea îmi sînt necesare în munca mea; că de fapt sînt un jurnalist

profesionist în drum spre Las Vegas, ca să scriu despre Conferința Națională a Procurorilor Districtuali privind Narcoticele și Drogurile Periculoase.

— Doar mostre, domnule ofițer. Am luat marfa asta din Barstow, de la un vagabond, pentru biserica neo-americană. A început să se poarte ciudat, așa că m-am dat la el.

Ar lua-o ei de bună?

Nu. M-ar încuia într-o pîrnaie ca o gaură de iad și m-ar lovi peste rinichi cu niște crengi mari – ceea ce m-ar face să mă piș cu sînge mulți ani de-acu' înainte...

Din fericire, nimeni nu mă deranjă cîtă vreme am făcut un inventar rapid al genții cu droguri. Depozitul nostru secret era un dezastru cumplit, toată marfa amestecată și pe jumătate strivită. Unele din tabletele cu mescalină se transformaseră într-o pudră roșiatică, dar am numărat vreo treizeci și cinci sau patruzeci care erau încă intacte. Avocatul meu halise toate roșiile, dar mai rămăsese un pic de amfetamină... nu mai era iarbă, flaconul cu cocaină era gol, o sugativă de LSD, un bulgăre maroniu mișto de opiu și șase fiole de amil rătăcite... Nu suficient pentru o treabă serioasă, dar o raționalizare atentă a mescalinei ne-ar ajuta să trecem cu bine prin cele patru zile ale Conferinței.

La periferia Las Vegasului, am oprit la o drogherie de cartier şi am cumpărat două sferturi de tequila Gold, două de Chivas Regal şi o juma' de eter. Am fost tentat să cer şi nişte fiole de amil. Angina mea pectorală începuse să-şi facă numărul. Dar vînzătorul avea o privire de baptist ticălos şi isteric. I-am zis că-mi trebuie eterul ca să-mi dau jos leucoplastul de pe picioare, dar la momentul cu pricina aveam deja chestiile împachetate. Îl durea în cur de eter.

M-am întrebat ce-ar fi spus dacă i-aş fi cerut Romilar de 22 de dolari şi un rezervor de gaz ilariant. Probabil că mi l-ar fi vîndut. De ce nu? O afacere liberă... Dă-i omului ce are nevoie – mai ales acestui tip năduşit, care vorbeşte precipitat, cu picioarele înfăşurate în leucoplast şi o tuse teribilă, împreună cu o angină pectorală şi nişte nenorocite de accese anevristice de fiecare dată cînd se expune la soare. *Adică flăcăul ăla era într-o stare nasoală, domnule ofiţer. De unde dracu' să ştiu eu că o să se ducă glonţ în maşină şi o să înceapă să abuzeze de drogurile alea?*

De unde, într-adevăr? M-am oprit o clipă la raftul cu reviste, apoi m-am adunat şi m-am grăbit spre maşină. Ideea de a mă face varză cu gaz ilariant în mijlocul Conferinţei despre Droguri avea în mod cert o atracţie perversă. Dar nu din *prima zi*, mi-am zis. Las-o pentru mai tîrziu.

N-avea rost să fiu umflat şi acuzat înainte ca măcar să înceapă conferinţa.

Am furat un *Review-Journal* din rastelul din parcare, dar l-am aruncat după ce am citit o poveste pe pagina întîi:

CHIRURGII SÎNT SCEPTICI
DUPĂ CE ŞI-A SCOS OCHII

BALTIMORE (UPI) – Vineri, doctorii au afirmat că nu se pot pronunţa în privinţa recăpătării vederii de către tînărul care şi-a scos ochii sub influenţa unei supradoze de droguri într-o celulă a închisorii.
Charles Innes, Jr., 25 de ani, a suferit o intervenţie chirurgicală marţea trecută la Maryland General Hospital, dar doctorii spun că s-ar putea ca rezultatul operaţiei să se vadă abia peste cîteva săptămîni.
O declaraţie venind din partea oficialilor spitalului afirmă că Innes „nu percepea lumina cu nici unul din ochi înainte de operaţie şi că posibilitatea ca acest lucru să se întîmple este extrem de scăzută".
Innes, fiul unui membru proeminent al Partidului Republican, a fost găsit marţi în celula închisorii de către un gardian care a declarat că acesta îşi scosese ambii ochi.
Prizonierul a fost arestat miercuri noaptea în timp ce umbla gol prin cartierul în care locuieşte. A fost examinat la Mercy Hospital şi apoi închis. Poliţia şi unul din prietenii săi spun că a luat o supradoză de tranchilizant animal.

Poliţia a raportat că drogul era un PCP, un produs Parke-Davis care, din 1963, nu se mai foloseşte decît în medicina veterinară. Totuşi, un purtător de cuvînt al firmei Parke-Davis spune că drogul ar putea fi disponibil pe piaţa neagră.

Conform purtătorului de cuvînt, efectele PCP-ului luat singur nu durează mai mult de 12-14 ore. Totuşi, efectele sale atunci cînd este combinat cu halocinogene cum ar fi LSD-ul nu sînt cunoscute. Innes i-a zis unui vecin sîmbăta trecută, după ce a luat drogul, că îl deranjau ochii şi că nu putea să citească.

Miercuri noaptea poliţia a declarat că Innes părea să se găsească într-o dispoziţie depresivă accentuată şi a fost atît de insensibil la durere că nici măcar nu a ţipat atunci cînd şi-a scos ochii.

2.
Altă zi, altă decapotabilă... & alt hotel plin de caralii

Prioritatea numărul unu în afacerea asta era să scap de Rechinul Roşu. Era prea bătător la ochi. Prea mulţi oameni îl puteau recunoaşte, în special poliţia din Vegas; deşi, după cîte ştiau ei, maşina era deja înapoi în L.A. Ultima dată a fost văzută traversînd la viteză maximă Death Valley pe Interstate 15. Şoferul oprit şi avertizat în Baker de patrula de autostradă... a dispărut apoi brusc...

Ultimul loc în care l-ar căuta pe Rechin, simţeam eu, era în parcarea de maşini de închiriat din aeroport. Oricum trebuia să merg acolo, să-mi aştept avocatul. Trebuia să sosească din L.A. după-amiază.

Am condus foarte încet pe autostradă, ţinîndu-mi în frîu pasiunea mea obişnuită pentru accese de viteză şi schimbări de bandă bruşte – încercînd să nu mă fac remarcat – şi cînd am ajuns acolo am parcat Rechinul între două autobuze vechi Air Force într-un „lot final", cam la un kilometru

de terminal. Autobuze foarte înalte. Fă treaba cît mai grea pentru nemernici. O plimbăricǎ pe jos nu strică nimănui.

În momentul în care am ajuns la terminal, eram lac de apă. Dar nimic anormal. Am tendinţa să transpir abundent în climate calde. Hainele mele sînt fleaşcă din zori şi pînă la apus. La început, chestia asta mă îngrijora, dar cînd am fost la un doctor şi i-am descris zilnica mea raţie normală de macheală, droguri şi otravă mi-a zis să mă întorc cînd transpiraţia o să se *opreascǎ*. Ăla ar fi punctul periculos, a zis el – un semn că mecanismul suprasolicitat de regenerare al organismului meu s-a stricat de tot.

— Am o mare încredere în procesele naturale, a zis el. Dar, în cazul tău... ei bine... nu găsesc nici un precedent. Trebuie doar să aşteptăm şi să vedem ce se întîmplă, apoi să ne descurcăm cu ce-a rămas.

Am petrecut vreo două ore în bar, bînd Bloody Mary-uri pentru conţinutul nutriţional V-8 şi urmărind zborurile dinspre L.A. În ultimele douăzeci de ore nu mîncasem decît grepfruturi, şi mintea îmi era în derivă.

Mai bine ţi-ai lua seama, mi-am zis. Corpul uman *are* limite. Sper că nu vrei să te prăbuşeşti la pămînt şi să înceapă să-ţi curgă sînge din urechi chiar aici în terminal. Nu în oraşul ăsta. În Las Vegas îi *ucid* pe cei slabi şi nebuni.

Mi-am dat seama de asta şi am rămas tăcut chiar şi cînd am simţit simptomele unei sîngerări prin transpiraţie apropiindu-se. Dar a trecut. Am văzut-o pe ospătăriţă devenind agitată, aşa că m-am forţat să mă ridic şi să ies fără să mă clatin din bar. Nici urmă de avocatul meu.

Jos, în biroul de închirieri de maşini pentru VIP-uri, am schimbat Marele Rechin Roşu pe un Cadillac Decapotabil Alb.

— Nenorocirea asta de Chevy mi-a adus o grămadă de belele, le-am zis. Am senzaţia că oamenii se uită de sus la mine – mai ales în benzinării, cînd trebuie să mă dau jos şi trag capota *manual*.

— Păi... *bineînţeles*, zise omul din spatele biroului. Cred că ceea ce vă trebuie e un Mercedes 600 Town-Cruiser Special, cu aer condiţionat. Puteţi să vă luaţi cu dumneavoastră chiar şi propriul combustibil, dacă doriţi; putem face asta...

— Arăt eu ca un nenorocit de nazi? am zis. Iau o maşină *americană* sau nu mai iau nici una!

Imediat au cerut un Coupe de Ville alb. Totul era automat. Puteam să stau în scaunul de piele roşie al şoferului şi să fac fiecare centimetru de maşină *să ţopăie*, atingînd butoanele potrivite. Era o maşină minunată: Efecte Speciale scumpe şi şmecherii în valoare de zece miare. Geamurile din spate ţîşnesc cu o atingere, ca broaştele într-un

iaz dinamitat. Pânza albă de deasupra se ridica și se lăsa ca un cocoșat. Tabloul de bord era plin de lumini ezoterice & butoane & aparate de măsurat pe care nu le voi înțelege niciodată, dar în mintea mea eram convins că mă găseam într-o *mașină superioară*.

Caddy-ul nu sărea calul la fel de repede ca Rechinul Roșu, dar de îndată ce am început să rulez – pe la vreo optzeci – era a dracului de lină... toată acea masă solidă elegantă, tapițată, șfichiuindu-și coada prin deșert, te făcea să te simți ca și cum l-ai fi călărit în miez de noapte pe bătrînul zefir californian.

Am aranjat toată tranzacția cu o carte de credit despre care am aflat mai tîrziu că era „anulată" – o gogomănie absolută. Dar Marele Computer nu mă procesase încă, așa că încă eram un client gras.

Mai tîrziu, privind în urmă la tranzacția asta, *am știut* care a fost conversația care aproape sigur i-a urmat:

— Alo. Aici e biroul VIP de închirieri de mașini din Las Vegas. Am sunat să verificăm numărul 875-045-616-B. Doar o verificare de credit de rutină, nu e ceva urgent...

(O pauză lungă la celălalt capăt al telefonului. Apoi:)

— Căcat!

— Poftim?

— Mă scuzaţi... Da, avem acest număr. A fost pus pe lista roşie de urgenţe. Sună imediat la poliţie şi nu-l pierde din ochi!

(O altă pauză lungă)

— Păi... ăă... vedeţi, numărul ăsta nu e pe lista *noastră* roşie şi... ăă... numărul 875-045-616-B tocmai a ieşit din parcare cu un Cadillac alb decapotabil.

— Nu se poate!

— Ba da. S-a dus de mult; complet asigurat.

— Unde?

— Cred că a zis St. Louis. Da, cartea de credit asta spune. Raoul Duke, extremă stînga şi campion cu St. Louis Browns. Cinci zile cu 25 de dolari pe zi, plus douăzeci şi cinci de cenţi la kilometru. Cartea lui de credit era validă, aşa că, bineînţeles, n-am avut de ales...

Asta e adevărat. Agenţia de închirieri nu avea motiv să se certe cu mine, de vreme ce cardul meu era practic valid. În următoarele patru zile am condus maşina aia peste tot prin Las Vegas – ba chiar am trecut de cîteva ori pe lîngă biroul principal al agenţiei de pe Paradise Boulevard – şi nimeni n-a fost nepoliticos cu mine.

Asta e una din mărcile ospitalităţii din Vegas. Singura regulă de bază locală e Nu-i Trage pe Sfoară pe Băştinaşi. Altfel, nimănui nu-i pasă.

Mai degrabă nu vor să ştie. Dacă Charlie Manson s-ar caza mîine dimineaţă la Sahara, nimeni nu i-ar cere socoteală atîta vreme cît lasă bacşişuri grase.

M-am dus direct la hotel după ce am închiriat maşina. Avocatul meu tot nu dădea nici un semn de viaţă, aşa că am decis să mă cazez pe numele meu – dacă nu pentru alt motiv, măcar să scap de străzi şi să evit o scenă în public. Am lăsat Balena într-o parcare VIP şi m-am tîrît pe deplin conştient de-a lungul foaierului cu o geantă mică de piele – un ghiozdan manufacturat la comandă care tocmai îmi fusese făcut de un prieten pielar din Boulder.

Camera noastră era la Flamingo, în centrul nervos al Strip-ului: chiar peste drum de Caesar's Palace şi Dunes – locul unde se ţinea Conferinţa despre Droguri. Cei mai mulţi dintre participanţi stăteau la Dunes, dar aceia dintre noi care se cazaseră mai tîrziu au fost îndrumaţi spre Flamingo.

Locul era plin de caralii. Am văzut asta dintr-o privire. Cei mai mulţi dintre ei frecau menta pe-acolo, încercînd să pară degajaţi, toţi purtînd aceleaşi ţinute sport, luate de la reduceri din Vegas: bermude ecosez, tricouri de golf Arnie Palmer şi picioare albe fără păr în „sandale de plajă" cauciucate. Era o scenă groaznică – într-un fel, toată lumea era cu ochii pe toată lumea. Dacă nu aş fi

ştiut de conferinţă, cred că mintea mea ar fi început s-o ia razna. Aveai impresia că cineva urmează să fie împuşcat într-o încrucişare de focuri în orice moment – poate întreaga familie Manson.

Sosirea mea a fost prost programată. Cei mai mulţi dintre procurorii naţionali şi alte persoane din poliţie se cazaseră deja. Ăştia erau oamenii care se învîrteau acum prin foaierul hotelului şi le aruncau priviri sumbre nou-veniţilor. Ceea ce părea a fi Supravegherea Supremă era doar o adunătură de vreo două sute de caralii în permisie care nu aveau nimic de făcut. Nici măcar nu se vedeau unii pe alţii.

Mi-am croit drum spre recepţie şi m-am aşezat la coadă. Tipul din faţa mea era un şef de poliţie dintr-un orăşel din Michigan. Nevasta lui, genul Agnew, stătea la vreo trei paşi în dreapta lui în timp ce el se certa cu recepţionerul:

— Ascultă, amice – ţi-am *spus* că am acilea o carte poştală pe care scrie că am *rezervare* în hotelul ăsta. Drace, sînt la Conferinţa Procurorilor Districtuali! Mi-am plătit deja camera.

— Îmi pare rău, domnule. Sunteţi pe lista de întîrziaţi. Rezervarea dumneavoastră a fost transferată la... ăă... Moonlight Motel, care e pe Paradise Boulevard şi care e de fapt un loc foarte bun de cazare, la doar şaisprezece străzi de aici, cu piscină şi...

— Băi, poponar jegos! Cheamă-l pe director! M-am săturat să ascult porcăria asta!

Veni directorul şi se oferi să-i cheme un taxi. Evident, era actul al doilea sau poate al treilea într-o dramă sîngeroasă care începuse cu mult înainte ca eu să apar. Nevasta şefului de poliţie plîngea; cîrdul de prieteni pe care îl adunase ca să-l susţină era prea jenat ca să-l mai sprijine – chiar şi acum, în altercaţia de la recepţie, cu acest caraliu mărunţel încercîndu-şi ultima şi cea mai bună lovitură. Ştiau că e înfrînt; mergea împotriva REGULILOR şi oamenii angajaţi să aplice acele reguli spuneau „nu sînt locuri".

După zece minute de stat la coadă în spatele acestui cîrnat mic şi gălăgios şi al prietenilor lui, am simţit cum mi se varsă fierea. De unde are *caraliul* ăsta – dintre toţi oamenii – tupeul să se certe cu oricine, în termeni de Dreptate & Adevăr? Mai *întîlnisem* eu poliţişti prostovani d-ăştia – şi aveam impresia că şi recepţionerul. Avea aerul unui om care fusese futut la cap, la viaţa lui, de o întreagă divizie de caralii răi din fire şi nebuni după lege...

Aşa că acum le întorcea argumentele: Omule, nu contează cine are dreptate sau nu... sau cine a plătit şi cine nu... ce contează acum e că pentru prima dată în viaţa mea pot să toc mărunt un porc: „Du-te dracului, *domnule ofiţer*, eu decid

aici şi îţi spun că nu mai avem camere pentru tine".

Mă distra ciorovăiala lor, dar după o vreme am început să mă simt ameţit, teribil de agitat, iar amuzamentul meu se transformă în nerăbdare. Aşa că l-am ocolit pe Porcul ăla şi i-am vorbit direct recepţionerului:

— Ia ascultă, am zis, îmi pare rău să te întrerup, dar am o rezervare şi mă întrebam dacă nu se poate să mă strecor pe aici şi să te las cu treaba ta.

Am zîmbit, dîndu-i de înţeles că pricepeam ce manevre complicate trebuia să facă în faţa găştii poliţaiului, dezechilibrată psihic şi privindu-mă de parcă eram un borfaş nebun care se căţăra pe ghişeu.

Arătam destul de nasol: purtam nişte Levis vechi şi bascheţi albi Chuck Taylor All-Star... şi cămaşa mea Acapulco de zece pesos plesnise de mult pe la încheieturi de la toată umblătura asta pe şosele. Barba mea avea vreo trei zile, asortîndu-se cu ţinuta standard de beţivan, iar ochii îmi erau complet ascunşi în spatele unei perechi de ochelari de soare opaci Sandy Bull's Saigon.

Dar vocea mea avea tonalitatea unui om care *ştie* că are rezervare. Îmi jucam sorţii în baza previziunii avocatului meu... dar nu puteam să scap şansa de a-i rîde în nas unui poliţai:

...și am avut dreptate. Rezervarea era pe numele avocatului meu. Recepționerul sună din clopoțel să-l cheme pe băiatul de la bagaje.

— Asta e tot ce am la mine acum, am zis. Restul e acolo, afară, în Cadillacul ăla decapotabil alb.

Am arătat spre mașina pe care o puteam vedea cu toții parcată în fața ușii principale.

— Puteți ruga pe cineva să mi le aducă în cameră?

Recepționerul era prietenos.

— Nu vă faceți griji pentru nimic, domnule. Bucurați-vă de șederea dumneavoastră aici – și dacă aveți nevoie de ceva, sunați la recepție.

Am dat din cap și am zîmbit, urmărind cu coada ochiului reacția găștii polițaiului, care rămăsese împietrită. Erau stupefiați. Făcînd uz de toată puterea pe care o aveau, se ciorovăiau pentru o cameră pentru care *plătiseră* deja – și deodată întregul lor demers e măturat la o parte de un coate-goale arțăgos care pare coborît dintr-un cartier sordid din jungla Michiganului. Și se cazează cu un pumn de *cărți de credit*! Dumnezeule! Lumea asta a luat-o razna.

3.
Sălbatica Lucy... „Dinții ca lopețile, ochii ca niște văpăi"

I-am dat geanta băiatului, care țîșni ca din pușcă cu ea și i-am zis să-mi aducă un sfert de Wild Turkey și două de Bacardi Anejo cu gheață să-mi ajungă pentru o noapte.

Camera noastră se afla într-una dintre aripile cele mai îndepărtate ale hotelului Flamingo. Locul e mult mai mult decît un hotel : e un fel de Playboy Club uriaș subfinanțat din mijlocul deșertului. Vreo nouă aripi separate, cu căi de acces interconectate și piscine – un complex vast, străbătut de un hățiș de rampe de mașini și drumuri de acces private. Îmi luă vreo douăzeci de minute să ajung de la recepție la aripa îndepărtată unde fuseserăm cazați.

Planul meu era să intru în cameră, să primesc macheala și bagajele, apoi să fumez ultima bucată de Singapore Grey în timp ce mă uit la Walter

Cronkite[1] și îmi aștept avocatul să sosească. Aveam nevoie de pauza asta, de momentul ăsta de pace și de refugiu, înainte de Conferința despre Droguri. Urma să fie o chestie complet diferită de Mint 400. Aceea fusese o treabă care presupusese *observare*, dar aici era nevoie de *participare* – și de o atitudine foarte specială: la Mint 400 avusesem de a face cu o mulțime eminamente simpatică și dacă purtarea noastră a fost vulgară și revoltătoare... ei bine, a fost doar o chestiune de nuanță.

Dar, de data asta, însăși *prezența* noastră avea să fie revoltătoare. Urma să luăm parte la conferință sub pretexte și aranjamente false, de la început, împreună cu o mulțime care fusese convocată cu scopul declarat de a-i băga în pușcărie pe oamenii ca noi. *Noi eram* Amenințarea – nu deghizată, ci limpede ca lumina zilei – consumatori inveterați de droguri, cu un comportament alunecos pe care intenționam să-l împingem pînă la capăt... nu ca să dovedim vreun argument sociologic suprem și nici măcar voind înadins să ne batem joc: în linii mari era vorba despre un mod de viață, un simț al obligației, ba chiar al datoriei. Dacă Porcii se adunau în Vegas pentru

1. Una dintre cele mai respectabile voci ale jurnalismului american. Din 1962, a lucrat pentru *CBS News* timp de aproape 20 de ani.

o Conferinţă despre Droguri la nivel înalt, simţeam că subcultura drogurilor trebuie să fie reprezentată.

În plus, îmi ieşisem deja din minţi de atît de multă vreme, încît un astfel de demers mi se părea perfect logic. Avînd în vedere circumstanţele, mă simţeam complet în armonie cu karma mea.

Cel puţin, aşa m-am simţit pînă am ajuns la uşa mare şi gri a miniapartamentului 1150 din Aripa Îndepărtată. Am împins cheia în broască şi am deschis, gîndindu-mă „Ah, în sfîrşit acasă !"... dar uşa *se lovi* de ceva, de ceea ce am recunoscut imediat ca fiind o formă umană : o fată de vîrstă neprecizată, cu o figură de pitbul. Purta un combinezon albastru fără nici o formă şi avea o privire furioasă...

Cumva am ştiut că nimerisem bine camera. Voiam să cred altceva, dar simţurile nu mă înşelau, din nefericire... de asemenea, şi fata părea să ştie pentru că nu făcu nici o încercare să mă oprească atunci cînd am trecut pe lîngă ea şi am intrat în apartament. Mi-am aruncat sacul de piele pe unul din paturi şi m-am uitat în jur după ceea ce ştiam că o să văd... pe avocatul meu... gol-puşcă, stînd în uşa băii cu un rînjet năuc de drogat pe faţă.

— Porc degenerat ce eşti, am mormăit.

— Nu se putea altfel, zise el, dînd din cap spre fata-pitbul. Ea e Lucy.

Rîse ca un nebun.

— Știi tu – ca în *Lucy in the sky with diamonds*[1]...

Am dat din cap spre Lucy, care mă cerceta cu o privire rea. Eram, în mod cert, un fel de dușman, un intrus periculos în spațiul ei intim... și era limpede din felul cum se mișca prin cameră, foarte repede și încordată, că mă cîntărea. Cu siguranță, era gata de un atac. Chiar și avocatul meu își dădu seama.

— Lucy! izbucni el. Lucy! Stai cuminte, drăcia dracului! Îți amintești ce-am pățit la aeroport... să nu se repete, OK?

Îi zîmbi neliniștit. Fata avea aerul unui animal care fusese azvîrlit în groapa cu rumeguș să se bată pentru viața lui...

— Lucy... el e *clientul* meu; e domnul Duke, faimosul jurnalist. El *plătește* apartamentul ăsta, Lucy. E de partea *noastră*.

Ea nu zise nimic. Îmi dădeam seama că nu era stăpînă pe sine. Niște umeri uriași și o bărbie ca a lui Oscar Bonavena[2]. M-am așezat pe pat și am căutat ca din întîmplare în sac după spray-ul paralizant... și, cînd am simțit degetul pe butonul

1. Melodie a formației Beatles al cărei acronim formează numele drogului LSD.
2. Boxer profesionist de origine argentiniană.

de declanşare, am fost tentat să scot chestia afară şi să o fac fleaşcă în baza unui principiu general. Aveam o nevoie disperată de *pace*, de odihnă şi de refugiu. Ultimul lucru de care aveam nevoie era o bătaie pe viaţă şi pe moarte, în propria mea cameră de hotel, cu un fel de monstru hormonal înnebunit de droguri.

Avocatul meu păru să înţeleagă; ştia ce caută mîna mea în sac.

— Nu! ţipă el. Nu aici! Va trebui să ne mutăm!

Am ridicat din umeri. Era luat. Puteam să-mi dau seama de asta. Şi la fel era şi Lucy. Ochii ei erau febrili şi demenţi. Se uita la mine de parcă eram ceva ce trebuia nimicit, înainte ca viaţa să se poată întoarce la ceea ce considera ea că era normal.

Avocatul meu se întinse leneş şi o cuprinse cu mîna după umeri.

— Domnul Duke e *prietenul* meu, zise el blînd. Îi plac artiştii. Hai să-i arătăm picturile tale.

Pentru prima dată, am observat că încăperea era plină de picturi – poate patruzeci sau cincizeci de portrete, unele în ulei, unele în cărbune, toate mai mult sau mai puţin de aceeaşi mărime şi toate cu acelaşi chip. Erau sprijinite de orice suprafaţă plană posibilă. Faţa era vag familiară, dar nu mă puteam decide cui îi aparţinea. Era o fată cu o gură largă, nas mare şi ochi extrem de

strălucitori – o față demonic-senzuală ; genul de lucrări exagerate, jenant de dramatice pe care le găsești în dormitoarele studentelor de la arte îndrăgostite de cai.

— Lucy pictează portrete ale Barbrei Streisand, îmi explică avocatul meu. E o artistă din Montana...

Se întoarse către fată.

— Cum se cheamă orașul ăla în care locuiești ?

Fata se uită la el, apoi la mine, apoi din nou la avocatul meu. În cele din urmă, zise :

— Kalispel. În nord. Pe astea le-am făcut după televizor.

Avocatul meu dădu din cap încîntat.

— Fantastic, spuse. A venit pînă aici ca să-i dea portretele astea Barbrei. Diseară mergem la Hotel Americana și-o s-o întîlnim în culise.

Lucy zîmbi rușinată. Nu mai manifesta nici un pic de ostilitate. Am lăsat spray-ul paralizant și m-am ridicat. Evident, pusesem mîna pe un caz serios. Nu mizasem pe asta : să-l găsesc pe avocatul meu făcut varză cu LSD și plin de curtoazie.

— Păi, am zis, bănuiesc că au adus mașina pînă acum. Hai să luăm bagajele din portbagaj.

Aprobă din cap nerăbdător.

— Sigur, să aducem lucrurile.

Îi zîmbi lui Lucy.

— Ne întoarcem imediat. Să nu răspunzi la telefon dacă sună.

Ea rînji şi îi arătă semnul ăla evlavios cu degetul.

— Doamne-ajută, zise ea.

Avocatul meu îşi trase pe el o pereche de pantaloni largi şi o cămaşă lucioasă neagră şi am ieşit în grabă din cameră. Îmi dădeam seama că are probleme cu orientarea, dar n-am vrut să fac mişto de el.

— Deci... am zis. Ce planuri ai?

— Planuri?

Aşteptam liftul.

— Lucy, am completat.

Clătină din cap, încercînd să se concentreze asupra întrebării.

— La dracu', zise în cele din urmă. Am întîlnit-o în avion şi aveam tot LSD-ul ăla.

Ridică din umeri.

— Ştii tu, butoiaşele alea albastre. Isuse, e nebună cu *religia*. A fugit de-acasă de cinci ori în ultimele şase luni sau ceva de genul. E groaznic. I-am dat fiola înainte să-mi dau seama că... rahat, ea nici măcar nu s-a *îmbătat* vreodată!

— Păi, am zis, probabil că va avea efect. Putem să o ţinem dopată şi să-i plimbăm curu' pe la conferinţa despre droguri.

Făcu ochii mari.

— E perfectă pentru şmecheria asta, am zis. Caralii ăştia ar da cincizeci de dolari de căciulă să o mardească să stea cuminte şi după aia i-ar

Ralph STEADman

trage-o toţi în grup. O putem instala într-unul din motelurile alea dosnice, umplem camera cu tablouri cu Isus, apoi îi mînăm pe porcii ăştia la ea... Drace, e puternică; face faţă.

Faţa i se schimonosi nasol. Acum eram în lift, coborînd în hol.

— Isuse Cristoase, mormăi el. Ştiam că eşti bolnav, dar nu m-am aşteptat niciodată să *spui* chestii din astea.

Părea stupefiat.

Am rîs.

— E doar o afacere. Fata asta e *mană cerească*!

L-am fixat cu o privire de Humphrey Bogart originală, sticlindu-mi dinţii...

— Rahat, sîntem aproape faliţi! Şi deodată o agăţi pe ţăcănita asta musculoasă care poate face o mie pe zi.

— Nu! ţipă el. Nu mai *vorbi* aşa!

Uşa liftului se deschise şi ne-am îndreptat spre parcare.

— Cred că se descurcă cu patru odată, am zis. Cristoase, dacă o ţinem drogată face vreo *două mii* pe zi; poate *trei*.

— Javră împuţită! scuipă el. Ar trebui să-ţi bag capul ăla undeva!

Mă privea cu ochii mijiţi, ţinîndu-şi umbră cu mîna. Am zărit Balena la vreo douăzeci de metri de intrare.

— Uite-o, am zis. Nu e o maşină nasoală pentru un peşte...

Scoase un geamăt. Vedeam, după expresia feţei, că în mintea lui se dădea o luptă cumplită laolaltă cu izbucniri sporadice de extaz : valuri nasoale de o intensitate dureroasă, urmate de confuzie totală. Cînd am deschis portbagajul Balenei să iau genţile, se înfurie.

— Ce dracu' *faci*? izbucni. Asta nu e maşina lui Lucy.

— Ştiu, am zis. E a mea. Astea sînt bagajele *mele*.

— Sînt pe dracu'! ţipă el. Doar pentru că sînt un nenorocit de avocat nu înseamnă că poţi să umbli pe-aici furînd chestii chiar în faţa mea!

Se trase înapoi.

— Ce dracu' nu e-n *regulă* e cu tine? În stilul ăsta, sigur o să ne prindă.

Cu chiu, cu vai, ne-am întors în cameră şi am încercat să avem o discuţie serioasă cu Lucy. Mă simţeam ca un nazist, dar trebuia să o facem. Prezenţa ei ne va încurca în situaţia asta delicată. Era destul de rău şi aşa, fiind o fată ciudată în chinurile unui teribil episod paranoic, dar ceea ce mă îngrijora cel mai mult era probabilitatea ca, în cîteva ore, să se trezească şi să facă o criză mistică violentă, lovită fiind de amintirea

ceţoasă a faptului că fusese agăţată şi sedusă în aeroportul internaţional din Los Angeles de către un samoan sălbatic care a dopat-o cu băutură şi LSD, apoi a tîrît-o într-o cameră de hotel din Vegas şi i-a penetrat fiecare orificiu al trupului cu membrul lui necircumcis, zvîcnind.

Am avut o viziune teribilă cu Lucy prăbuşindu-se în cabina Barbrei Streisand din Americana şi turnîndu-i toată această poveste oribilă. Asta ne-ar termina. Vom fi prinşi şi castraţi amîndoi, înainte de a ajunge la poliţie...

I-am explicat toate astea avocatului meu, care acum plîngea în hohote la gîndul că o s-o alungăm pe Lucy. Fata era încă varză şi simţeam că singura soluţie era să o duc cît mai departe posibil de Hotelul Flamingo înainte să se trezească şi să-şi amintească unde a fost şi ce i s-a întîmplat.

În timp ce ne certam, Lucy stătea pe jos şi făcea o schiţă în cărbune a Barbrei Streisand. Din memorie, de data asta. Era o redare frontală, cu dinţii ca lopeţile şi ochii ca nişte văpăi.

Tensiunea aia puternică mă făcea să fiu agitat. Fata asta era o bombă ambulantă. Numai Dumnezeu ştie ce-ar fi putut face cu toată energia aia prost direcţionată, dacă nu ar fi avut blocul de desen. Şi de ce ar fi în stare atunci cînd va

deveni destul de conştientă ca să citească *The Vegas Visitor*, aşa cum eu tocmai făcusem, şi ar afla că Streisand nu e aşteptată la Americana pentru următoarele trei săptămîni?

Avocatul meu a fost de acord în cele din urmă că Lucy trebuie să plece. Posibilitatea condamnării în baza actului Mann, rezultînd în scoaterea lui din barou şi pierderea tuturor drepturilor civile, a fost un factor cheie în decizia lui. O condamnare federală nasoală. În special pentru un monstru samoan înfruntînd un juriu tipic format din membrii din clasa de mijloc din California de Sud.

— S-ar putea să-i spună chiar răpire, am zis. Direct la camera de gazare, precum Chessman[1]. Şi chiar dacă ai reuşi să scapi de *asta*, te-ar trimite înapoi în Nevada pentru viol şi sodomie consensuală.

— Nu! ţipă el. Mi-a părut *rău* pentru fată, am vrut să o *ajut*!

Am zîmbit.

— Aşa a zis şi Fatty Arbuckle[2] şi ştii ce i-au făcut.

— Cine?

— Nu contează, am zis. Imaginează-te spunînd unui juriu că ai încercat să o ajuţi pe această

1. Criminal american.
2. Actor şi regizor american, implicat într-un scandal marca Hollywood.

sărmană fată dîndu-i LSD şi apoi ducînd-o la Vegas pentru un masaj de-al tău la şale în pielea goală.

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ai dreptate. Probabil m-ar prăji pe grătar... ni-ar da foc chiar acolo în boxă. Rahat, în ziua de azi nu merită să încerci să ajuţi pe cineva...

Am momit-o pe Lucy să vină jos la maşină, spunîndu-i că ne-am gîndit că e timpul „să o întîlnească pe Barbra". N-a fost greu să o convingem să-şi ia toată opera cu ea, dar nu putea înţelege de ce avocatul meu voia să-i ia şi valiza.

— Nu vreau să o fac să se simtă prost, protestă ea. O să creadă că vreau să mă mut cu ea sau ceva de genul ăsta.

— Nu, n-o să creadă, am zis eu precipitat...

Dar asta a fost cam tot ce mi-a venit în minte să spun. Mă simţeam ca Martin Bormann[1]. Ce se va întîmpla cu nenorocita asta dacă îi dăm drumul? Puşcărie? Sclavie albă? Ce ar face doctorul Darwin în asemenea circumstanţe? (Supravieţuieşte cel mai... *adaptat*? Să fie acesta cuvîntul? Luase doctorul Darwin vreodată în considerare ideea neadaptării *temporare*? La fel ca „nebunia temporară". Ar fi putut doctorul să facă loc în teoria lui unei chestii cum ar fi LSD-ul?).

1. Secretarul personal al lui Hitler.

Toate astea erau chestiuni academice, bine-înţeles. Lucy era o potenţială piatră de moară fatală atîrnată de gîturile noastre. Nu exista altă soluţie decît să o lăsăm să plutească în voie şi să sperăm că memoria ei era varză. Dar unele victime ale LSD-ului – în special mongoloizii fricoşi – au o capacitate stranie de *idiot-savant* de a-şi aminti detaliile ciudate şi nimic altceva. Era posibil ca Lucy să petreacă încă două zile cuprinsă de o amnezie totală, apoi să iasă brusc din ea cu nimic altceva în minte decît numărul camerei noastre de la Flamingo...

M-am gîndit la asta... dar singura soluţie era să o ducem în deşert şi să hrănim şopîrlele cu rămăşiţele ei. Nu eram pregătit pentru aşa ceva ; părea cam complicat pentru cel pe care voiam să-l protejăm : avocatul meu. Toate se rezumau la asta. Aşa că problema era să menţinem echilibrul, să o îndreptăm pe Lucy într-o direcţie care să nu-i forţeze mintea şi să-i provoace o reacţie negativă dezastruoasă.

Avea bani. Avocatul meu se convinsese de lucrul ăsta.

— Cel puţin 200 de dolari, zisese el. Şi putem oricînd să chemăm poliţia din Montana, unde trăieşte, şi să o predăm.

Nu mă trăgea inima să facem aşa ceva. Simţeam că singurul lucru mai rău decît să-i dăm

drumul prin Vegas era să o predăm „autorităţilor"... şi, oricum asta ieşea din discuţie în mod clar. Nu acum.

— Ce fel de monstru groaznic *eşti*? am zis. Mai întîi o răpeşti, apoi o violezi şi acum vrei să o vezi închisă!

Ridică din umeri.

— Mi-a trecut pur şi simplu prin minte, zise, că *nu are martori*. Tot ce spune despre noi e lipsit de valoare.

— Noi? am zis.

Mă privi fix. Mi-am dat seama că i se limpezea mintea. Efectul drogului aproape trecuse. Ceea ce însemna probabil că Lucy îşi revenea şi ea. Era vremea să tăiem cordonul.

Lucy ne aştepta în maşină, ascultînd radioul cu un zîmbet chinuit pe faţă. Stăteam la vreo zece metri distanţă. Oricine ne-ar fi privit ar fi putut crede că între noi se iscase vreo ceartă aprinsă, competitivă, despre cine are „drepturi asupra tipei". Era o scenă standard într-o parcare din Vegas.

În cele din urmă, ne-am hotărît să-i facem o rezervare la Americana. Avocatul meu se duse cu paşi mărunţi spre maşină şi o făcu să-i spună numele de familie invocînd un anume pretext, apoi eu am intrat în grabă înăuntru şi am sunat la hotel – spunînd că sînt unchiul ei şi că vreau

să fie „tratată cu multă blîndeţe", pentru că e artistă şi poate să pară un pic cam tulburată. Recepţionerul mă asigură că o vor trata cu tot respectul.

Apoi am dus-o la aeroport, spunînd că mergem să schimbăm Balena Albă pe un Mercedes 600, şi avocatul meu o conduse înăuntru cu tot calabalîcul. Fata mai era încă vraişte şi bălmăjea ceva în timp ce el îi îndruga verzi şi uscate. Am tras după un colţ şi l-am aşteptat.

Zece minute mai tîrziu apăru tîrşîindu-şi picioarele şi urcă.

— Porneşte încet, îmi zise. Nu atrage atenţia.

Cînd am ieşit pe Vegas Boulevard, mă lămuri că i-a dat unuia dintre arţăgoşii ăia care caută clienţi pentru taximetriştii din aeroport o bancnotă de zece dolari să o ducă pe „prietena lui beată" la Americana, unde are o rezervare.

— I-am spus să se asigure că ajunge cu ea acolo, îmi spuse.

— Crezi că va ajunge?

Încuviinţă din cap.

— Tipul a zis că dă bacşiş cinci din cei zece dolari pe care i-am dat şi îi spune taximetristului să o întreţină cu bancuri. I-am spus că am nişte afaceri de care trebuie să mă ocup, dar că voi ajunge şi eu acolo într-o oră – şi, dacă fata nu e deja cazată, mă întorc şi îi scot limba prin cur.

— Asta e bine, am zis. Nu poţi să fii subtil în oraşul ăsta.

Rînji.

— Ca avocat al tău, te sfătuiesc să-mi spui unde ai pus nenorocita aia de mescalină.

Am tras pe dreapta. Geanta era în portbagaj. Scoase două tablete şi am halit fiecare cîte una. Soarele cobora în spatele colinelor acoperite de tufişuri de la nord-vest de oraş. O melodie mişto de Kristofferson cîrîi la radio. Ne-am întors în oraş prin asfinţitul călduţ, relaxaţi pe banchetele de piele roşie ale Coupe de Ville-ului nostru electric.

— Poate că în noaptea asta ar trebui să o lăsăm moale, am zis în timp ce treceam pe lîngă Tropicana.

— Corect, zise el. Hai să găsim un restaurant ca lumea cu fructe de mare şi să mîncăm nişte somon roşu. Am o poftă nebună de somon roşu.

Am fost de acord.

— Dar mai întîi ar trebui să mergem înapoi la hotel şi să ne instalăm. Poate facem un bazin scurt şi bem nişte rom.

Aprobă din cap, lăsîndu-se pe spate în scaun şi privind cerul. Noaptea cobora încet.

4.
Nici o scăpare pentru degenerați... Reflecții asupra unui junkie ucigaș

Am condus prin parcarea de la Flamingo și apoi prin spate, străbătînd labirintul, spre aripa noastră. Nici o problemă cu parcarea, nici o problemă cu liftul și în apartament era o liniște de mormînt cînd am intrat: pe jumătate scufundat în întuneric, tăcut și elegant, cu pereți glisanți de sticlă spre gazon și piscină.

Singurul lucru care se mișca în cameră era lumina roșie a mesageriei telefonului care clipea.

— Probabil room-service-ul, am zis. Am comandat niște gheață și macheală. Bănuiesc că a venit cît am fost plecați.

Avocatul meu ridică din umeri.

— Avem destule, zise el. Dar la fel de bine am putea avea mai multe. Drace, da, spune-le să le trimită sus.

Am ridicat receptorul și am sunat la recepție.

— Care e mesajul? am întrebat. Clipește beculețul.

Recepționerul părea să ezite. Îl auzeam cum răsfoiește niște hîrtii.

— O, da, zise în cele din urmă. Domnul Duke? Da, aveți două mesaje. Unul zice: „Bine ați venit în Las Vegas, de la Asociația Națională a Procurorilor Districtuali".

— Minunat, am zis.

—... și celălalt, continuă el, spune: „Sun-o pe Lucy la Americana, camera 1600".

— Cum?

Repetă mesajul. Nu era nici o greșeală.

— La dracu'! am mormăit.

— Poftiți? zise recepționerul.

Am închis.

Avocatul meu voma iar în baie. Am ieșit în balcon și m-am uitat la piscină, găleata aia de apă strălucitoare, în formă de rinichi, care tremura în fața apartamentului nostru. Mă simțeam ca Othello. Iată-mă în oraș de cîteva ore și deja aranjaserăm terenul pentru o tragedie clasică. Eroul era damnat; i se arătau deja germenii propriei decăderi...

Dar cine era Eroul acestei drame odioase? M-am întors și mi-am privit în față avocatul, care acum

ieşea din baie şi se ştergea la gură cu un prosop. Ochii îi erau strălucitori şi limpezi.

— Mescalina asta de rahat, mormăi el. De ce dracu' nu pot să o facă ceva mai impură? Poate să o amestece cu Rollaid sau ceva de genul ăsta?

— Othello folosea Dramamine, am zis.

Aprobă din cap, atîrnîndu-şi prospul de gît în timp ce se întinse să deschidă televizorul.

— Da, am auzit despre remediile astea. Tipul tău, Fatty Arbuckle, folosea ulei de măsline.

— A sunat Lucy, am zis.

— Ce?

Se încovoie vizibil – ca un animal care încasează un glonţ.

— Tocmai am primit mesajul de la recepţie. E la Americana, camera 1600... şi vrea să o sunăm.

Se uită lung la mine..., dar tocmai atunci sună telefonul.

Am ridicat din umeri şi am răspuns. N-avea rost să încercăm să ne ascundem. Ne găsise şi asta era de ajuns.

— Alo, am zis.

Era tot recepţionerul.

— Domnul Duke?

— Da.

— Bună ziua, domnule Duke. Îmi pare rău că s-a întrerupt ceva mai devreme... dar m-am gîndit că ar trebui să vă sun din nou, pentru că mă întrebam...

— *Poftim*?

Simţeam că se strînge laţul în jurul nostru. Cîrnatul ăsta voia să ne anunţe ceva. Ce îi *zisese* căţeaua aia nebună? Am încercat să rămîn calm.

— Ne uităm la ştirile astea nenorocite! am ţipat. De ce dracu' mă întrerupi?

Linişte.

— Ce *vrei*? Unde e gheaţa aia pe care am comandat-o? Unde e macheala? Băiete, acolo se duce un război! Sînt ucişi oameni!

— Ucişi!

Aproape că şopti cuvîntul.

— În Vietnam! am răcnit. Arată la televizor!

— O... da... da, zise el. Războiul ăsta cumplit. Cînd se va sfîrşi?

— Spune-mi, am zis încercînd să mă calmez. Ce *vrei*?

— Bineînţeles, zise el, revenind la tonul de recepţioner, am crezut că ar trebui să vă spun... deoarece ştiu că aţi venit la Conferinţa Poliţiei... că femeia care a lăsat mesajul pentru dumneavoastră părea foarte *tulburată*.

Ezită, dar nu am spus nimic.

— Am crezut că ar trebui să ştiţi, zise în cele din urmă.

— Tu ce i-ai *spus*? am întrebat.

— *Nimic*. Chiar nimic, domnule Duke. Am recepţionat doar mesajul.

Făcu o pauză.

— Însă n-a fost ușor să vorbesc cu femeia aia. Era... ăă... foarte nervoasă. Cred că plîngea.

— Plîngea?

Creierul mi se blocă. Nu puteam gîndi. Drogul preluă controlul.

— De ce plîngea?

— Păi... ăă... n-a spus, domnule Duke. Dar, de vreme ce știam natura muncii dumneavoastră, am crezut...

— Știu, am zis repede. Ascultă, să fii blînd cu ea dacă mai sună. E studiul *nostru de caz*. O ținem sub observație.

Simțeam cum mintea mea își dădea drumul; cuvintele îmi veneau ușor:

— E complet inofensivă, bineînțeles... Nu vor fi probleme... Femeia asta e pe laudanum, e un experiment controlat, dar cred că vom avea nevoie de cooperarea ta înainte ca povestea asta să se termine.

— Ei... *bineînțeles*, zise el. Sîntem întotdeauna bucuroși să putem coopera cu poliția... atîta vreme cît nu vor fi probleme... pentru noi, adică.

— Nu-ți face griji, am zis. Ești protejat. Poartă-te cu sărmana asta așa cum te-ai purta cu orice altă ființă aflată în necaz.

— Poftim?

Părea să bîiguie ceva.

— A.. da, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi... da... deci *dumneavoastră* veţi răspunde?

— Bineînţeles, am zis. Iar acum trebuie să mă întorc la ştiri.

— Mulţumesc, murmură el.

— Trimite gheaţa, am zis şi am închis.

Avocatul meu zîmbea împăcat la ecranul televizorului.

— Bună treabă, zise el. După povestea asta ne vor trata ca pe nişte afurisiţi de leproşi.

Am încuviinţat din cap, umplîndu-mi paharul cu Chivas Regal.

— N-au fost *ştiri* la televizor de vreo trei ore, zise el absent. Neghiobul ăla probabil crede că sîntem cuplaţi la vreun canal special pentru caralii. Ar trebui să-l suni înapoi şi să-i zici să ne aducă un capacitor de 3.000 de waţi împreună cu gheaţa. Spune-i că al nostru tocmai s-a ars...

— Ai uitat de Lucy, am zis. *Te* caută.

Rîse.

— Nu, te caută pe *tine*.

— Pe mine?

— Da. I s-a pus pata pe tine. Singurul mod de a scăpa de ea, acolo în aeroport, a fost să-i spun că mă duci în deşert pentru o răfuială – că vrei să mă dai la o parte ca să o poţi avea doar pentru tine.

Ridică din umeri.

— Rahat, trebuia să-i spun *ceva*. I-am zis că trebuie să meargă la Americana şi să aştepte să vadă care dintre noi se întoarce.

Rîse iar.

— Bănuiesc că îşi imaginează că tu ai cîştigat. Mesajul ăla telefonic nu era pentru *mine*, nu?

Am dat din cap. N-avea nici un sens, dar ştiam că e adevărat. Logica drogurilor. Ritmurile erau teribil de clare – şi, pentru el, erau perfect logice.

Se ghemuise în fotoliu, concetrîndu-se pe *Misiune imposibilă*.

M-am gîndit o vreme, apoi m-am ridicat şi am început să îndes chestii în valiză.

— Ce faci? mă întrebă.

— Nu contează, am zis.

Fermoarul se blocă pentru o clipă, dar l-am forţat să se închidă. Apoi mi-am pus pantofii.

— Stai o clipă, zise el. Isuse, doar nu *pleci*?

Am dat din cap.

— Ai al dracului de multă dreptate, plec. Dar nu-ţi face griji. Mă voi opri pe la recepţie în drum spre ieşire. Vei fi tratat bine.

Se ridică repede, răsturnîndu-şi paharul.

— OK, băga-mi-aş, e *serios*! Unde e pistolul meu de 9,525?

Am ridicat din umeri, fără să mă uit la el, în timp ce îndesam sticlele de Chivas Regal în sac.

— L-am vîndut în Baker, am zis. Îţi datorez 35 de dolari.

— Isuse Cristoase! strigă el. Chestia aia m-a costat o sută nouăzeci de dolari nenorociţi!

Am zîmbit.

— Mi-ai *zis* de unde ai luat pistolul ăla, am spus. Îţi aminteşti?

Ezită, prefăcîndu-se că se gîndeşte.

— O, da, zise el în cele din urmă. Mda... golanul ăla din Pasadena...

Apoi izbucni iar.

— Aşa că m-a costat un *miar* nenorocit. Nemernicul ăla a împuşcat un caraliu de la Narcotice. Se aştepta să ia pîrnaie pe *viaţă*!... Rahat, trei săptămîni în tribunal şi tot ce primeşti e un nenorocit de pistol cu şase cartuşe.

— Eşti prost, am zis. Te-am avertizat să nu te încurci pe credit cu drogaţii – mai ales cînd sînt *vinovaţi*. Eşti norocos că nenorocitul nu te-a plătit cu un glonţ în stomac.

Avocatul meu se încovoie.

— Era *vărul* meu. Juriul l-a găsit *nevinovat*.

— Rahat! am izbucnit. Cîţi oameni a împuşcat nemernicul ăla pînă cînd l-am cunoscut noi? Şase? Opt? Ticălosul ăla diabolic e atît de vinovat că probabil ar trebui să mă duc să-l omor chiar eu, din principiu. L-a împuşcat pe caraliul ăla la fel

de bine cum a ucis-o pe fata aia la Holiday Inn... şi pe tipul ăla în Ventura!

Mă fixă cu o privire de gheaţă.

— Mai bine ai grijă, omule. Poţi fi acuzat de *calomnie*.

Am rîs, aruncîndu-mi bagajele grămadă la picioarele patului, în timp ce m-am aşezat să-mi termin băutura. De fapt, chiar intenţionam să plec. Nu voiam cu adevărat, dar mi-am imaginat că nimic din ce aş fi putut face în povestea asta nu merita să mă îmbîrlig cu Lucy... Fără îndoială că era o persoană minunată, dacă se mai trezea vreodată... Foarte sensibilă, cu o rezervă secretă de karma mişto sub faţada aia de pitbul; un mare talent, cu instincte pure... Doar o fetişcană masivă, care din nefericire s-a făcut varză undeva înainte să împlinească optsprezece ani.

Nu aveam nimic personal cu ea. Dar ştiam că e foarte capabilă – avînd în vedere circumstanţele – să ne trimită pe amîndoi la pîrnaie pentru cel puţin douăzeci de ani, în baza unei poveşti odioase, pe care noi nici măcar n-o vom auzi pînă cînd nu vine la bară:

— Da, domnule, cei doi bărbaţi din boxă sînt cei care mi-au dat LSD şi m-au dus la hotel...

— Şi apoi ce au făcut, Lucy?

— Păi, domnule, nu-mi amintesc prea bine...

— Într-adevăr? Ei bine, poate că acest document de la Biroul Procurorului Districtual îţi va împrospăta memoria, Lucy... Acesta e declaraţia pe care i-ai dat-o ofiţerului Squane, la scurtă vreme după ce ai fost găsită rătăcind goală în deşert, lîngă lacul Mead.

— Nu-mi amintesc exact ce mi-au făcut, dar ştiu că a fost oribil. Unul m-a agăţat în aeroportul din Los Angeles; el e cel care mi-a dat pastila... iar cu celălalt ne-am întîlnit la hotel; transpira foarte tare şi vorbea atît de repede, încît nu puteam înţelege ce voia... Nu, domnule, nu-mi amintesc *exact* ce mi-au făcut în acel moment, pentru că încă mai eram sub influenţa drogului ăluia... Da, domnule, mi-au dat LSD... şi cred că am fost goală pentru multă vreme, poate tot timpul cît m-au ţinut acolo. Cred că era seară, pentru că îmi amintesc că se uitau la ştiri. Da, domnule, la Walter Cronkite, îmi amintesc chipul lui în toată chestia asta...

Nu, nu eram pregătit pentru aşa ceva. Nici un juriu nu s-ar fi îndoit de mărturia ei, mai ales rostită printre lacrimi şi cu secvenţe retrospective obscene provocate de droguri. Iar faptul că nu îşi va putea aminti cu precizie prin ce a trecut face imposibilă orice negare. Juriul va *şti*. Vor fi citit despre oameni ca noi în romane de duzină de

2,95 dolari: *Up to the Hilt* şi *Only Skin Deep*... şi ne vor fi văzut în pornoşaguri de 5 dolari bucata...

Şi bineînţeles că nu am putea risca să ne ridicăm în apărarea noastră – nu după ce vor fi curăţat portbagajul Balenei:

— Şi aş dori să subliniez, Onorată Instanţă, că probele acuzării de la A la Y sînt disponibile juriului – da, această colecţie incredibilă de droguri ilegale şi de narcotice pe care acuzaţii le aveau în posesie la momentul arestării şi confiscării cu forţa de către nu mai puţin de *nouă* ofiţeri, dintre care şase sînt încă spitalizaţi... şi, de asemenea, proba Z, mărturia sub jurămînt a trei experţi profesionişti de la Narcotice selectaţi de către preşedintele Conferinţei Naţionale a Procurorilor Districtuali – care s-a simţit stînjenit de încercarea acuzaţilor de a se infiltra, de a dezbina şi de a perverti întrunirea lor anuală... Aceşti experţi au depus mărturie că rezerva secretă de droguri pe care o aveau acuzaţii în posesie la momentul arestării era suficientă pentru a *ucide* un întreg pluton de soldaţi ai marinei Statelor Unite... Şi, domnilor, folosesc cuvîntul „ucide" cu tot respectul cuvenit pentru spaima şi scîrba pe care sînt sigur că o provoacă în fiecare dintre voi cînd vă gîndiţi că aceşti violatori *degeneraţi* folosesc o galaxie de narcotice ca să *distrugă complet* mintea şi

moralul acestei adolescente inocente, acestei tinere distruse şi umilite care acum stă, cuprinsă de ruşine, în faţa dumneavoastră... Da, i-au servit fetei suficient de multe droguri cît să-i distrugă creierul atît de cumplit, încît să nu-şi poată *aminti* detaliile mîrşave ale orgiei pe care a fost nevoită să o îndure... Şi apoi au *folosit-o*, doamnelor şi domnilor juraţi, în scopurile lor inimaginabile!

5.
O experienţă teribilă cu droguri foarte periculoase

N-aveam nici o şansă să fac faţă. M-am ridicat şi mi-am adunat bagajul. Simţeam că era important să ies din oraş imediat.

În cele din urmă, avocatul meu păru să priceapă asta.

— Aşteaptă ! strigă el. Nu poţi să mă laşi singur în gaura asta de năpîrcă ! Camera asta e pe numele *meu*.

Am ridicat din umeri.

— OK, lua-o-ar dracu', spuse, îndreptîndu-se spre telefon. Uite, o *sun*. Ne scăpăm de-o grijă.

Încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. E problema mea.

Am clătinat din cap.

— Nu, a mers prea departe.

— Ai fi un avocat sărman lipit, replică el. Relaxează-te. Mă voi ocupa de asta.

Sună la Americana şi ceru la camera 1600.

— Bună, Lucy, zise. Da, sînt eu. Am primit mesajul tău... Cum? Drace, nu, i-am dat nenorocitului o lecţie de n-o s-o uite... Ce? Nu, n-a murit, dar o vreme n-o să mai deranjeze pe nimeni... Da, l-am lăsat acolo; l-am călcat în picioare, apoi i-am scos toţi dinţii...

Doamne, mă gîndeam. Ce lucru teribil pe care să i-l spui cuiva cu capul plin de droguri.

— Dar uite care e problema, zise el. Trebuie să plec de aici imediat. Nemernicul a încasat un cec fără acoperire şi te-a menţionat pe *tine*, aşa că vă caută pe amîndoi... Îhî, ştiu, dar nu te poţi lua după aparenţe, Lucy; unii oameni sînt pur şi simplu nişte nemernici... În orice caz, ultimul lucru din lume pe care vrei să-l faci e să suni iar la hotelul ăsta; te vor localiza şi te vor băga direct la închisoare... Nu, mă mut chiar acum la Tropicana; te sun de acolo cînd o să ştiu numărul camerei... Îhî, probabil în vreo două ore; trebuie să mă port normal sau mă vor prinde şi pe *mine*... Probabil voi folosi un alt nume, dar îţi voi spune care e... Desigur, de îndată ce mă cazez... Cum?... Bineînţeles; vom merge la Circus-Circus să vedem numărul cu ursul polar; o să-ţi facă părul măciucă...

Îşi muta nervos telefonul de la o ureche la alta în timp ce vorbea:

— Nu... ascultă, trebuie să închid; probabil că telefonul e ascultat... Îhî, ştiu, a fost oribil, dar

acum s-a terminat... O, DUMNEZEULE! DĂRÎMĂ UȘA!

Azvîrli receptorul și începu să răcnească:

— Nu! Plecați de lîngă mine! Sînt nevinovat! Duke a fost! Jur pe Dumnezeu!

Dădu cu receptorul de perete, apoi se aplecă spre el și începu iar să răcnească:

— Nu, nu știu *unde* e ea! Cred că s-a dus înapoi în Montana. N-o s-o prindeți niciodată pe Lucy! A plecat!

Izbi iar cu receptorul, apoi îl ridică și, ținîndu-l la o jumătate de metru de gură, începu să geamă sfîșietor:

— Nu! Nu! Nu-mi puneți *chestiile* alea! țipă.

Apoi trînti telefonul.

— Ei bine, zise el liniștit. Asta a fost. Probabil că tocmai în momentul ăsta își leagă singură șireangul de gît.

Zîmbi.

— Da, cred că e ultima dată cînd am auzit de Lucy.

M-am trîntit pe pat. Numărul lui mă zgîlțîise bine. Pentru o clipă, am crezut că a luat-o razna – că, de fapt, chiar credea că e atacat de inamici invizibili.

Dar camera era din nou tăcută. Se așezase la loc pe scaun, uitîndu-se le *Misiune imposibilă* și jucîndu-se absent cu pipa de hașiș. Era goală.

— Unde e opiul ăla? întrebă.

I-am aruncat geanta.

— Ai grijă, am mormăit. N-a mai rămas prea mult.

Chicoti.

— În calitate de avocat al tău, zise, te sfătuiesc să nu-ți faci griji.

Dădu din cap spre baie.

— Ia un gît din sticluța aia maro din trusa mea de bărbierit.

— Ce-i în ea?

— Adrenocrom, zise. Nu-ţi trebuie mult. Doar cît să pui pe *limbă.*

Am luat sticluţa şi am înmuiat în ea colţul unui ziar.

— Cam atît e bine, spuse. Chestia asta face ca mescalina pură să pară bere de copii. Dacă iei prea multă, te-a lovit damblaua.

Am lins capătul fitilului.

— De unde ai *chestia* asta? am întrebat. N-o găseşti de vînzare.

— Nu contează, zise el. E pură.

Am clătinat din cap cu tristeţe.

— Doamne-Dumnezeule! Ce monstru de client ai mai agăţat de data *asta*? Nu există decît o singură sursă pentru spurcăciunea asta...

Încuviinţă dînd din cap.

— Glanda adrenalinei din trupul omenesc *viu*, am zis. Nu mai e bună de nimic dacă o iei dintr-un cadavru.

— Ştiu, replică el. Dar tipul nu avea deloc bani gheaţă. E un ameţit dintr-ăla satanist. Mi-a oferit sînge omenesc – mi-a zis că mă duce mai sus decît am fost vreodată în viaţa mea, rîse el. Am crezut că glumeşte, aşa că i-am zis că aş vrea să am cît mai repede puţin adrenocrom pur – sau poate doar o glandă de adrenalină să o mestec.

Simţeam deja cum chestia începea să-şi facă efectul. Primul val părea o combinaţie între

mescalină şi methedrină. Poate că ar trebui să merg să înot, mi-am zis.

— Mda, spunea avocatul meu. L-au înhăţat pe gagiul ăsta pentru molestare de copii, dar el se jură că nu a făcut-o. „De ce să mi-o trag cu *copii*?" zice el. „Sînt prea *mici*!"

Ridică din umeri.

— Cristoase, ce aş fi putut să spun? Chiar şi un nenorocit de vîrcolac are dreptul la consiliere juridică... n-am *îndrăznit* să-l las baltă pe animal. Ar fi putut să pună mîna pe un cuţit de tăiat hîrtie şi ar fi venit după mine să-mi ia glanda pineală.

— De ce nu? am zis. Probabil ar fi ajuns la Melvin Belli[1].

Am aprobat din cap, abia fiind în stare să vorbesc. Îmi simţeam trupul de parcă aş fi fost vîrît într-o priză de 220 de volţi.

— La dracu', ar trebui să tragem şi noi nişte chestie din aia, am reuşit să mormăi. Să înfulecăm un pumn şi să vedem ce se întîmplă.

— Nişte ce?

— Extract de pineală.

Mă privi fix.

— Desigur, zise. E • idee *bună*. Adulmeci *o dată* din rahatul ăla şi te transformi în ceva ieşit

1. Celebru avocat american.

dintr-o enciclopedie medicală! Omule, ţi s-ar umfla capul ca un pepene, probabil că ai lua vreo patruj'cinci de kile în două ore... Gheare, negi sîngerînd, apoi ai observa şase ţîţe uriaşe şi păroase crescute pe spinare...

Clătină energic din cap.

— Omule, am încercat aproape totul; dar nu m-aş atinge de o glandă pineală nici dacă m-ar lua dracu'. Crăciunul trecut mi-a dat cineva o buruiană Jimson întreagă – rădăcina trebuie să fi cîntărit un kil; destul pentru *un an* – dar am halit toată chestia aia în douăzeci de minute!

Mă aplecam spre el, urmărindu-i încordat cuvintele. Cea mai mică ezitare mă făcea să-mi vină să-l iau de gît şi să-l forţez să vorbească mai repede.

— Aşa! am zis nerăbdător. Buruiană Jimson! Şi ce s-a întîmplat?

— Din fericire, am vomitat-o pe toată, zise el. Dar chiar şi aşa, am fost orb vreo trei zile. Cristoase, nici măcar nu puteam să merg pe picioare! Tot corpul mi s-a făcut ca de ceară. Am fost atît de varză, încît a trebuit să mă tîrască înapoi la fermă, într-o roabă... Au zis că încercam să vorbesc, dar făceam ca un raton.

— Fantastic, am zis.

Dar abia dacă îl auzeam. Mă simţeam atît de ciudat, iar mîinile mele înşfăcau necontrolat lenjeria de pat, trăgînd-o de sub mine în timp ce el

vorbea. Îmi îngropam călcîiele în saltea, cu genunchii strînşi... Simţeam cum mi se umflă globii oculari, gata să-mi sară din cap.

— Termină-n pula mea povestea! am mîrîit. Ce s-a *întîmplat*? Ce s-a întîmplat cu *glandele*?

Se trase înapoi, neluîndu-şi ochii de la mine în timp ce traversa camera.

— Poate că trebuie să mai bei ceva, zise el agitat. Isuse, chestia aia ţi s-a urcat direct la cap, nu?

Am încercat să zîmbesc.

— Păi... se poate mai rău... Nu, asta *e mai rău*...

Îmi era greu să-mi mişc fălcile; parcă aveam limba din magneziu incandescent.

— Nu... Nimic de care să-ţi faci griji, am şuierat. Poate dacă ai putea doar... să mă arunci în piscină sau ceva de genul ăsta...

— Drăcie, zise el. Ai luat prea multă. O să explodezi. Doamne, uită-te ce *faţă* ai!

Nu mă puteam mişca. Paralizie totală. Fiecare muşchi din trup îmi era încordat. Nu puteam nici măcar să-mi mişc ochii, cu atît mai puţin să-mi întorc capul sau să merg.

— Nu durează mult, zise el. Primul val e cel mai nasol. Scoate chestia aia nenorocită afară. Dacă te-aş pune în piscină acum, te-ai duce la fund ca un pietroi.

Moarte. Eram sigur. Nici măcar plămînii nu păreau să-mi mai funcţioneze. Aveam nevoie de respiraţie artificială, dar nu puteam nici să deschid gura să spun. *Muream.* Stînd acolo în pat, incapabil să mă mişc... Măcar nu mă durea. Probabil voi leşina în cîteva secunde şi după asta nu va mai conta.

Avocatul meu începuse iar să se uite la televizor. Erau din nou ştiri. Faţa lui Nixon umplea ecranul, dar speech-ul lui era trunchiat iremediabil. Singurul cuvînt pe care îl puteam înţelege era „sacrificiu". Iar şi iar: „Sacrificiu... sacrificiu... sacrificiu...".

Mă auzeam respirînd greu. Avocatul meu păru să bage şi el de seamă.

— Relaxează-te, îmi zise el peste umăr, fără să se uite la mine. Nu încerca să i te împotriveşti că o să începi să faci clăbuci la creier... Atacuri, anevrisme... pur şi simplu te ofileşti şi mori.

Mîna i se strecură afară ca să schimbe canalele.

Abia după miezul nopţii am fost în stare să vorbesc şi mă mişc... dar încă nu mă eliberasem de efectul drogului; voltajul scăzuse de la 220 la 110. Eram o epavă, bombănind agitat, şi măsurînd camera ca un animal sălbatic, transpirînd din greu şi incapabil să mă concentrez pe vreun gînd mai mult de două sau trei secunde.

Avocatul meu lăsă jos receptorul după ce dădu cîteva telefoane.

— Există un singur loc unde putem mînca somon proaspăt, zise el, şi duminica e închis.

— Bineînţeles, am izbucnit. Nenorociţii ăştia de bigoţi! Se înmulţesc ca şobolanii!

Mă privi întrebător.

— Dar la Process? am zis. Nu există şi aici? Nu au vreun magazin? Cu cîteva mese în spate? La Londra au un meniu fantastic. Am fost acolo odată; au o mîncare incredibilă...

— Adună-te, zise el. Nu cred că vrei să pomeneşti măcar de Process în oraşul ăsta.

— Ai dreptate, am spus. Sună-l pe inspectorul Bloor. El ştie care-i treaba cu mîncarea. Cred că are *o listă*.

— Mai bine sun la room-service, zise el. Putem să luăm nişte crab şi un sfert de muscat Christian Brothers de vreo douăzeci de dolari.

— Nu! am spus. *Trebuie* să ieşim de aici. Am nevoie de aer. Hai să mergem în Reno şi să luăm o salată de ton uriaşă... Drace, nu ne ia mult. Sînt doar vreo 600 de kilometri; nu e trafic în deşert...

— Las-o baltă, zise el. Ăla e *teritoriul armatei*. Se testează bombe, gaze toxice – n-am reuşi niciodată.

Am ajuns la un loc numit The Big Flip, cam la jumătatea drumului spre centru. Am luat o

„friptură New York“ la 1,88 dolari. Avocatul meu a comandat „Coyote Bush Basket“ la 2,09 dolari... Şi, după, asta am băut cîte o cană de cafea „Golden West“ apoasă şi ne-am uitat cum patru cowboy machiţi au rupt în bătaie un poponar printre aparatele cu jocuri mecanice.

— Acţiunea nu se termină niciodată în oraşul ăsta, zise avocatul meu cînd ne-am tîrît afară la maşină. Un om cu relaţiile potrivite ar putea pune mîna pe tot adrenocromul proaspăt de care are nevoie, dacă o freacă pe aici o vreme.

Am fost de acord, dar nu cred că mai eram în stare de aşa ceva. Nu dormisem de vreo optzeci de ore şi chinurile prin care trecusem din cauza drogurilor mă epuizaseră complet... A doua zi urma să fim serioşi. Conferinţa despre droguri era programată să înceapă la prînz... Şi încă nu eram siguri cum ar trebui să facem faţă situaţiei. Aşa că ne-am întors la hotel şi ne-am uitat la un film britanic horror din programul de noapte.

6.
Trecem la treabă... Ziua de deschidere a Conferinţei Naţionale

„În numele procurorilor acestui ţinut, vă urez bine aţi venit."

Stăteam în spatele unei mulţimi de aproape 1.500 de oameni în salonul principal din Hotel Dunes. În faţa tuturor, abia vizibil din locul unde ne aflam, directorul executiv al Asociaţiei Procurorilor Districtuali – Patrick Healy, genul de om de afaceri de succes, de vîrstă mijlocie, fercheş – deschidea Cea de-a Treia Conferinţă Naţională privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase. Comentariile lui ajungeau la noi prin intermediul unui difuzor mare, de joasă fidelitate, montat pe un stîlp de oţel din colţul nostru. Probabil vreo duzină de alte difuzoare erau împrăştiate prin sală, toate îndreptate spre partea din spate, aplecate deasupra mulţimii... Astfel încît nu conta unde stăteai sau unde încercai să

te ascunzi, întotdeauna aveai dinainte pîlnia unui difuzor uriaş.

Lucrul ăsta avea un efect straniu. Oamenii din fiecare secţiune a sălii aveau tendinţa să stea cu ochii pe cea mai apropiată cutie vorbitoare în loc să se uite la silueta îndepărtată a celui care vorbea departe în faţă, pe podium. Acest stil din anii '35 de plasare a boxelor depersonaliza complet încăperea. Avea un aer ameninţător şi autoritar. Cel care configurase astfel sistemul audio era probabil un fel de ajutor al şerifului, detaşat de la un cinematograf *drive-in*[1] din Muskogee, Oklahoma, unde conducerea nu-şi putea permite difuzoare individuale pentru fiecare maşină şi se baza pe zece difuzoare uriaşe, plasate pe stîlpii de telefon din zona parcării.

Cu aproximativ un an în urmă, fusesem la festivalul rock Sky River, în zona rurală a Washingtonului, unde o duzină de ameţiţi faliţi din Frontul de Eliberare Seattle montaseră un sistem audio care purta fiecare notă minusculă a unei chitări acustice – chiar şi o tuse sau sunetul unei cizme păşind pe scenă – spre victimele LSD-ului pe jumătate surde, îngrămădite sub tufişuri la un kilometru distanţă.

1. Cinema în aer liber amenajat ca o parcare uriaşă, în care se poate intra cu maşina.

Dar se părea că cei mai buni tehnicieni disponibili pentru Conferința Națională a Procurorilor Districtuali din Vegas nu reușeau să se descurce. Sistemul lor de sonorizare arăta ca o chestie pe care Ulysses S. Grant[1] ar fi putut să o pună în mișcare ca să-și mobilizeze trupele în timpul asediului de la Vicksburg. Vocile, venind din față, pîrîiau cu o persistență difuză, distorsionată, și întîrzierea era suficient de lungă cît să țină cuvintele într-un decalaj deranjant față de gesturile vorbitorului.

— Trebuie să punem sfîrșit Culturii Drogurilor în această țară! ... țară... țară...

Aceste ecouri pluteau către capătul sălii în valuri dezordonate.

— Unui chiștoc de marijuana i se spune gîndac, pentru că seamănă cu un gîndac de bucătărie... de bucătărie... de bucătărie...

— Despre ce dracu' vorbesc oamenii ăștia? îmi șopti avocatul meu. Trebuie să fii plin de acid ca să crezi că un joint seamănă cu un nenorocit de gîndac de bucătărie!

Am ridicat din umeri. Era limpede că nimerisem la o adunare preistorică. Vocea unui „expert în droguri" pe nume Bloomquist ieși păcănind din difuzoarele alăturate:

---

1. General american și al optsprezecelea președinte al Statelor Unite.

— ...despre aceste secvenţe retrospective, pacientul nu ştie niciodată ; crede că s-a terminat şi timp de şase luni stă cuminte... şi apoi, lua-o-ar naiba, toată starea aia pune iar stăpînire pe el.

Drăcia asta de LSD! Dr. E. R. Bloomquist, doctor în medicină, era vorbitorul cheie, unul dintre starurile conferinţei. E autorul unei fiţuici numite *Marijuana*, care – judecînd după copertă – „o spune pe şleau". (El e, de asemenea, inventatorul teoriei joint/gîndac de bucătărie...)

După cum spune supracoperta cărţii, este „Profesor Clinic Asociat de Chirurgie (Anesteziologie) la Facultatea de Medicină din cadrul Universităţii California de Sud"... şi, de asemenea, „un bine-cunoscut expert în problema abuzului de droguri periculoase". Dr. Bloomquist „a apărut pe canalele de televiziune naţionale, a servit drept consultant pentru agenţiile guvernamentale, a fost membru al Comitetului privind Dependenţa de Narcotice şi Alcoolismul din Consiliul de Sănătate Mintală al Asociaţiei Medicale Americane". Înţelepciunea lui e masiv reeditată şi distribuită, spune editorul. În mod clar, e unul din cei mai importanţi papagali ai acestui circuit academic de mîna a doua şi care e plătit cu 500-1000 de dolari ca să ţină discursuri unei adunături de caralii.

Cartea doctorului Bloomquist e un compendiu de rahaturi comune. La pagina 49, el explică

„cele patru stări" din societatea canabisului: „Beton, Mişto, Ca lumea & Naşpa" – în această ordine descrescătoare. „Naşpa e o stare rară, cel mai adesea apare cea de beton", spune Bloomquist. „Nu «e pe recepţie», ceea ce înseamnă că nu ştie «ce se întîmplă». Dar dacă reuşeşte să-şi dea seama, urcă un nivel, la starea «ca lumea». Şi dacă reuşeşte să fie de acord cu ce se întîmplă, devine «mişto». După care, cu mult noroc şi perseverenţă, se poate ridica la rangul de «beton»."

Bloomquist scrie asemeni cuiva care odată l-a înfruntat pe Tim Leary cu o faţă serioasă, într-un campus studenţesc, şi a plătit toată băutura. Iar Leary i-a spus probabil, la un bar de hotel, că ochelarii de soare în cultura drogurilor sînt cunoscuţi ca „mască de ceai"[1].

Ăsta e genul de păsărească periculoasă care era afişată sub formă de comunicate şapirografiate în vestiarele secţiilor de poliţie.

Într-adevăr: *RECUNOAŞTE DROGATUL ÎNRĂIT. VIAŢA TA POATE DEPINDE DE ASTA! Nu vei putea să-i vezi ochii, din cauza ochelarilor*

1. În orig. *tea shade*, o sintagmă imposibil de tradus, care denumeşte ochelarii de soare pe care îi poartă un fumător de „ceai" (marijuana, în argoul drogurilor) pentru a-şi ascunde pupilele dilatate.

„mască de ceai", dar încheieturile degetelor îi vor fi albe din pricina tensiunii interioare, şi pantalonii acoperiţi cu o crustă de spermă din cauza reprizelor regulate de masturbare, atunci cînd nu poate găsi o victimă pe care s-o violeze. Se clatină pe picioare şi se bîlbîie cînd e întrebat ceva. Nu-ţi respectă insigna. Drogatul înrăit nu se teme de nimic. Atacă fără nici un motiv, cu orice armă are la îndemînă – inclusiv cu a ta. ATENŢIE. Orice ofiţer care arestează un suspect dependent de marijuana trebuie să se folosească de toate forţele necesare imediat. Un lucru mărunt făcut la timp (legat de el) te scuteşte (pe tine) de multă osteneală. Succes.

Şeful

Într-adevăr. Norocul e întotdeauna important, mai ales în Vegas... şi al nostru o lua la vale. Dintr-o privire, era clar că această Conferinţă despre Droguri nu era ceea ce plănuiserăm noi. Era mult prea *deschisă*, prea amestecată. Cam o treime din cei prezenţi păreau să se fi oprit în treacăt pentru reuniunea mondenă, în drum spre revanşa Frazier–Ali la Vegas Convention Center în partea cealaltă a oraşului. Sau poate spre vreo chermeză de binefacere, pentru Bătrînii Traficanţi de Heroină, între Liston şi Marshal Ky.

Sala gemea de bărbi, mustăţi şi rochii ultramoderne. Conferinţa procurorilor atrăsese în mod evident contingente de poliţişti de la Narcotice sub acoperire şi alte categorii crepusculare. Procurorul-adjunct din Chicago purta un costum de tricot deschis la culoare cu mîneci scurte : doamna lui era steaua cazinoului Dunes ; strălucea în peisaj ca Grace Slick[1] la o întîlnire a absolvenţilor de la Finch College. Erau un cuplu clasic ; oameni de viaţă.

În ziua de astăzi, doar pentru că eşti un caraliu nu înseamnă că nu poţi Să Fii Pe Recepţie. Iar conferinţa asta atrăsese cîţiva păuni adevăraţi. Dar propriul meu costum – de 40 de dolari, cu revere FBI şi un balonzaid Pat Boone – era perfect pentru un om din mass-media ; pentru că, pentru fiecare emancipat de la oraş, erau acolo douăzeci de ţopîrlani care ar fi putut trece drept antrenori secunzi de fotbal din statul Mississippi.

Aceştia erau oamenii care îl făceau pe avocatul meu să fie agitat. Asemenea celor mai mulţi californieni, era şocat să-i *vadă* cu adevărat pe oamenii din inima ţării. Aici era crema poliţiei din centrul Americii... şi, Doamne-Dumnezeule, arătau şi vorbeau ca o gaşcă de porcari beţi !

1. Solista vocală a unuia dintre cele mai importante grupuri de rock psihedelic ale epocii, Jefferson Airplane.

Am încercat să-l consolez.

— De fapt, sînt oameni drăguți, am zis, dacă ajungi îi cunoști.

Zîmbi:

— *Să-i cunosc*? Glumești? Omule, îi simt pe oamenii ăștia în *sînge*!

— Nu mai *spune* cuvîntul ăsta pe aici, am zis. Îi stîrnești.

Aprobă din cap.

— Ai dreptate. I-am văzut pe nemernicii ăștia în *Easy Rider*, dar n-am crezut că sînt adevărați. Nu *așa*. Nu *sute*!

Avocatul meu purta un costum albastru la două rînduri, cu dungulițe, un costum mult mai stilat decît al meu... dar îl făcea extrem de agitat. Pentru că să fii stilat într-o asemenea mulțime însemna probabil că ești un polițist sub acoperire, și avocatul meu își cîștigă traiul de pe urma unor oameni care sînt foarte sensibili la astfel de lucruri.

— E un *coșmar* cretin! mormăia el întruna. Iată-mă infiltrîndu-mă la o conferință de Porci, dar e al dracului de sigur că în orașul ăsta se va găsi un traficant de droguri care mă va recunoaște și va răspîndi vorba că am stat la chiolhanuri cu o mie de *caralii*!

Toți purtam ecusoane cu numele. Le-am primit după o „taxă de înregistrare" de 100 de dolari. A mea zicea că sînt un „detectiv particular" din L.A. –

ceea ce într-un fel era adevărat; şi cea a avocatului meu îl identifica drept expert în „Traficul de stupefiante". Ceea ce era de asemenea adevărat, într-un fel.

Dar nu părea să-i pese cuiva cine ce era sau de ce. Măsurile de securitate erau prea puţine pentru o paranoia în masă cum era asta. Dar şi noi eram un pic încordaţi pentru că îi dăduserăm recepţionerului un cec fals pentru taxa noastră dublă. Era un cec de la unul din clienţii avocatului meu, peşte/traficant din lumea interlopă despre care el credea, din lunga lui experienţă, că e complet lipsit de valoare.

7.
Dacă nu ştii, vino să înveţi... Dacă ştii, vino să ne înveţi

— motto de pe invitaţia la Conferinţa Naţională a Procurorilor Districtuali din Vegas, 25-29 aprilie 1971

Prima sesiune – cuvintele de deschidere – a ţinut cea mai mare parte a după-amiezii. Am stat răbdători primele două ore, deşi era limpede din start că nu o să învăţăm nimic şi era la fel de clar că ar fi o nebunie şi să încercăm Să-i Învăţăm noi pe ei. Era destul de simplu să stăm acolo cu capul plin de mescalină şi să ascultăm preţ de ceasuri întregi bolboroseli irelevante... Fără discuţie, nu ne expuneam nici unui risc. Bieţii nenorociţi nu puteau să deosebească mescalina de macaroane.

Bănuiesc că am fi putut rezolva treaba cu niște LSD... dacă n-ar fi fost unii dintre ei; erau fețe și corpuri în acel grup la care nu ne-am fi putut uita sub efectul LSD-ului. Priveliștea unui șef de poliție de 150 de kile din Waco, Texas, luînd-o de după umeri pe nevastă-sa de 130 de kile (sau ce femeie avea cu el) cînd luminile s-au stins pentru un film despre droguri, de-abia era suportabilă sub efectul mescalinei – care e în principal un drog senzual/superficial ce exagerează realitatea, în loc să o modifice –, dar cu capul plin de LSD, priveliștea a două creaturi cumplit de grase mozolindu-se în public, în timp ce în jurul lor o mie de caralii se uită la un film despre „pericolele marijuanei" n-ar fi acceptabilă din punct de vedere emoțional. Creierul ar respinge-o: măduva spinării ar încerca să blocheze semnalele pe care le-ar primi de la lobii frontali... iar, între timp, creierul mijlociu ar încerca din greu să interpreteze diferit scena, înainte să le paseze înapoi la măduvă, cu riscul acțiunii fizice.

LSD-ul e un drog relativ *complex*, în ceea ce privește efectele pe care le are, în timp ce mescalina e destul de simplă și cinstită – dar, într-o scenă ca asta, diferența era pur teoretică. La această conferință, pur și simplu nu simțeai nevoia de nimic altceva decît de un consum masiv de Calmante: roșii, iarbă și macheală, pentru că se

pare că întregul program fusese întocmit de oameni care încă din 1964 se găseau într-o stare de letargie provocată de Seconal.

Aici erau mai mult de o mie de caralii cu grade superioare, spunîndu-şi unul altuia „*trebuie* să punem capăt culturii drogurilor", dar nu aveau nici o idee de unde să înceapă. Nici măcar nu puteau să *găsească* chestia aia nenorocită. Pe holuri se zvonea că Mafia e în spatele afacerii. Sau poate Beatles. La un moment dat, cineva din public l-a întrebat pe Bloomquist dacă „purtarea bizară" a lui Margaret Mead[1] din ultima vreme nu ar putea fi explicată printr-o dependenţă ascunsă de marijuana.

— Chiar nu ştiu, a replicat Bloomquist. Dar, la vîrsta ei, dacă fumează marijuana, ar trebui să aibă nişte stări date dracului.

Audienţa a rîs zgomotos la această remarcă.

Avocatul meu se aplecă spre mine să-mi spună că pleacă.

— Voi fi jos în cazinou, zise. Ştiu o grămadă de alte feluri în care să-mi pierd vremea decît să ascult rahaturile *astea*.

Se ridică, răsturnînd scrumiera de pe braţul scaunului şi plonjă pe interval spre uşă.

---

1. Celebră antropologă culturală de origine americană.

Scaunele nu erau aranjate pentru mişcări aleatorii. Oamenii încercau să-i facă loc, dar abia se puteau mişca.

— Ai grijă! ţipă cineva, în timp ce avocatul meu se năpusti asupra lor.

— 'Te-n pula mea, mîrîi el.

— Lasă-te-n jos, strigă altcineva.

Acum era aproape la uşă.

— Trebuie să *ies*! ţipă el. Locul meu nu-i *aici*!

— Bine c-am scăpat de tine, zise o voce.

Avocatul meu se opri, privind în jur – apoi păru să se răzgîndească şi se duse mai departe. În momentul în care ajunse la ieşire, întregul rînd din spate era vraişte. Chiar şi Bloomquist, departe pe scenă, părea să-şi dea seama că undeva sînt probleme. Se opri din peroraţie şi îşi mişti ochii nervos în direcţia zgomotului. Probabil crezu că izbucnise o ceartă – poate un conflict rasial, ceva ce nu putea fi evitat.

M-am ridicat şi am plonjat spre uşă. Părea un moment la fel de bun ca oricare altul să o întind.

— Mă scuzaţi, mi-e rău, i-am zis primului picior pe care am călcat.

Se trase în spate şi am zis iar:

— Scuze, mi-e rău... scuze, rău... îmi cer iertare, da, mi-e rău...

De data asta, calea mi se deschise foarte lin. Nici o vorbă de protest. Chiar au fost mîini care

mă ajutară să trec. Le era teamă că o să vomit şi nimeni nu voia – sau măcar nu pe ei. Am ajuns la uşă în vreo patruzeci şi cinci de secunde.

Avocatul meu era jos la bar, vorbind cu un poliţist cu o alură sportivă, la vreo patruzeci de ani, pe a cărui etichetă de plastic scria că e procuror districtual într-un oraş din Georgia.

— Eu mi-s omul whisky-ului, spunea. Nu prea avem probleme cu drogurile de unde vin eu.

— O să aveţi, zise avocatul meu. Într-una din nopţile astea o să te trezeşti că un drogat îţi face ţăndări dormitorul.

— Nţ! făcu georgianul. Nu la *mine.*

M-am alăturat lor şi am comandat un pahar mare de rom cu gheaţă.

— Tu eşti vreun alt flăcău din California, zise el. Amicul tău îmi povestea despre drogaţii înrăiţi.

— Sînt peste tot, am spus. Nimeni nu e în siguranţă. Şi mai ales în sud. Le place vremea caldă.

— Lucrează în perechi, spuse avocatul meu. Uneori în gaşcă. Ajung direct în dormitorul tău şi ţi se aşază pe piept, cu cuţite Bowie mari.

Dădu din cap solemn.

— S-ar putea chiar să se aşeze pe pieptul *soţiei tale* – să-i pună lama la gît.

— Dumnezeule Atotputernic, făcu sudistul. Ce *mama dracului* se întîmplă în ţara asta?

— N-o să mă crezi, zise avocatul meu. În L.A. lucrurile au scăpat de sub control. La început au fost drogurile, acum e vrăjitoria.

— Vrăjitoria? Rahat, nu-i adevărat!

— Citeşte ziarele, am zis. Amice, nu ştii ce-i aia necaz pînă cînd nu te trezeşti în faţa ta cu o gaşcă de nebuni din ăştia, însetaţi de sacrificiu uman!

— Nuu! zise el. Astea sînt chestii SF!

— Nu unde *operăm* noi, spuse avocatul meu. Drace, doar în Malibu, sataniști nenorociţi ucid şase sau opt oameni în *fiecare zi*.

Se opri ca să soarbă din pahar.

— Şi tot ce vor e sînge, continuă. Iau oamenii direct de pe stradă, dacă e nevoie.

Încuviință din cap.

— La dracu', chiar așa e. Zilele trecute am avut un caz cînd au înhățat o fată direct de la un stand McDonald's de hamburgeri. Era chelneriță. Avea vreo șaisprezece ani... cu o grămadă de oameni în jur care se uitau!

— Ce s-a întîmplat? întrebă prietenul nostru. Ce i-au *făcut*?

Părea foarte tulburat de ceea ce auzea.

— Ce i-au *făcut*? spuse avocatul meu. Dumnezeule. I-au retezat capul chiar în parcare! După care au tăiat-o în bucăți și i-au băut tot sîngele!

— Dumnezeule mare! exclamă georgianul... Și nimeni n-a *făcut* nimic?

— Ce *puteau* face? am spus. Tipul care i-a luat capul măsura vreo doi metri și cîntărea 150 de

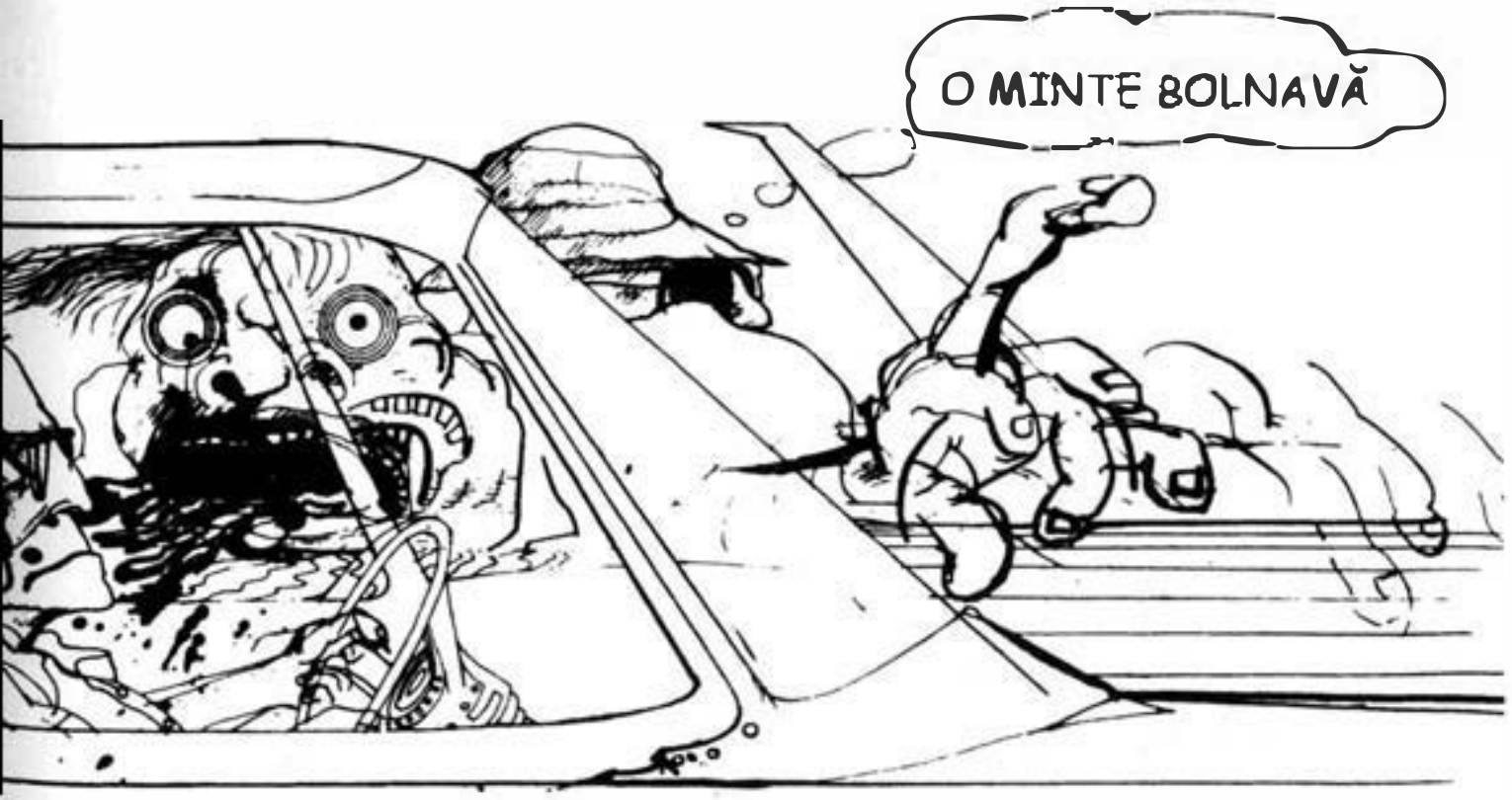

kile. Avea două Luger, şi ceilalţi M-16. Erau toţi veterani...

— Uriaşul a fost maior în marină, zise avocatul meu. Ştim unde locuieşte, dar nu ne puteam apropia de casa lui.

— Nuu! ţipă prietenul nostru. Nu maior!

— Voia glanda pineală, am zis. Din cauza asta a ajuns aşa de mare. Cînd a ieşit din Marină, era un tip *micuţ*.

— Dumnezeule! făcu prietenul nostru. Oribil!

— Se întîmplă în fiecare zi, spuse avocatul meu. De obicei, familii întregi. În timpul nopţii. Mulţi dintre ei nici măcar nu se trezesc pînă nu-şi simt capul cum le pleacă – şi atunci, bineînţeles, e prea tîrziu.

Barmanul se oprise să asculte. Îl urmărisem. Expresia lui nu era calmă.

— Încă trei romuri, am zis. Cu multă gheaţă şi felii de lămîie.

Aprobă din cap, dar vedeam că se gîndea la altceva. Se uita la ecusoanele noastre.

— Sînteţi la adunarea poliţiştilor de sus? întrebă el în cele din urmă.

— Sigur că sîntem, amice, zise georgianul, zîmbind larg.

Barmanul clătină din cap cu tristeţe.

— Aşa am crezut şi eu, spuse. N-am mai auzit asemenea lucruri în barul ăsta pînă acum. Doamne! Cum *suportaţi* munca asta?

Avocatul meu îi zîmbi.

— Ne *place*, zise el. E mişto.

Barmanul se dădu un pas în spate; pe faţă i se citea repulsia.

— Ce naiba e cu tine? am zis. La dracu', cineva *trebuie* să o facă.

Se uită o clipă la mine, apoi se răsuci pe călcîie.

— Dă-i bătaie cu băuturile alea, spuse avocatul meu. Ne e sete.

Rîse şi îşi dădu ochii peste cap cînd barmanul se uită spre el.

— Doar *două* romuri, zise el. Mie fă-mi un Bloody[1] Mary.

Barmanul păru să înţepenească, dar prietenul nostru din Georgia nu băgă de seamă. Era cu gîndul în altă parte.

— Drace, nu-mi place să aud aşa ceva, zise el liniştit. Pentru că tot ce se întîmplă în California vine şi peste noi, mai devreme sau mai tîrziu. Cel mai mult în Atlanta, dar cred că asta se întîmpla de ceva vreme, cînd nenorociţii erau *paşnici*. De obicei tot ce trebuia să facem era să-i supraveghem. Nu umblau aiurea...

Ridică din umeri.

— Isuse, dar acum *nimeni* nu e în siguranţă. Pot să apară oriunde.

---

1. *Bloody* (engl.) – sîngeros.

— Ai dreptate, spuse avocatul meu. Am învăţat asta în California. Îţi aminteşti unde a apărut Mason, nu-i aşa? Chiar în Death Valley. Avea o *armată* întreagă de maniaci sexual acolo. Noi am pus mîna doar pe cîţiva. Cei mai mulţi au scăpat; au fugit peste dunele de nisip, ca nişte şopîrle... şi toţi în pielea goală, doar cu armele la ei.

— Vor apărea pe undeva, cît de curînd, am zis. Şi să sperăm că o să fim pregătiţi să le facem faţă.

Tipul din Georgia bătu cu pumnul în bar.

— Doar nu putem să ne închidem în casă şi să ne transformăm în prizonieri! exclamă el. Nici măcar nu ştim cine sînt oamenii ăştia! Cum îi *recunoşti*?

— Nu poţi, replică avocatul meu. Singura chestie pe care poţi să o faci e să iei taurul de coarne – să te lupţi cu animalul!

— Ce vrei să spui? întrebă el.

— *Ştii* ce vreau să spun, zise avocatul meu. Am mai făcut-o înainte şi putem al dracului de bine să o facem iar.

— Să le tăiem capetele, am spus. Fiecăruia. Asta facem noi în California.

— *Ce*?

— Desigur, zise avocatul meu. Totul se face în secret, dar cei care *contează* sînt cu noi pînă la capăt.

— Dumnezeule! Nu știam că e așa de nasol la voi! spuse prietenul nostru.

— Nu dăm din gură, am zis. Nu e genul de lucruri pe care ai vrea să-l spui sus, de exemplu. Nu cu presa prin preajmă.

Omul nostru a fost de acord.

— Bineînțeles că nu! zise el. N-am mai auzi sfîrșitul niciodată.

— Dobermanii nu vorbesc, am spus.

— Poftim?

— Uneori e mai ușor să smucești lesa, zise avocatul meu. Se luptă ca nebunii dacă încerci să le iei capul fără cîini.

— Dumnezeule mare!

L-am lăsat la bar, jucîndu-se cu gheața din pahar fără să zîmbească. Se frămînta dacă trebuie sau nu să-i spună nevesti-sii.

— N-ar înțelege niciodată, mormăia el. Știi cum sînt femeile.

Am aprobat din cap. Avocatul meu plecase deja, strecurîndu-se prin labirintul de automate spre ușa din față. Mi-am luat rămas-bun de la amicul nostru, avertizîndu-l să nu spună nimic din ce i-am povestit.

8.
Back Door Beauty... & în cele din urmă o cursă serioasă pe Strip

La un moment dat, pe la miezul nopţii, avocatul meu a vrut să bea o cafea. Vomitase destul de mult cît timp ne-am învîrtit pe Strip şi aripa dreaptă a Balenei era plină de vomă. Moţăiam la un semafor în faţă la Silver Slipper lîngă un uriaş Ford albastru, cu numere de Oklahoma... Două cupluri scîrboase se aflau în maşină, probabil poliţai din Muskogee, profitînd de Conferinţă ca să le arate nevestelor Vegasul. Ziceai că tocmai umflaseră de la Caesar's Palace 33 de dolari la blackjack şi acum se îndreptau spre Circus-Circus să-i spargă...

...Dar, deodată, s-au trezit alături de un Cadillac alb decapotabil, plin cu vomă, şi cu un samoan de 150 de kile, într-un tricou galben de plasă, răcnind la ei:

— Alo! Gagiilor, nu vreţi să cumpăraţi nişte heroină?

Nici un răspuns. Nici un semn de recunoaştere. Fuseseră avertizaţi despre genul ăsta de rahaturi: ignoraţi-le pur şi simplu...

— Hei, gălbejiţilor! strigă avocatul meu. Ce dracu', vorbesc serios! Vreau să vă vînd nişte *marfă* pură!

Se aplecase afară din maşină, foarte aproape de ei. Dar tot nu răspundea nimeni. Am tras cu ochiul şi am văzut patru feţe comune de americani înmărmurite, privind fix înainte.

Eram pe banda din mijloc. O întoarcere scurtă la stînga ar fi fost ilegală. Ar fi trebuit să mergem drept înainte, cînd s-ar fi schimbat lumina semaforului şi să scăpăm de ei la primul colţ. Am aşteptat, ciupind acceleraţia nervos...

Avocatul meu îşi pierdea controlul:

— Heroină ieftină! ţipa el. Marfă adevărată! Nu vă trag în piept! La dracu', *ştiu* ce am aici!

Bătea cu palma în tabla maşinii, de parcă ar fi vrut să le atragă atenţia... dar ei erau complet dezinteresaţi de noi.

— Oameni buni, n-aţi mai vorbit cu un *veteran* pînă acum? zise avocatul meu. Abia m-am întors din Vietnam. E *pudră*, băieţi! Pudră curată!

Lumina semaforului se schimbă brusc, şi Fordul ţîşni ca o rachetă. Am călcat pe acceleraţie şi am

mers alături de ei vreo două sute de metri, uitîndu-mă după poliție în oglindă, în timp ce avocatul meu țipa la ei:

— Trage-o! Bag-o! Sînge! Heroină! Viol! Ieftin! Comunist! Vîră-ți-o direct în ochi!

Ne apropiam de Circus-Circus cu viteză mare, și mașina de Oklahoma viră la stînga, încercînd să se strecoare pe banda de întoarcere. Am băgat Balena într-o viteză superioară și, pentru o clipă, am mers aripă la aripă. Nu avea de gînd să mă lovească; groaza i se citea în privire...

Bărbatul de pe bancheta din spate se pierdu cu firea... întinzîndu-se peste nevastă-sa și mîrîind ca un apucat:

— Jegoșilor! Trageți pe dreapta și vă omor! Dracu' să vă ia! Nenorociților!

Părea gata să sară pe geam în mașina noastră, înnebunit de furie. Noroc că Fordul era un model cu două uși. Nu putea să iasă.

Ne îndreptam spre următorul stop și ei încă mai încercau să facă la stînga. Ambalaserăm amîndoi la maximum. M-am uitat peste umăr și am văzut că îi lăsasem pe ceilalți din trafic mult în spate; era o intrare mare la dreapta. Așa că am călcat frîna, aruncîndu-l pe avocatul meu în bord și, în clipa cînd Fordul țîșni înainte, i-am tăiat coada și am intrat în trombă pe o stradă laterală. O curbă bruscă la dreapta, peste trei benzi de trafic.

Dar a mers. Am lăsat Fordul blocat în mijlocul intersecției, prins în mijlocul unui viraj la stînga. Cu puțin noroc, aveau să fie arestați pentru conducere imprudentă.

Avocatul meu rîdea, în timp ce am băgat mașina într-o viteză mai mică, cu luminile stinse, printr-un hățiș prăfuit de străduțe dosnice, în spate la Desert Inn.

— Isuse, zise el. Agricultorii ăia se încălziseră. Tipul din spate încerca să mă *muște*! La dracu', făcea spume la gură.

Aprobă din cap solemn.

— Trebuia să-i trag cîteva bîte bulangiului... un criminal paranoic, făcut varză... niciodată nu știi cînd explodează.

Am băgat Balena într-o curbă ce părea să ducă afară din labirint – dar, în loc să derapeze, nenorocita aproape că se răsturnă.

— La dracu'! strigă avocatul meu. Aprinde nenorocitele alea de faruri.

Se apucase de capătul de sus al parbrizului... și deodată vomă iar din greu, aplecat într-o parte.

Am refuzat să opresc pînă cînd nu am fost sigur că nu ne urmărește nimeni – mai ales Fordul din Oklahoma : oamenii ăia erau periculoși, fără discuție, cel puțin pînă se calmau. Vor raporta teribila întîlnire la poliție? Probabil că nu. Nu se

întîmplase prea repede, fără martori şi şansele să nu-i creadă nimeni erau destul de mari, în orice caz. Ideea că nişte plasatori de heroină într-un Cadillac alb decapotabil s-ar fi plimbat în sus şi-n jos pe Strip, agresînd lumea la semafor, era la prima vedere absurdă. Nici măcat Sonny Liston[1] nu ar fi mers atît de departe.

Am luat o altă curbă şi aproape că ne-am răsturnat din nou. Coupe de Ville nu e maşina ideală să iei curbe în viteză în zone rezidenţiale. Răspunde greu la comenzi... spre deosebire de Rechinul Roşu, care răspundea foarte frumos la situaţii care cereau viteză: pluteai pe patru roţi. Dar Balena – în loc să o lase moale în momentele critice – avea tendinţa să *se îngroape*, ceea ce explica senzaţia aia de greaţă, „gata, ne-am dus".

La început am crezut că era din cauza cauciucurilor moi, aşa că am dus-o la benzinăria Texaco de lîngă Flamingo şi i-am umflat fiecare cauciuc la trei bari – ceea ce l-a neliniştit pe mecanic, pînă cînd i-am explicat că sînt cauciucuri „experimentale".

Dar trei bari nu ajutau la curbe, aşa că m-am dus înapoi cîteva ore mai tîrziu şi i-am spus că vreau să încerc trei virgulă patru. Scutură din cap agitat.

---

1. Fost campion de box la categoria grea.

— Eu nu, zise, dându-mi furtunul compresorului. Sînt cauciucurile tale. Fă-o *tu*.

— Care-i problema? am întrebat. Crezi că nu rezistă la trei virgulă patru?

Dădu din cap, îndepărtîndu-se, în timp ce eu m-am aplecat să rezolv cauciucul din față-stînga.

— Normal că nu rezistă, spuse el. Cauciucurile astea merg la unu virgulă patru în față și la unu virgulă opt în spate. La dracu', trei e *periculos*, dar trei virgulă patru e *curată nebunie*. O să explodeze!

Am clătinat din cap, continuînd să umflu cauciucul din față.

— Ți-am explicat, i-am spus. Laboratoarele Sandoz au conceput cauciucurile astea. Sînt speciale. Le pot umfla pînă la patru.

— Doamne-Dumnezeule! gemu el. Nu face asta aici.

— Nu azi, i-am răspuns. Vreau să văd cum iau curba cu trei virgulă patru.

Chicoti.

— Domnule, nici măcar n-o să *ajungi* la curbă.

— Vedem noi, am spus, îndreptîndu-mă spre spatele mașinii, cu furtunul în mînă. Dar sincer, eram agitat. Cele două cauciucuri din față erau mai tari ca niște tobe; se simțeau ca lemnul de tec cînd le-am ciocănit cu bățul. Dar ce mama dracului? mi-am zis. Și ce dacă explodează? Nu

se întîmplă prea des să ai şansa să faci experimente terminale pe un Cadillac virgin cu patru cauciucuri nou-nouţe de 80 de dolari. Din cîte ştiam, chestia ar fi putut începe să ia curbele ca un Lotus Elan[1]. Dacă nu, tot ce trebuia să fac era să sun la agenţia de închirieri VIP şi să cer altă maşină... Poate chiar să-i ameninţ cu un proces, pentru că toate cele patru cauciucuri au explodat sub mine, în timp ce conduceam prin traficul intens. Data viitoare cere un Eldorado cu patru Michelin X. Şi trece-le pe toate pe card... în contul celor de la St. Louis Browns.

După cum s-a dovedit, Balena s-a comportat binişor cu presiunea alterată din cauciucuri. Drumul era cam accidentat; simţeam fiecare pietricică, de parcă aş fi fost pe patine cu rotile într-o groapă cu pietriş... dar chestia a început să ia curbele într-o manieră foarte stilată, aşa cum ai conduce o motocicletă la mare viteză pe o ploaie torenţială: aluneci şi ZBANG, peste marginea de sus, rostogolindu-te în peisaj cu capul în mîini.

La vreo treizeci de minute după întîlnirea cu tipii din Oklahoma, am tras la un mic restaurant deschis toată noaptea de pe şoseaua Tonopah, la marginea unui ghetou de drogaţi, numit „North

1. Maşină sport populară în anii '60.

Las Vegas". Care, de fapt, e dincolo de limita oficială a oraşului. North Vegas e locul în care te duci cînd ai făcut-o de oaie de prea multe ori pe Strip şi cînd nu eşti bine-venit nici măcar în speluncile din centru de pe lîngă Casino Center.

Aceasta e versiunea din Nevada a East St. Louisului – o mahala şi un mormînt, ultima oprire înaintea exilului în Ely sau Winnemuca. North Vegas e locul în care te duci dacă eşti o prostituată care face patruj' de ani şi oamenii din sindicatul de pe Strip decid că nu mai eşti bună pentru afaceri acolo, cu marii jucători... sau dacă eşti un peşte cu reputaţie proastă la Sands... sau ceea ce în Vegas încă se mai numeşte „un decăzut". Asta poate să însemne orice, de la un beţiv prăpădit la un junkie, dar în termenii acceptării comerciale înseamnă că eşti exclus din toate locurile importante.

Marile hoteluri şi cazinouri plătesc o armată de gorile ca să se asigure că marii jucători nu sînt hărţuiţi nici măcar o clipă de „indezirabili". Securitatea într-un loc precum Caesar's Palace e foarte strictă la orice oră, probabil că o treime din oamenii de la orice etaj sînt fie sub acoperire, fie cîini de pază. Scandalagiii publici sau hoţii de buzunare cunoscuţi sînt rezolvaţi instantaneu – aruncaţi în parcare de nişte vlăjgani de genul celor de la Serviciile Secrete şi li se dă o lecţie rapidă şi la obiect

despre costul lucrărilor dentare şi despre dificultăţile de a-ţi cîştiga traiul cu două braţe rupte.

„Partea superioară" a Vegasului e probabil cea mai închisă societate la vest de Sicilia – nu există diferenţe în termenii stilului de viaţă de zi cu zi, fie că Omul de la Vîrf e Lucky Luciano sau Howard Hughes. Într-o economie în care Tom Jones poate face 750.000 de dolari pe săptămînă pentru două spectacole pe seară la Caesar's, securitatea locului e indispensabilă, şi pentru ei nu contează cine le semnează statul de plată. O mină de aur cum e Las Vegasul îşi puieşte propria armată, ca orice altă mină de aur. Muşchii de închiriat au tendinţa să se acumuleze în straturi rapide în jurul polilor bani/putere... iar banii adevăraţi, în Vegas, sînt sinonimi cu Puterea care îi protejează.

Aşa că, de îndată ce eşti trecut pe lista neagră pe Strip, indiferent din ce motiv, fie pleci din oraş, fie te retragi să-ţi îngrijeşti năravul de azi pe mîine, în iadul jalnic al North Vegasului... cu escrocii, pungaşii, epavele şi cu toţi ceilalţi rataţi. De exemplu, North Vegas e locul în care te duci să o pui de-o doză înainte de miezul nopţii, doar aşa, aiurea.

Dar, în cazul în care cauţi cocaină şi ai pe ţeavă cîteva foi şi cuvintele de cod potrivite, stai mai bine pe Strip şi fă-te aproape de o prostituată cu relaţii, care pentru început o să-şi tragă măcar o foaie.

Şi cam atît cu asta. Nu ne potriveam tiparului. Nu există nici o formulă care să descrie cum să apari în Vegas cu un Cadillac alb plin de droguri şi să nu ştii unde să te duci. Stilul Fillmore[1] nu a prins niciodată aici. Oameni ca Sinatra sau Dean Martin sînt consideraţi încă „de milioane" în Vegas. Presa „subterană" de aici – Las Vegas *Free Press* – e un ecou precaut al *The People's World* sau poate al lui *National Guardian*.

O săptămînă în Vegas e ca şi cum te-ai poticni într-o Buclă Temporală, o regresie spre anii '50. Ceea ce e pe de-a-ntregul de înţeles, dacă vezi oamenii care vin aici, Marii Cheltuitori din Dallas sau Denver. Dar şi întrunirile National Elks Club (interzis negrilor) şi All-West Volunteer Shepherders' Rally. Aceştia sînt oamenii care înnebunesc la vederea unei prostituate bătrîne dezbrăcîndu-şi şunculiţele şi fudulindu-se pe pasarelă, în fundal cu sunetul răpăit al unei duzini de drogaţi de cincizeci de ani scoţînd untul din *September Song*.

Era în jur de ora trei cînd am tras în parcarea restaurantului non-stop din North Vegas. Căutam un număr din *Times*, ediţia de Los Angeles, după ştiri din lumea de afară, dar o privire scurtă spre

1. Fillmore Auditorium, sală de concerte din San Francisco, un fel de centru nervos al contraculturii hippy.

despre costul lucrărilor dentare şi despre dificultăţile de a-ţi cîştiga traiul cu două braţe rupte.

„Partea superioară" a Vegasului e probabil cea mai închisă societate la vest de Sicilia – nu există diferenţe în termenii stilului de viaţă de zi cu zi, fie că Omul de la Vîrf e Lucky Luciano sau Howard Hughes. Într-o economie în care Tom Jones poate face 750.000 de dolari pe săptămînă pentru două spectacole pe seară la Caesar's, securitatea locului e indispensabilă, şi pentru ei nu contează cine le semnează statul de plată. O mină de aur cum e Las Vegasul îşi puieşte propria armată, ca orice altă mină de aur. Muşchii de închiriat au tendinţa să se acumuleze în straturi rapide în jurul polilor bani/putere... iar banii adevăraţi, în Vegas, sînt sinonimi cu Puterea care îi protejează.

Aşa că, de îndată ce eşti trecut pe lista neagră pe Strip, indiferent din ce motiv, fie pleci din oraş, fie te retragi să-ţi îngrijeşti năravul de azi pe mîine, în iadul jalnic al North Vegasului... cu escrocii, pungaşii, epavele şi cu toţi ceilalţi rataţi. De exemplu, North Vegas e locul în care te duci să o pui de-o doză înainte de miezul nopţii, doar aşa, aiurea.

Dar, în cazul în care cauţi cocaină şi ai pe ţeavă cîteva foi şi cuvintele de cod potrivite, stai mai bine pe Strip şi fă-te aproape de o prostituată cu relaţii, care pentru început o să-şi tragă măcar o foaie.

Şi cam atît cu asta. Nu ne potriveam tiparului. Nu există nici o formulă care să descrie cum să apari în Vegas cu un Cadillac alb plin de droguri şi să nu ştii unde să te duci. Stilul Fillmore[1] nu a prins niciodată aici. Oameni ca Sinatra sau Dean Martin sînt consideraţi încă „de milioane" în Vegas. Presa „subterană" de aici – Las Vegas *Free Press* – e un ecou precaut al *The People's World* sau poate al lui *National Guardian*.

O săptămînă în Vegas e ca şi cum te-ai poticni într-o Buclă Temporală, o regresie spre anii '50. Ceea ce e pe de-a-ntregul de înţeles, dacă vezi oamenii care vin aici, Marii Cheltuitori din Dallas sau Denver. Dar şi întrunirile National Elks Club (interzis negrilor) şi All-West Volunteer Shepherders' Rally. Aceştia sînt oamenii care înnebunesc la vederea unei prostituate bătrîne dezbrăcîndu-şi şunculiţele şi fudulindu-se pe pasarelă, în fundal cu sunetul răpăit al unei duzini de drogaţi de cincizeci de ani scoţînd untul din *September Song*.

Era în jur de ora trei cînd am tras în parcarea restaurantului non-stop din North Vegas. Căutam un număr din *Times*, ediţia de Los Angeles, după ştiri din lumea de afară, dar o privire scurtă spre

1. Fillmore Auditorium, sală de concerte din San Francisco, un fel de centru nervos al contraculturii hippy.

raftul de ziare a făcut ca o astfel de idee să pară o glumă proastă. N-au nevoie de *Times* în North Vegas. Lipsa de veşti e semn bun.

— Dă-le-n dracului de ziare, zise avocatul meu. Acum avem nevoie doar de cafea.

Am fost de acord, dar tot am şterpelit un număr din *Sun*. Era ediţia din ziua precedentă, dar nu-mi păsa. Ideea de a intra într-o cafenea fără un ziar în mînă mă făcea nervos. Întotdeauna exista secţiunea sportivă; conectează-te la scorurile la baseball şi la bîrfele din fotbalul profesionist: „Bart Starr învinsă de Thugs în Chicago Tavern; Paker caută schimb"... „Namath părăseşte Jets pentru postul de guvernator al statului Alabama"... şi un articol speculativ la pagina 46 despre un debutant de senzaţie pe nume Harrison Fire, din Grambling: la 150 de kile aleargă suta în 9 secunde, şi încă mai creşte.

„Tipul ăsta, Fire, are în mod cert potenţial", spune antrenorul. „Ieri, înainte de antrenament, a distrus un autobuz Greyhound cu mîinile goale, şi noaptea trecută o garnitură de metrou. Dă bine pe televizoarele color. Nu sînt genul care să mizeze pe jucători favoriţi, dar se pare că trebuie să-i facem loc."

Într-adevăr. Întotdeauna e loc la televizor pentru un tip care îi poate face terci pe oameni în 9 secunde... Dar nu mulţi dintre aceştia erau adunaţi

în noaptea asta la North Star Coffee Lounge. Tot localul era al nostru – ceea ce s-a dovedit de bun augur, pentru că în drum spre el halisem deja încă două capsule de mescalină şi efectul începuse să se simtă.

Avocatul meu nu mai vomita, nici nu se mai simţea rău. A comandat cafea, cu autoritatea omului obişnuit cu servicii rapide. Chelneriţa avea aerul unei prostituate bătrîne care în sfîrşit şi-a găsit locul în viaţă. Categoric, era *şefa* acolo şi ne-a privit dezaprobator cînd ne-am aşezat pe scaune.

Nu i-am dat multă atenţie. North Star Coffee Lounge părea o gură mică de rai, destul de sigură faţă de locurile pe unde bîntuisem. Sînt unele – de felul ăsta – în care intri şi ştii că va fi greu. Detaliile nu contează. Simţi că mintea începe să-ţi vibreze din pricina senzaţiilor violente pe care le ai în timp ce te apropii de uşa din faţă. Ceva sălbatic şi diabolic e pe cale să se întîmple şi *tu* vei fi implicat.

Însă nu era nimic în atmosfera din North Star care să mă pună în gardă. Ospătăriţa era ostilă, dar tolerantă – eram obişnuit şi cu asta. Era o femeie mare. Nu grasă, dar lată în toate privinţele, cu braţe vînjoase şi fălci de bătăuş. O caricatură consumată a lui Jane Russell: o căpăţînă

acoperită cu o claie de păr negru, gura dată cu ruj şi piept 48 dublu E, care acum douăzeci de ani ar fi făcut furori, cînd putea să fie Mama din povestea cu Hell's Angels[1] în Berdoo... dar acum era încorsetată într-o gigantică bustieră roz, care părea un bandaj prin uniforma albă, sintetică.

Probabil era măritată cu cineva, dar nu mă simţeam în stare să fac speculaţii. Tot ce-mi doream de la ea în seara asta era o ceaşcă de cafea neagră şi un hamburger de 29 de cenţi cu murături şi ceapă. Fără scandal, fără pălăvrăgeală – doar un loc unde să mă odihnesc şi să mă adun. Nici măcar nu-mi era foame.

Avocatul meu nu avea la el un ziar sau ceva care să-l ţină ocupat. Aşa că s-a concentrat, din plictiseală, asupra chelneriţei. Ne lua comenzile ca un robot, cînd el a încercat să o scoată din amorţeală cerîndu-i „două pahare de apă rece – cu gheaţă".

El şi l-a băut cu înghiţituri mari, apoi a mai cerut unul. Am observat că ospătăriţa era încordată.

Să-i ia dracu', mi-a zis. Mă uitam la pagina de caricaturi.

Zece minute mai tîrziu, cînd a adus hamburgerul, l-am văzut pe avocatul meu că-i dă un şervеţel pe care scrisese ceva. A făcut-o ca din întîmplare,

1. Celebru club de motocicliști.

fără nici o expresie pe chip. Dar am presimţit că liniştea noastră era pe cale să se risipească.

— Ce-a fost asta? l-am întrebat.

Ridică din umeri, zîmbind spre chelneriţa care stătea la zece paşi distanţă, la capătul tejghelei, cu spatele spre noi cercetînd şerveţelul. În cele din urmă se întoarse şi ne privi fix... apoi veni hotărîtă spre noi şi aruncă şerveţelul spre avocatul meu.

— Ce-*i* asta? pufni ea.

— Un şerveţel, răspunse avocatul meu.

Urmă un moment de tăcere stînjenitoare, apoi femeia începu să ţipe:

— Nu-mi servi mie căcaturile astea! *Ştiu* ce înseamnă! Eşti un peşte nenorocit şi umflat!

Avocatul meu ridică şerveţelul, se uită la ce scrisese, apoi îl lăsă la loc pe tejghea.

— Ăsta e numele unui cal pe care l-am avut odată, zise el calm. Ce *naiba* e cu tine?

— Javră! ţipă ea. Înghit o grămadă de porcării în locul ăsta, dar n-am chef să le mai aud şi de la un *peşte mexican*!

Isuse, mi-am zis. Ce se întîmplă? Mă uitam la mîinile femeii, sperînd că nu va apuca nimic ascuţit sau greu. Am luat şerveţelul şi am citit ce scrisese nenorocitul pe el, cu litere îngrijite: „Back Door Beauty?" Semnul de întrebare era subliniat.

Femeia ţipă iar:

— Plătiți-vă nota și ieșiți dracului de aici! Vreți să chem poliția?

Am dus mîna după portofel, dar avocatul meu era deja în picioare, fără să-și fi luat vreo clipă ochii de la femeie... Apoi băgă mîna sub cămașă, nu în buzunar, scoțînd deodată cuțitul Gerber Mini-Magnum, cu o lamă argintie înfricoșătoare, gest pe care chelnerița păru să-l înțeleagă imediat.

Îngheță: ochii țintă spre lamă. Avocatul meu, fără s-o scape din priviri, merse vreo șase pași pe culoar și ridică receptorul din furca telefonului cu fise. Reteză firul, apoi puse receptorul pe scaun și se așeză.

Chelnerița nu se mișcă. Eram înmărmurit, neștiind dacă să fug sau să rîd.

— Cît face plăcinta cu bezea de lămîie? întrebă avocatul meu.

Vocea îi suna normal, de parcă tocmai ar fi intrat în local și nu știa ce să comande.

— Treizeci și cinci de cenți! scuipă femeia.

Avea ochii bulbucați de spaimă, dar se pare că mintea îi funcționa în baza unui motor de supraviețuire elementar.

Avocatul meu rîse.

— Adică *toată* plăcinta, zise el.

Femeia gemu.

Avocatul meu puse o bancnotă pe tejghea.

— Să zicem cinci dolari, OK?

Femeia dădu din cap, încă paralizată de spaimă, urmărindu-l pe avocatul meu cum ocolește tejgheaua și ia plăcinta din vitrină. M-am pregătit să plec.

Fără discuție, chelnerița era în stare de șoc. Vederea lamei, scoasă în toiul disputei, îi trezise amintiri neplăcute. Privirea sticloasă din ochii ei spunea că grumazul îi fusese retezat. Cînd am plecat, stătea tot acolo, încremenită de frică.

9.
Criză pe Paradise Blvd.

NOTA EDITORULUI:

În acest moment al cronologiei, Dr. Duke pare să fi făcut o criză; manuscrisul original e atît de fragmentat, încît am fost forţaţi să căutăm înregistrările originale şi să le transcriem cuvînt cu cuvînt. N-am încercat să editäm acest pasaj şi Dr. Duke a refuzat chiar şi să-l citească. N-a fost chip să ajungem la el. Singura adresă/legătură pe care o aveam, în timpul acestei perioade, a fost un număr de telefon de pe undeva pe Highway 61 – şi toate încercările de a vorbi cu Duke la acel număr s-au dovedit inutile.

În interesul purităţii jurnalistice, publicăm următorul paragraf aşa cum a reieşit de pe bandă – unul din multele pe care Dr. Duke le-a trimis cu scopul de a fi verificate – împreună cu manuscrisul

său. După cum reiese de pe bandă, această secţiune urmează unui episod în care sînt implicaţi Duke, avocatul său şi o chelneriţă de la un mic restaurant non-stop din North Vegas. Expunerea pasajului următor pare să se bazeze pe sentimentul – împărtăşit atît de Duke, cît şi de avocatul său – că Visul American ar trebui căutat în altă parte, nu în lumea mică a Conferinţei Naţionale a Procurorilor Districtuali privind Narcoticele şi Drogurile Periculoase.

Transcrierea începe undeva în periferia nord-estică a Las Vegasului – mergînd agale pe Paradise Road în Balena Albă...

Av: Boulder City e la dreapta. E un oraş?

Duke: Îhî.

Av: Să mergem în Boulder City.

Duke: Bine. Să bem o cafea undeva...

Av: Chiar aici, la Terry's Taco Stand, SUA. Aş putea merge să iau un taco[1]. Cinci la un dolar.

Duke: Sună groaznic. Mai degrabă aş merge undeva unde unul e 50 de cenţi.

Av: Nu... Asta s-ar putea să fie ultima şansă să găsim un taco.

Duke: ...Eu vreau o cafea.

Av: Eu vreau un taco...

---

1. Un fel de turtă mexicană.

Duke: Cinci la un dolar, asta e ca şi... *cinci hamburgeri* la un dolar.

Av: Nu... nu judeca un taco după cît costă.

Duke: Crezi că ai putea face o afacere?

Av: Aş putea. Au hamburgeri la 29 de cenţi. Taco e 29 de cenţi. E doar un loc ieftin, atîta tot.

Duke: Du-te şi tîrguieşte-te cu ei...

[*Aici doar sunete distorsionate.* – Nota ed.]

Av: ...Bună.

Chelneriţa: Cu ce vă pot ajuta?

Av: Aveţi taco? Sînt taco mexicani sau obişnuiţi? Adică, sînt cu chilli şi chestii din astea?

Chelneriţa: Sînt cu brînză şi salată şi punem sos peste.

Av: Adică îmi garantezi că sînt taco mexicani adevăraţi?

Chelneriţa: ...Nu ştiu. Hei, Lou, avem taco mexicani adevăraţi?

O voce de femeie din bucătărie: Poftim?

Chelneriţa: Taco mexicani adevăraţi.

Lou: Avem taco. Nu ştiu cît de mexicani sînt.

Av: Mda, păi, vreau să mă asigur că primesc ce plătesc. Sînt cinci la un dolar? Iau cinci.

Duke: Taco burger, ce-i asta?

[*Sunetul unui motor diesel.* – Nota ed.]

Av: Ăsta e un hamburger cu taco înăuntru.

Chelneriţa: ...În locul unei lipii.

Duke: Taco în chiflă.

Av: Fac pariu că taco-ul vostru e un hamburger în lipie în loc de chiflă.

Chelneriţa: Nu ştiu...

Av: Eşti nouă aici?

Chelneriţa: De azi.

Av: Mi-am imaginat, nu te-am mai văzut pînă acum. Mergi la vreo şcoală din zonă?

Chelneriţa: Nu. Nu merg la şcoală.

Av: Chiar? De ce? Eşti bolnavă?

Duke: Las-o baltă. Am venit pentru taco.

[*Pauză.*]

Av: În calitate de avocat al tău, te sfătuiesc să-ţi iei chilliburger. E un hamburger cu chilli.

Duke: E prea greu pentru mine.

Av: Atunci te sfătuiesc să-ţi iei taco burger, încercă-l pe ăsta.

Duke: ...Taco e cu carne. O să-l iau pe ăsta. Şi nişte cafea. Chiar acum. S-o beau cît aştept.

Chelneriţa: Asta e tot ce doriţi, un taco burger?

Duke: Păi, o să-l gust, s-ar putea să vreau două.

Av: Ochii tăi sînt verzi sau albaştri?

Chelneriţa: Poftim?

Av: Verzi sau albaştri?

Chelneriţa: Se schimbă.

Av: Ca la şopîrle?

Chelneriţa: Ca la pisici.

Av: A, şopîrla îşi schimbă culoarea pielii.

Chelneriţa: Vreţi ceva de băut?

Av: Bere. Şi am bere şi în maşină. Tone. Toată bancheta din spate e plină.

Duke: Nu-mi place să amestec cocos cu bere şi hamburgeri.

Av: Păi, să-i facem terci pe nenorociţi... chiar în mijlocul şoselei... Boulder City e pe-aici?

Chelneriţa: Boulder City? Vreţi zahăr?

Duke: Îhî.

Av: Sîntem *în* Boulder City, nu? Sau pe aproape?

Duke: Nu ştiu.

Chelneriţa: Poftim. Pe semnul ăla scrie Boulder City, OK. Nu sunteţi din Nevada?

Av: Nu. N-am mai fost pe aici. Sîntem în trecere.

Chelneriţa: O luaţi înainte pe şoseaua asta.

Av: Ceva mişcare prin Boulder?

Chelneriţa: Nu mă întrebaţi pe mine. Nu ştiu...

Av: Ceva jocuri de noroc?

Chelneriţa: Nu ştiu. E doar un orăşel.

Duke: Unde e cazinoul?

Chelneriţa: Nu ştiu.

Av: Stai o clipă, de unde eşti?

Chelneriţa: Din New York.

Av: Şi eşti aici de o zi.

Chelneriţa: Nu, sînt aici de mai multă vreme.

Av: Şi unde ieşi pe aici? Să zicem că vrei să te duci să înoţi sau ceva?

Chelneriţa: În curtea mea din spate.

Av: Care e adresa?

Chelneriţa: Ăăă, mergi la... ă... piscina nu e deschisă încă.

Av: Lasă-mă să-ţi explic, o să fiu cît pot de scurt. Noi căutăm Visul American şi ni s-a spus că e undeva în zona asta... Ei bine, noi sîntem aici să-l căutăm, pentru că ne-au trimis aici tocmai din San Francisco să-l căutăm. De-asta ne-au dat Cadillacul ăsta, şi-au imaginat că îl putem prinde cu el...

Chelneriţa: Hei, Lou, ştii unde e Visul American?

Av (către Duke): Întreabă bucătăreasa dacă ştie unde e Visul American.

Chelneriţa: Cinci taco, un taco burger. Ştii unde e Visul American?

Lou: Ce-i aia? Ce e?

Av: Păi, nu ştiu, ne-a trimis aici o revistă din San Franciso să căutăm Visul American, să scriem despre el.

Lou: A, adică un loc.

Av: Un loc care se cheamă Visul American.

Lou: Să fie vechiul Club al Psihiatrilor?

Chelneriţa: Aşa cred.

Av: Vechiul Club al Psihiatrilor?

Lou: Vechiul Club al Psihiatrilor e pe Paradise... voi vorbiţi serios?

Av: Pe cuvînt, uită-te la maşina aia, adică, arăt eu ca şi cum aş putea avea o asemenea maşină?

Lou: Ar putea fi vechiul Club al Psihiatrilor? Odată era discotecă...

Av: Poate că acolo e.

Chelneriţa: E pe Paradise şi mai cum?

Lou: Ross Allen avea vechiul Club al Psihiatrilor. El e proprietarul acum?

Duke: Nu ştiu.

Av: Tot ce ni s-a spus a fost mergeţi pînă daţi de Visul American. Luaţi Cadillacul ăsta alb şi găsiţi-l. E pe undeva pe lîngă Las Vegas.

Lou: Trebuie să fie vechiul...

Av: ...Şi e o poveste tîmpită, dar înţelegi, pentru asta sîntem plătiţi.

Lou: Faceţi şi poze sau...

Av: Nu, nu – fără poze.

Lou: ...Sau v-a trimis cineva să căutaţi potcoave de cai morţi?

Av: Poate că, într-adevăr, căutăm potcoave de cai morţi, mai mult sau mai puţin, dar, personal, sîntem extrem de serioşi.

Lou: Ar trebui să fie vechiul Club al Psihiatrilor, dar singurii oameni care se mai învîrtesc pe-acolo sînt o gaşcă de plasatori, traficanţi, şmecheri, bandiţi şi alte creaturi de-astea.

Av: Poate că ăsta e. E un local de noapte sau e deschis toată ziua...

Lou: O, scumpule, *e un du-te-vino*. Dar nu e cazinou.

Duke: Ce fel de loc e?

Lou: E pe Paradise, ăă, vechiul Club al Psihiatrilor de pe Paradise.

Av: Aşa se cheamă – vechiul Club al Psihiatrilor?

Lou: Nu, asta era odată, dar l-a cumpărat cineva... N-am auzit să-i spună Visul American, era parcă asociat cu, ăă... E o crîşmă pentru bolnavi mintal, pe unde se învîrtesc toţi drogaţii.

Av: O crîşmă pentru bolnavi mintal? Adică un fel de spital de boli nervoase?

Lou: Nu, scumpule, e un loc unde se învîrtesc toţi plasatorii şi traficanţii, toată lumea. Unde toţi puştii primesc ceva de fumat cînd intră şi aşa mai departe... dar nu se numeşte cum spui tu, Visul American.

Av: Ai vreo idee cum se cheamă? Sau unde se află?

Lou: Chiar unde Paradise taie Eastern.

Chelneriţa: Dar Paradise şi Eastern sînt paralele.

Lou: Da, dar ştiu că ies de pe Eastern şi apoi o iau spre Paradise...

Chelneriţa: Mda, ştiu, dar asta înseamnă că ieşi de pe Paradise spre Flamingo, direct acolo. Cred că cineva ţi-a dat o...

Av: Noi stăm la Flamingo. Cred că ăsta e locul despre care vorbiţi şi, din felul în care îl descrieţi, sînt aproape sigur că e aşa.

Lou: Nu e un loc pentru turişti.

Av: Păi, de-asta m-au trimis pe mine. El e scriitorul, eu sînt bodyguardul. Pentru că îmi imaginez că va fi...

Lou: Tipii ăştia sînt demenţi... Puştii sînt demenţi.

Av: E-n regulă.

Chelneriţa: Mda, au legile lor.

Duke: Violenţă douăj'patru din douăj'patru? Asta vrei să spui?

Lou: Exact. Aici e Flamingo... Ah, nu pot să-ţi arăt; mai bine îţi zic cum pot io. Pe-aici direct înainte la prima benzinărie e Tropicana, faci la dreapta.

Av: Tropicana la dreapta.

Lou: La prima benzinărie, Tropicana. Fă la dreapta la Tropicana şi ia-o pe aici... pe lîngă Tropicana, direct pe Paradise, o să vezi o clădire mare, e toată vopsită în negru, arată ciudat.

Av: Pe lîngă Tropicana, direct pe Paradise, o clădire neagră...

Lou: Şi pe partea laterală a clădirii e o firmă pe care scrie Clubul Psihiatrilor, dar acum o reamenajează complet, în fine.

Av: E-n regulă, ajunge...

Lou: Dacă pot să te mai ajut cu ceva, dulceaţă... nu ştiu dacă asta e sau nu. Dar pare să fie. Băieţi, cred că aţi nimerit-o bine.

Av: Aşa. Asta e cea mai bună îndrumare care ni s-a dat în ultimele două zile, am tot întrebat lumea.

Lou: ...Pot să dau cîteva telefoane şi aflu sigur.

Av: Ai putea?

Lou: Sigur, îl sun pe Allen să-l întreb.

Av: Uau, ţi-aş fi recunoscător dacă ai face asta.

Chelneriţa: Cînd mergeţi spre Tropicana, nu e prima benzinărie, e a doua.

Lou: E un semn mare chiar aici în stradă, pe care scrie Tropicana Avenue. Faceţi la dreapta şi pe Paradise mai faceţi o dată la dreapta.

Av: OK. Clădirea mare neagră, chiar pe Paradise: violenţă douăj'patru din douăj'patru, droguri...

Chelneriţa: Vezi, aici e Tropicana şi aici e autostrada spre Boulder care se duce aşa în jos.

Duke: Păi, atunci înseamnă că e aproape în centru.

Chelneriţa: Păi, Paradise se desparte undeva aici. Aici e Paradise. Da, şi noi sîntem aici. Vezi, asta e autostrada spre Boulder... şi Tropicana.

Lou: Păi, nu-i acolo, barmanul de acolo fumează şi el...

Av: Mda, măcar e o pistă.

Lou: O să vă pară bine că v-aţi oprit aici, băieţi.

Duke: Doar dacă găsim locul.

Av: Doar dacă scriem articolul.

Chelneriţa: Păi, de ce nu veniţi să luaţi loc înăuntru?

Duke: Încercăm să ne bronzăm cît putem de mult.

Av: O să dea un telefon să vadă unde e.

Duke: A. OK, păi, să mergem înăuntru.

NOTA EDITORULUI (continuare)

Banda a fost imposibil de transcris mai departe din cauza unui lichid cleios întărit înăuntrul rolei. Totuşi, există o anumită consistenţă în sunetele distorsionate, care indică faptul că aproape două ore mai tîrziu, Dr. Duke şi avocatul său au găsit în cele din urmă ceea ce mai rămăsese din „vechiul Club al Psihiatrilor" – o placă uriaşă de beton crăpat, înnegrit, pe un loc viran plin de buruieni înalte. Proprietarul benzinăriei de peste drum a zis că locul „a ars complet în urmă cu trei ani".

10.
Misiune grea la aeroport... Flashbackuri peruviene urîte... „Nu! E prea tîrziu! Renunţă!"

Avocatul meu a plecat dis-de-dimineaţă. Era să pierdem primul zbor spre L.A. pentru că nu găseam aeroportul. Era la mai puţin de treizeci de minute de hotel. Ştiam sigur. Aşa că am plecat de la Flamingo la fix şapte treizeci... dar din cine ştie ce motiv am ratat curba la semafor, în faţă la Tropicana. Am ţinut-o drept pe autostrada care merge paralel cu pista principală a aeroportului, dar în partea opusă a terminalului... şi traversarea pistei e interzisă.

— La dracu'! Ne-am rătăcit! striga avocatul meu. Ce naiba căutăm pe drumul ăsta uitat de Dumnezeu? Aeroportul e acolo!

Gesticulă isteric spre zona de dincolo de tundră.

— Nu-ţi face griji, am zis. Încă nu am pierdut nici un avion.

Am zîmbit, aducîndu-mi aminte de o întîmplare.

— Mai puţin unul în Peru, am adăugat. Făcusem deja îmbarcarea şi vama, dar m-am întors la bar să vorbesc cu un dealer bolivian de cocaină... şi deodată am auzit motoarele uriaşe ale avionului 707 pornind, aşa că am ieşit pe pistă şi am încercat să urc la bord, dar uşa era chiar în spatele motoarelor şi deja ridicaseră scara. La dracu', jeturile alea fierbinţi mi-ar fi prăjit şunculiţa... dar eu îmi ieşisem de tot din minţi: eram disperat să urc la bord. Poliţia aeroportului mă văzuse venind şi făcuseră o baricadă la poartă. Alergam ca un smintit, direct în ei. Tipul care era cu mine striga: „Nu, e prea tîrziu! Renunţă!" Am văzut poliţaii aşteptîndu-mă, aşa că am lăsat-o mai moale de parcă mă răzgîndisem... dar cînd i-am văzut *relaxîndu*-se, am făcut o schimbare de ritm şi m-am pregătit să trec *peste* nenorociţi.

Am rîs.

— Isuse, era ca şi cum aş fi încercat să trec printr-o baricadă făcută dintr-un pachet de monştri gila[1]. Bulangiii aproape că m-au omorît. Tot ce îmi amintesc e că am văzut vreo cinci sau şase bulane venind spre mine în acelaşi timp şi o

1. Specie de şopîrle veninoase, de talie medie.

mulţime de voci strigînd: „Nu! Nu! E sinucidere curată! Opriţi-l pe yankeul ăsta nebun!". M-am trezit peste vreo două ore într-un bar din centrul Limei. Mă întinseseră într-unul din separeurile alea semicirculare de piele. Tot bagajul era adunat grămadă lîngă mine. Nu umblase nimeni în el... aşa că m-am culcat mai departe şi am luat primul avion, a doua zi dimineaţa.

Avocatul meu nu era prea atent la mine.

— Uite ce e, îmi zise. Chiar mi-ar plăcea să aud mai multe despre aventurile tale în Peru, dar nu *acum*. Acum nu-mi pasă decît să trecem peste şoseaua asta nenorocită.

Mergeam cu o viteză bunicică. Mă uitam după vreo ieşire, vreun drum de acces, vreo alee care să dea în drumul spre terminal. Eram deja la opt kilometri de ultimul semafor şi nu mai era timp să întorc şi să mergem pînă la el.

Exista doar un singur mod în care puteam să ajung la timp. Am călcat frîna şi am intrat cu Balena în şanţul ierbos dintre cele două benzi ale autostrăzii. Şanţul era prea adînc ca să-l abordez frontal aşa că l-am luat în unghi. Balena aproape că se rostogoli, dar am lăsat roţile să ruleze şi ne-am înclinat pe celălalt parapet, ajungînd pe contrasens. Din fericire nu venea nici o maşină. Am ieşit din şanţ cu botul maşinii în aer ca un hidroavion... apoi am ţopăit pe autostradă, mergînd drept spre

cîmpul de cactuşi. Îmi amintesc că am trecut printr-un fel de gard pe care l-am tîrît după noi cîteva sute de metri, dar în momentul în care am ajuns pe pistă totul era sub control... vîjîind cu 200 la oră în viteză mică, iar calea spre terminal părea larg deschisă.

Singura mea grijă era să nu ne strivească vreun DC-8, ca pe un gîndac de bucătărie; probabil nu l-am fi văzut, pînă cînd n-ar fi ajuns deasupra noastră. Mă întrebam dacă ne puteau observa din turn. Pesemne că da, dar de ce să ne mai batem capul? Am călcat mai tare acceleraţia. Acum chiar nu mai avea rost să mă întorc.

Avocatul meu se ţinea cu ambele mîini de bord. L-am privit cu coada ochiului şi am văzut frica în ochii lui. Părea cenuşiu la faţă şi am simţit că nu era fericit de această manevră, dar mergeam aşa de repede pe pistă – prin cactuşi şi apoi din nou pe pistă –, încît am ştiut că înţelesese care era poziţia noastră : trecuserăm de punctul în care să ne întrebăm dacă era înţelept sau nu ceea ce făceam; pocinogul fusese făcut şi singura noastră speranţă era să ajungem în partea cealaltă.

M-am uitat la ceasul meu banal, marca Acctron şi am văzut că nu mai aveam decît trei minute şi cinşpe secunde pînă la decolare.

— Suficient, am zis. Ia-ţi bagajul. Te las chiar lîngă avion.

Vedeam deja avionul cu reacţie roşu-argintiu la vreo 800 de metri în faţa noastră... şi între timp aproape zburam peste asfaltul neted, pe lîngă pistă.

— Nu! strigă el. Nu pot să ies! Mă vor crucifica. Va trebui să-mi asum vina!

— Ridicol, am zis. Spune-le că făceai autostopul spre aeroport şi că te-am luat eu. Nu m-ai mai văzut înainte. Ce dracu', oraşul ăsta e plin de Cadillac-uri albe decapotabile... şi plănuiesc să o şterg de aici atît de repede, că nimeni nici n-o să apuce să zărească numărul.

Ne apropiam de avion. Puteam să-i văd pe pasageri îmbarcîndu-se, dar pînă acum nimeni nu ne observase... apropiindu-ne din direcţia asta improbabilă.

— Eşti gata? l-am întrebat.

Scoase un geamăt.

— De ce nu? Dar, pentru numele lui Dumnezeu, hai s-o facem repede!

Cercetă zona de îmbarcare, apoi îmi arătă cu mîna:

— Acolo! zise el. Lasă-mă după duba aia. Opreşte în spatele ei şi o să mă dau jos astfel încît să nu mă vadă, şi după aia poţi să o tai.

Am dat aprobator din cap. Pînă acum, ne desfăşuraserăm în voie. Nu părea să ne fi reclamat sau urmărit cineva. M-am întrebat dacă nu cumva

genul ăsta de lucruri se întîmplă frecvent în Vegas – maşini pline de întîrziaţi scrîşnind din roţi pe piste, lăsînd samoani cu priviri demente, care ţin strîns în mînă genţi de pînză misterioase şi care urcă în ultima secundă în avion, apoi dispar în asfinţit.

Poate aşa e, mă gîndeam. Poate că astfel de lucruri sînt procedura standard în oraşul ăsta...

Am ţîşnit în spatele dubei şi am călcat frîna cît să se dea jos avocatul meu.

— Să nu înghiţi nici un rahat de la porcii ăştia, am ţipat. Aminteşte-ţi, dacă vreodată ai probleme, poţi trimite o telegramă Cui Trebuie.

Rînji.

— Îhî... în care să-mi explic situaţia, spuse. Un fraier a scris odată un poem despre asta. Probabil e un sfat bun, dacă ai rahat în loc de creier.

Îşi flutură mîna.

— Corect, am zis, îndepărtîndu-mă.

Văzusem deja o gaură în gardul de sîrmă – şi acum, cu Balena în viteza a doua, m-am dus spre ea. Nu părea să mă urmărească nimeni. Nu înţelegeam. M-am uitat în oglindă şi l-am văzut pe avocatul meu urcînd în avion, totul părea în regulă... apoi am ieşit pe poartă în traficul matinal de pe Paradise Road.

Am luat-o repede la dreapta pe Russell, apoi la stînga pe Maryland Parkway... şi brusc mă plimbam

într-un anonimat plăcut pe lîngă campusul Universităţii din Las Vegas... nici o tensiune pe acele feţe; m-am oprit la semafor şi m-am pierdut, pentru o clipă, în strălucirile cărnii fragede de pe trecerea de pietoni: coapse fine şi musculoase, fuste scurte roz, sfîrcuri tinere şi coapte, bluze fără mîneci, lungi şuviţe de păr blond, buze roz şi ochi albaştri – toate semnele unei culturi periculos de inocente.

Eram tentat să trag pe dreapta şi să încep să murmur rugăminţi obscene:

— Hei, dulceaţă, nu vrei s-o dăm pe brazdă? Sari în Caddy-ul meu bestial şi-o să zburăm la apartamentul meu din Flamingo, o dăm pe eter şi ne purtăm ca nişte animale sălbatice în piscina mea în formă de rinichi...

Aşa o să facem, mă gîndeam. Dar între timp ajunsesem departe pe bulevard, cotind pe o stradă laterală ca s-o fac apoi la stînga pe Flamingo Road. Înapoi la hotel, ca să-mi pun gîndurile în ordine. Aveam toate motivele să cred că mă îndreptam spre vreun bucluc, că îmi forţasem norocul un pic cam mult. Abuzasem de fiecare lege după care trăia Vegasul – dînd foc crîşmelor, înjurînd turiştii, înspăimîntînd personalul.

Simţeam că singura speranţă era posibilitatea să fi exagerat atît de tare cu aranjamentele noastre, încît nimănui dintre cei care ar fi putut să pună

biciul pe noi să nu-i fi venit *să creadă*. Mai ales de cînd ne confirmaserăm participarea la Conferința Poliției. Dacă vrei să aduci un număr nou în orașul ăsta, măcar fă-o ca lumea. Nu-ți pierde vremea cu trucuri ieftine și pungășii. Du-te direct la jugulară. Fă-o de pomină.

Mentalitatea Las Vegasului e atavică într-o asemenea măsură încît o infracțiune relativ majoră poate trece adesea neobservată. Unul dintre vecinii mei a petrecut recent o săptămînă în pușcăria din Las Vegas pentru „vagabondaj". Are vreo douăzeci de ani: păr lung, geacă Levi's, rucsac – o *haimana*, un vagabond sadea. Complet inofensiv, rătăcește prin țară căutînd chestia aia despre care noi toți credem că am pus gheara în anii '60 – un fel de călătorie de tinerețe a lui Bob Zimmerman[1].

Mergînd de la Chicago la L.A., Las Vegasul i-a trezit curiozitatea și s-a decis să arunce o privire. Doar în trecere, hoinărind și observînd peisajul de pe Strip... fără zor, de ce să se grăbească? Stătea la un colț de stradă lîngă Circus-Circus, uitîndu-se la fîntînile multicolore, cînd patrula a tras pe dreapta.

Bang. Direct la pușcărie. Fără telefon, fără avocat, fără capete de acuzare.

— M-au pus în mașină și m-au dus la secție, mi-a zis. M-au băgat într-o cameră plină cu oameni

1. Numele real al lui Bob Dylan.

şi mi-au spus să-mi scot toate hainele înainte să mă treacă în registru. Eram în faţa unui birou înalt, de aproape doi metri, şi un caraliu stătea în spatele lui şi se uita în jos la mine de parcă era un fel de judecător din Evul Mediu.

Camera era plină de oameni. Poate o duzină de arestaţi; de două ori mai mulţi poliţişti şi vreo zece poliţiste. Trebuia să vii în mijlocul camerei, apoi să-ţi scoţi tot din buzunare şi să pui pe birou, după care să te dezbraci la piele – şi toată lumea cu ochii pe tine.

Nu aveam decît douăzeci de dolari şi amenda pentru vagabondaj era de douăzeci şi cinci, aşa că m-au pus pe o bancă, lîngă oamenii care mergeau la puşcărie. Nu m-a hărţuit nimeni. Eram ca pe bandă rulantă.

Cei doi tipi din spatele meu erau pletoşi. Drogaţi. Şi ei fuseseră ridicaţi tot pentru vagabondaj. Dar cînd au început să-şi golească buzunarele, toată lumea a rămas cu gura căscată. Pe birou se adunaseră vreo 130.000 de dolari, majoritatea în bancnote mari. Poliţailor nu le venea să creadă. Tipii ăştia scoteau bani fără să se oprească şi îi puneau chiar acolo pe birou – amîndoi goi, un pic cocoşaţi, fără să spună nimic.

Poliţaii au înnebunit cînd au văzut toţi banii ăia. Au început să şuşotească, rahat, nu aveau nici o şansă să-i reţină pe tipii ăştia pentru „vagabondaj".

Tipul a rîs şi a continuat:

— Aşa că acuzaţia a fost: „suspecţi de evaziune fiscală". Ne-au dus pe toţi la închisoare şi ăştia doi o luaseră razna. Erau dealeri, bineînţeles, şi aveau tot mălaiul ascuns la hotel – aşa că trebuiau să iasă înainte ca poliţaii să afle unde stăteau.

I-au oferit unuia dintre gardieni o sută de dolari să le aducă cel mai bun avocat din oraş... şi peste douăj' de minute, uite-l că vine, turuind despre *habeas corpus* şi alte căcaturi din astea... drace, am încercat să-i vorbesc, dar tipul ăsta avea mintea pe-o singură şină. I-am zis că-mi pot plăti cauţiunea şi îl plătesc şi pe el, dacă mă ajută să-l sun pe taică-meu în Chicago, dar era prea ocupat să se agite pentru tipii ăia doi.

Peste două ore a venit cu un gardian şi a zis: „Să mergem". Şi au ieşit. Unul dintre tipi îmi spusese, în timp ce aşteptau, că o să-i coste 30.000 de dolari... şi bănuiesc că atît i-a costat, dar ce dracu'? Asta e ieftin, comparabil cu ce s-ar fi putut întîmpla dacă nu reuşeau să iasă.

În cele din urmă m-au lăsat să-i scriu o telegramă bătrînului meu şi el mi-a trimis 125 de dolari... dar a durat vreo şapte sau opt zile; nu sînt sigur cît timp am stat acolo, pentru că locul nu avea ferestre şi ne dădeau de mîncare la doişpe ore... pierzi noţiunea timpului cînd nu poţi vedea soarele.

Băgau cîte şaptezeci şi cinci de tipi în fiecare celulă – camere mari, cu un closet în mijloc. Îţi dădeau o saltea cînd intrai şi puteai să dormi oriunde voiai. Tipul de lîngă mine era acolo de treizeci de ani, pentru că jefuise o staţie de benzină.

Cînd am ieşit în sfîrşit, tipul de la birou şi-a mai tras douăj'cinci de dolari din ce îmi trimisese taică-meu, peste amenda pe care o datoram pentru vagabondaj. Ce puteam să-i spun? Pur şi simplu *i-a luat*. Apoi mi-a dat restul de 75 şi mi-a zis că afară mă aşteaptă un taxi, să mă ducă la aeroport... şi, cînd m-am suit în taxi, şoferul mi-a spus: „Băiete, nu facem nici o oprire şi ar fi bine să nu te *mişti* pînă la terminal".

Nu mi-am mişcat nici un nenorocit de muşchi. M-ar fi împuşcat. Sînt sigur. M-am urcat direct în avion şi n-am spus un cuvînt nimănui pînă cînd am ieşit din Nevada. Omule, în locul ăsta n-o să mai calc *niciodată*.

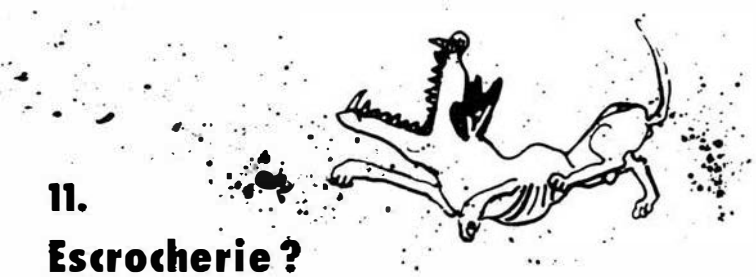

11.
Escrocherie? Furt? Viol?... O conexiune brutală cu Alice de la spălătorie

Rumegam la povestea asta în timp ce intram cu Balena Albă în parcarea de la Flamingo. Cincizeci de dolari şi o săptămînă de puşcărie doar pentru că stai într-un colţ şi te prefaci curios... Isuse, ce fel de pedepse incredibile mi-ar *scuipa* mie? Am verificat diferite acuzaţii – dar, în linii mari, în limbajul legal nu păreau aşa de rele:

Viol? Ăsteia sigur am putea să-i facem faţă. Nici măcar nu am rîvnit la nenorocita aia, cu atît mai puţin să pun mîna pe ea. Escrocherie? Furt? Întotdeauna m-aş putea oferi să „aranjăm" cumva. Să plătim. Să le spun că am fost trimis aici de *Sports Illustrated* şi apoi să-i bag pe avocaţii de la Time, Inc. într-un proces de coşmar. Să-i supun ani de zile unei avalanşe de citaţii şi recursuri.

Trimite-le toate actele în locuri precum Juneau şi Houston, apoi trimite cereri de schimbare a locului de judecată în Quito, Nome sau Aruba... Ţine lucrurile în mişcare, fă-i să se învîrtă în cerc, forţează-i să intre în conflict cu departamentul de contabilitate:

FIŞĂ DE PONTAJ
PENTRU ABNER H. HODGE,
CONSILIER-ŞEF

Cont registru: 44.066,12 dolari... Cheltuieli speciale: L-am urmărit pe pîrîtul R. Duke prin toată emisfera vestică şi, în cele din urmă, l-am încolţit într-un sat de pe ţărmul nordic al unei insule cunoscute sub numele de Culebra, în Caraibe, unde avocatul lui a obţinut o ordonanţă prin care toate acţiunile ulterioare vor fi întreprinse în limba tribului Caribi. În acest scop am trimis trei oameni la Berlitz, dar cu nouăsprezece ore înainte de deschiderea programată a acţiunii, acuzatul a zburat în Columbia, unde şi-a stabilit reşedinţa într-un sat de pescari numit Guajira, lîngă graniţa venezueleană, unde limba oficială a jurisprudenţei e un dialect obscur denumit „guejirez". După mai multe luni am reuşit să stabilim jurisdicţia acestui loc, dar între timp acuzatul şi-a mutat reşedinţa într-un port practic inaccesibil la izvoarele

Amazonului, unde şi-a cultivat relaţii solide cu un trib de vînători de capete numit „Jibaros". Omul nostru din Manaus a fost trimis pe rîu în amonte, ca să găsească şi să angajeze un avocat nativ care să vorbească jibaro, dar căutarea a fost împiedicată de probleme serioase de comunicare. De fapt, la biroul nostru din Rio există temerea că văduva sus-menţionatului al nostru om din Manaus ar putea obţine o hotărîre judecătorească ce ne-ar ruina – datorită implicării judecătorilor locali – mult mai mult decît un juriu din ţara noastră ar considera ca fiind rezonabil sau măcar de bun-simţ.

Într-adevăr. Dar ce este de bun-simţ? Mai ales aici, „în ţara noastră" – în această epocă năpăstuită a lui Nixon. Acum sîntem toţi conectaţi la un *experiment de supravieţuire.* Nimic din viteza care a hrănit anii '60. Stimulentele nu mai sînt la modă. Asta a fost eroarea fatală din experimentul lui Tim Leary. S-a năpustit asupra Americii să-i vîndă „extinderea conştiinţei" fără măcar să se gîndească la realităţile sumbre şi ostile care îi aşteptau pe toţi cei care îl luau prea în serios. După West Point şi Priesthood, LSD-ul trebuie să i se fi părut perfect logic... dar nu există nici o satisfacţie să ştii că şi el a zbîrcit-o nasol, pentru că a tras mult prea mulţi după el.

Nu că n-au meritat-o : fără îndoială, Au Primit cu toţii Ceea Ce Le Era Dat. Toţi drogaţii ăia jalnici care au crezut că pot să cumpere Pace şi Înţelegere la trei dolari doza. Dar decăderea şi ratarea lor e şi a noastră. Ceea ce Leary a luat cu el a fost iluzia unui stil de viaţă la crearea căruia a contribuit... o generaţie de infirmi pe viaţă, căutători eşuaţi, care nu au înţeles eroarea mistică principală a Culturii Acidului : presupunerea disperată că cineva – sau măcar o *forţă* – însoţeşte acea Lumină de la capătul tunelului.

Sînt aceleaşi rahaturi groaznice şi, în mod paradoxal, pline de mărinimie, care au ţinut Biserica Catolică în picioare timp de atîtea secole. E de asemenea etica militară... credinţa oarbă într-o „autoritate" mai înaltă şi mai înţeleaptă. Papa, Generalul, Prim-ministrul, toată ierarhia pînă la „Dumnezeu".

Unul dintre momentele cruciale ale anilor '60 a fost ziua în care Beatles s-au înfrăţit cu Maharishi. Era ca şi cum Dylan s-ar fi dus la Vatican să-i sărute inelul papei.

Primii „guru". Apoi, cînd asta nu a funcţionat, înapoi la Isus. Şi acum, urmînd instinctul primitiv, de leader al lui Manson, un întreg nou val de Dumnezei obşteşti, cu spirit de gaşcă cum ar

fi Mel Lyman[1], cîrmuitorul Avatarului şi Cum Îl Cheamă pe cel care conduce „Spirit şi carne".

Sonny Barger[2] n-a avut niciodată priceperea necesară, dar nu va şti cît de aproape a fost de o ridicare la rangul de rege al iadului. The Angels au zbîrcit-o în 1965, la frontiera Oakland-Berkeley, cînd au mizat pe încăpăţînarea lui Barger, pe instinctele lui de şef de bandă şi au atacat rîndurile din faţă ale unui marş antirăzboi. Asta s-a dovedit a fi o schismă istorică în ceea ce era pe atunci Mişcarea în Ascensiune a Tinerilor în anii '60. A fost prima ruptură între Unsuroşi şi Pletoşi şi importanţa acestei rupturi poate fi citită în istoria SDS[3], care în cele din urmă s-a dezmembrat în efortul blestemat de a reconcilia interesele categoriilor clasa de jos/clasa muncitoare şi clasa de sus/de mijloc, Berkeley/studenţi activişti.

La vremea aceea, nimeni dintre cei implicaţi n-ar fi putut să prevadă Efectele eşecului Ginsberg/Kesey de a convinge Hells's Angels să-şi unească forţele cu Stînga radicală de la Berkeley. Ruptura

1. Iniţial discipol al lui Tim Leary, ulterior şi-a alcătuit propria grupare intitulată Mel Lyman Family, dar etica lui deviază de la tot ce ţine de contracultura hippy spre o filozofie nihilistă şi violentă, profilul lui înrudindu-se întru cîtva cu cel al lui Charles Manson.
2. Membru fondator al Hells Angels.
3. Students for a Democratic Society, organizaţie politică radicală, activă în anii '60.

finală s-a produs la Altamont, patru ani mai tîrziu, dar la vremea respectivă le era de mult limpede tuturor, mai puţin unei mîini de dopaţi din industria rockului şi presei naţionale. Orgia de violenţă de la Altamont doar a *dramatizat* problema. Realităţile erau deja stabilite; toată lumea a înţeles că boala e în fază terminală şi energiile Mişcării au fost de atunci risipite cu agresivitate în graba de a ne autoconserva.

Ah; bolboroseala asta teribilă. Amintiri întunecate şi flashbackuri urîte, ivindu-se prin timp/

prin ceaţa de pe Stanyan Street... Nu există mîngîiere pentru refugiaţi, nu are rost să priveşti în urmă. Întrebarea, ca întotdeauna, este: şi *acum*...?

Stăteam ghemuit în patul meu din Flamingo, simţindu-mă periculos de înstrăinat de tot ceea ce mă înconjura. Urma să se întîmple ceva urît. Eram sigur de asta. Camera părea locul unui experiment zoologic dezastruos, care implica whisky şi gorile. Oglinda de doi metri era spartă, dar bucăţile de sticlă încă stăteau la un loc – dovada urîtă a acelei după-amiezi în care avocatul meu a luat-o razna cu un ciocan de nuci de cocos, spărgînd oglinda şi toate becurile.

Le-am înlocuit cu un set de becuri de Crăciun roşii şi albastre de la Safeway, dar nu aveam nici o şansă să înlocuiesc şi oglinda. Patul avocatului meu arăta ca un cuib de şobolani incendiat. Focul distrusese partea de sus, iar restul era o masă de sîrme şi chestii carbonizate. Din fericire, camerista nu se mai apropiase de uşa noastră de la acea nefericită confruntare de Marţi.

Adormisem cînd a venit camerista în dimineaţa aia. Uitaserăm să atîrnăm semnul „Nu deranjaţi"... aşa că a intrat în cameră şi l-a speriat pe avocatul meu, care stătea în genunchi, gol-puşcă, în dulap, şi voma în pantofi... crezînd că se află în baie şi apoi brusc s-a uitat în sus ca să vadă o femeie cu

o față de Mickey Rooney[1] holbîndu-se la el, incapabilă să vorbească, tremurînd de frică și confuzie.

— Ținea mopul ăla ca pe o coadă de topor, a povestit el după aceea. Așa că am ieșit din dulap mai mult de-a bușilea, încă vomînd și am lovit-o direct peste genunchi... A fost doar din instinct; am crezut că e gata să mă omoare... Dar numai cînd a răcnit i-am pus punga de gheață peste gură.

Da. Îmi amintesc țipătul ăla... unul dintre cele mai înfricoșătoare sunete pe care le-am auzit vreodată. M-am trezit și l-am văzut pe avocatul meu pe jos, luptîndu-se disperat corp la corp, chiar lîngă patul meu, cu ceea ce părea să fie o *femeie bătrînă*. Camera răsuna de un zgomot electric. Televizorul, bîzîind la volum maxim pe un canal inexistent. Abia dacă auzeam țipetele înăbușite ale femeii, în timp ce se lupta să-și smulgă de pe față punga de gheață... dar nu se putea pune cu trupul greoi al avocatului meu, așa că el a reușit să o țintuiască într-un colț în spatele televizorului, prinzînd-o cu mîinile de gît, în timp ce ea bolborosea:

— Te rog... te rog... sînt doar camerista, n-am *vrut*...

Am sărit din pat într-o fracțiune de secundă, înșfăcîndu-mi portofelul și fluturîndu-i prin față

1. Actor și muzician american.

insigna aurie de presă Policemen's Benevolent Assn.

— Ești arestată! am strigat.

— Nu! gemu ea. Am vrut doar să fac curat!

Avocatul meu se ridică în picioare, gîfîind.

— Probabil a folosit o cheie de rezervă, spuse el. Îmi lustruiam pantofii în dulap cînd am simțit-o strecurîndu-se – așa că am pus mîna pe ea.

Tremura, cu un fir de vomă atîrnîndu-i pe bărbie și m-am prins dintr-o privire că înțelegea gravitatea situației. Comportamentul nostru, de data asta, depășise cu mult granițele unei orgii private. Iată-ne, amîndoi goi, holbîndu-ne la o bătrînă îngrozită – *o angajată* a hotelului – întinsă pe podeaua apartamentului nostru, într-o stare paroxistică de frică și isterie. Trebuia să ne ocupăm de ea.

— Ce-ai făcut? am întrebat-o. Cine te-a plătit?

— Nimeni, se văicări ea. Sînt *camerista*!

— Minți! țipă avocatul meu. Umblai după probe! Cine te-a pus – directorul?

— Lucrez la *hotel*, zise ea. Fac curat în camere.

M-am întors spre avocatul meu.

— Asta înseamnă că știu ce *avem*, am zis. Și au trimis-o pe bătrîna asta sărmană aici să ne fure.

— Nu! strigă ea. Nu știu despre ce vorbești!

— Căcat! zise avocatul meu. Ești băgată în chestia asta la fel de mult ca și ei.

— Băgată în *ce*?

— În circuitul drogurilor, am zis. *Trebuie* să ştii ce se întîmplă în hotelul ăsta. De ce crezi că sîntem aici?

Se holbă la noi, încercînd să vorbească, dar nu izbuti să scoată decît nişte bolboroseli.

— *Ştiu* că sunteţi poliţişti, zise ea în cele din urmă. Dar credeam că sînteţi aici doar pentru adunare. *Jur*! Tot ce am vrut a fost să vă fac curat în cameră. Nu ştiu nimic despre *droguri*!

Avocatul meu rîse.

— Zău aşa, păpuşă. Nu încerca să ne spui că nu ai auzit niciodată de Grange Gorman.

— Nu! ţipă ea. Jur pe Cristos că n-am auzit niciodată de asta!

Avocatul meu păru să se gîndească o clipă, apoi se aplecă să o ajute pe bătrînă să se ridice în picioare.

— Poate că spune adevărul, îmi zise. Poate că nu face *parte* din afacere.

— Nu! Jur că nu! urla ea.

— Păi... în cazul ăsta, poate că nu trebuie să o arestăm... Poate ne-ar putea *ajuta*, am zis.

— Da! zise ea înflăcărată. Vă ajut cu tot ce vreţi! *Urăsc* drogurile!

— Şi noi, cucoană, am spus.

— Cred că putem să o trecem pe statul de plată, zise avocatul meu. Verific-o şi pune-o pe

listă pentru o barosană pe lună, depinde de prestaţia ei.

Expresia bătrînei se schimbă vizibil. Nu mai părea deranjată să stea de vorbă cu doi bărbaţi goi, dintre care unul tocmai încercase să o stranguleze.

— Crezi că te poţi descurca? am întrebat-o.

— Cu ce anume?

— Un telefon în fiecare zi, zise avocatul meu. Doar să ne spui ce ai văzut.

O bătu pe umăr.

— Nu-ţi face griji dacă nu se potrivește. Asta e treaba noastră.

Femeia rînji.

— Mă plătiţi pentru asta?

— Normal, am zis. Dar în momentul în care sufli o vorbă, *oricui* – te duci direct la pușcărie pe viaţă.

Femeia dădu aprobator din cap.

— Vă ajut cu tot ce pot, zise. Dar pe cine ar trebui să sun?

— Nu-ţi face griji, spuse avocatul meu. Cum te numești?

— Alice, răspunse ea. Sunaţi la Spălătorie și cereţi cu Alice.

— Vei fi contactată, am zis. Durează o săptămînă. Dar între timp cască bine ochii și încearcă să te porţi normal. Poţi să faci asta?

— O, da! zise ea. O să ne mai întîlnim, domnilor?

Rînjea prostește.

— După asta, adică...

— Nu, zise avocatul meu. Ne trimit în Carson City. Vei fi contactată de inspectorul Rock. Arthur Rock. O să se dea drept politician, dar nu vei avea probleme să-l recunoști.

Părea să șovăie.

— Care-i problema? am zis. E ceva ce nu ne-ai *spus*?

— O, nu! spuse ea repede. Mă întrebam doar – cine o să mă *plătească*?

— Inspectorul Rock va avea grijă de asta, am zis. Vei primi bani gheață: o mie de dolari la fiecare nouă ale lunii.

— O, Dumnezeule! exclamă ea. Pentru asta fac orice!

— Tu și o mulțime de alți oameni, zise avocatul meu. Ai fi surprinsă să vezi pe cine avem pe statul de plată – chiar aici în hotelul ăsta.

Amuți.

— Îi *cunosc*?

— Probabil, am zis. Dar sînt toți sub acoperire. Singura cale prin care ai putea afla e în cazul în care se întîmplă ceva și unul dintre ei trebuie să te contacteze în public, cu o parolă.

— Care e? întrebă ea.

— „O mînă spală pe alta", am zis. În clipa în care auzi asta, tu spui: „Nu mă tem de nimic". În felul ăsta, ei te vor *recunoaște*.

Dădu din cap, repetînd codul de cîteva ori, în timp ce noi ascultam să ne asigurăm că a înţeles bine.

— OK, zise avocatul meu. Cam atît pentru moment. Probabil că nu o să te mai vedem pînă cînd se limpezesc lucrurile. Mai bine ne ignori pînă plecăm. Nu te deranja să ne faci curat în cameră. Lasă un braţ de prosoape şi săpun în faţa uşii, la miezul nopţii fix.

Zîmbi.

— În felul ăsta nu mai riscăm un incident ca ăsta, nu?

Femeia se îndreptă spre uşă.

— Cum ziceţi dumneavoastră, domnilor. Nu pot să vă spun ce rău îmi pare pentru ce s-a întîmplat... Dar a fost doar pentru că nu *mi-am dat seama*.

Avocatul meu o conduse la uşă.

— Înţelegem, zise el blînd. Acum s-a terminat. Slavă Domnului că există oameni *decenţi*.

Femeia zîmbi în timp ce închise uşa în urma ei.

12.
Întoarcerea la Circus-Circus... Căutînd maimuța... La naiba cu Visul American

De la întîlnirea aia ciudată, trecuseră aproape șaptezeci și două de ore și nici o cameristă nu mai pusese piciorul în cameră. Mă întrebam ce le-o fi spus Alice. Am văzut-o o dată, împingînd un cărucior cu rufe în zona parcării în timp ce treceam cu Balena, dar nu am dat nici un semn că o recunoaștem și ea a părut să înțeleagă.

Dar nu mai putea să dureze mult. Camera era plină de prosoape folosite; atîrnau peste tot. Podeaua băii era acoperită cu un strat de 10 centimetri de săpunuri, vomă și coji de grepfrut, amestecate cu sticlă spartă. Trebuia să-mi pun cizmele de fiecare dată cînd mă duceam să mă piș. Plușul pestriț al covorului gri era atît de plin de semințe de marijuana încît părea că o să crească iarba din el.

Aspectul de stradă dosnică al apartamentului era atît de scîrbos, atît de incredibil de împuţit, că mi-am imaginat că aş putea scăpa pretinzînd că e „o mostră de stil de viaţă“ pe care am adus-o cu noi de pe Haight Street, ca să le arătăm poliţiştilor din alte părţi cît de adînc se scufundă drogaţii în mizerie şi în degradare, dacă sînt lăsaţi de capul lor.

Dar ce fel de drogat are nevoie de toate aceste coji de nuci de cocos şi pieliţe de nectarine? Ar justifica prezenţa unui drogat farfuriile cu cartofi franţuzeşti? Băltoacele lucioase de supă de pe birou?

Poate. Dar atunci de ce toată acestă *macheală*? Şi aceste fotografii pornografice, smulse din reviste ieftine cum ar fi *Whores of Sweden* şi *Orgies in the Casbah*, lipite pe oglinda spartă cu muştar care s-a uscat şi s-a transformat într-o crustă galbenă şi tare... Semnele de violenţă, aceste becuri stranii roşii şi albastre şi cioburi de sticlă [illegible]te în tencuiala pereţilor...

Nu; alea nu erau urmele copitelor unui drogat obişnuit, [illegible] frica lui Dumnezeu. Părea mult prea sălbatic, mult prea agresiv. Erau mărturii, în camera asta, de consum excesiv de droguri de aproape orice tip cunoscut de omul civilizat începînd din 1544 d. H. Pot fi explicate doar ca un

montaj, un fel de expoziţie medicală exagerată, adunată la un loc cu atenţie, ca să arate ce s-ar putea întîmpla dacă douăzeci şi doi de drogaţi înrăiţi – fiecare cu un tip diferit de *dependenţă* – ar fi încarceraţi împreună în aceeaşi cameră timp de cinci zile şi cinci nopţi, fără încetare.

Într-adevăr. Dar bineînţeles că asta nu s-ar întîmpla niciodată în Viaţa Reală, domnilor. Am pus toată chestia asta la un loc în scopuri *demonstrative*...

Deodată a început să sune telefonul, trezindu-mă din reverie. M-am uitat la el. Ţîîîîrrrr... Isuse, ce mai urmează? *Asta* să fie? Aproape că auzeam vocea ascuţită a directorului, domnul Heem, spunînd că poliţia e pe drum spre camera mea, şi să fiu amabil să nu trag în uşă cînd o sparg.

Ţîîîrrrr... Nu, ei nu ar suna înainte. Dacă s-au hotărît să mă înhaţe, probabil că ar aranja o ambuscadă în lift: mai întîi spray-ul paralizant, apoi m-ar prinde la mijloc. Ar veni fără avertisment.

Aşa că am răspuns. Era prietenul meu, Bruce Innes, sunînd de la Circus-Circus. Îl localizase pe omul care voia să vîndă maimuţa pe care o căutam. Costa 750 de dolari.

— Cu ce fel de nehalit avem de-a face? am zis. Aseară era patru sute.

— Spune că tocmai a descoperit că a fost învăţată să nu facă pe ea, spuse Bruce. A lăsat-o să doarmă în rulotă azi-noapte şi chestia aia i s-a căcat în cabina de duş.

— Asta nu înseamnă nimic, am zis. Maimuţele sînt atrase de apă. Data viitoare o să se cace în chiuvetă.

— Poate că ar trebui să vii aici să negociezi tu cu tipul, zise Bruce. E la bar cu mine. I-am zis că vrei cu adevărat maimuţa şi că îi poţi oferi un adăpost ca lumea. Cred că va negocia. E chiar *ataşat* de chestia aia împuţită. Şi ea e aici cu noi, stă pe un scaun şi scuipă într-un pahar cu bere.

— OK, am zis. Vin acolo în zece minute. N-o lăsa să se îmbete. Vreau să o întîlnesc în condiţii naturale.

Cînd am ajuns la Circus-Circus, băgau într-o ambulanţă un bătrîn.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat pe băiatul care parca maşinile.

— Nu sînt sigur, zise el. Cineva a zis că a făcut infarct. Dar am observat că e tăiat la ceafă.

Se strecură în Balenă şi îmi întinse un tichet.

— Vreţi să am grijă de băutură? mă întrebă el, ridicînd un pahar mare de tequila care era pe scaunul din dreapta. Pot să-l pun la rece dacă doriţi.

Am dat din cap. Oamenii ăştia îmi cunoşteau obiceiurile. Ieşisem şi intrasem în locul ăsta de atîtea ori, cu Bruce şi cu ceilalţi membrii ai găştii, încît băieţii din parcare ajunseseră să-mi ştie numele – deşi eu nu mă prezentasem niciodată şi nici nu mi-a cerut vreodată cineva să o fac. Bănuiesc că făcea parte din şmecheria locului; probabil că scotociseră prin torpedou şi dăduseră de vreun carneţel cu numele meu pe el.

Adevăratul motiv, care la vremea respectivă nu mi-a trecut prin minte, a fost că încă mai purtam ecusonul de identificare de la Conferinţa Procurorilor Districtuali. Atîrna din buzunarul jachetei mele de vînătoare multicolore, dar uitasem de mult de el. Fără îndoială că îşi închipuiau că sînt un fel de agent superciudat, sub acoperire sau poate nu; poate că doar mă întreţineau cu glume pentru că îşi imaginau că oricine e destul de smintit să se dea poliţist în timp ce umblă prin Vegas într-un Cadillac decapotabil alb, cu un pahar în mînă, *trebuie* să fie vreun Greu şi poate e chiar periculos. Într-o situaţie în care nimeni, cu indiferent ce ambiţii, nu e ceea ce pare să fie, nu te rişti prea tare dacă te porţi ca o bestie ciudată. Supraveghetorii ar da cu subînţeles din cap unul spre celălalt, mormăind despre „prefăcuţii ăştia fără stil".

Cealaltă față a acestei monede e sindromul „Să dea dracu'! Cine-i *ăsta* ?". E tipic pentru oameni precum portarii sau îngrijitorii de etaj care presupun că oricine se poartă ca un nebun, dar dă totuși bacșișuri grase, *trebuie* să fie important – ceea ce înseamnă că trebuie întreținut cu glumițe sau măcar tratat bine.

Dar nimic din toate astea nu are vreo importanță, cînd ai capul plin cu mescalină. Pur și simplu bîjbîi prin zonă, făcînd ceea ce ți se pare corect și de obicei chiar e. În Vegas sînt atît de mulți ciudați veritabili – tipi amețiți care nu se prefac –, încît drogurile nu sînt chiar o problemă, mai puțin pentru poliție și mafie. Psihedelicii sînt aproape irelevanți într-un oraș în care poți să cutreieri prin cazinouri și să iei parte la orice oră din zi sau din noapte la crucificarea unei gorile – pe o cruce de neon în flăcări care se transformă brusc într-o roată, învîrtind bestia în cercuri nebunești deasupra zonei aglomerate de pariuri.

L-am găsit pe Bruce la bar, dar nu era nici picior de maimuță.

— Unde e? am întrebat. Sînt gata să scriu un cec. Vreau s-o iau pe nenorocita aia mică în avion cu mine acasă. Am rezervat deja două locuri la clasa întîi – R. Duke și fiul.

— S-o iei cu *avionul*?

— Normal, am zis. Crezi că vor zice *ceva*? O să le atragă atenţia infirmităţile fiului meu?

Ridică din umeri.

— Las-o baltă, zise. Tocmai au luat-o. A atacat un bătrîn chiar aici la bar. Ratatul ăla începuse să-l hărţuiască pe barman că „lasă înăuntru boschetari neîncălţaţi" şi exact atunci maimuţa a început să ţipe – aşa că moşul a vărsat berea pe ea şi maimuţa a luat-o razna, a sărit din scaun ca din arc şi l-a muşcat pe babalîc de cap... Barmanul a trebuit să cheme ambulanţa, apoi a venit poliţia şi a luat maimuţa.

— La dracu', am zis. Cît e cauţiunea? *Vreau* maimuţa.

— Potoleşte-te, zise el. Mai bine te-ai ţine departe de puşcărie. Abia aşteaptă să-ţi pună cătuşele. Uită de maimuţă. N-ai nevoie de ea.

M-am gîndit un pic, probabil că avea dreptate. Era aiurea să stric totul din cauza unei maimuţe violente pe care n-o întîlnisem niciodată. Din cîte îmi dădeam seama, m-ar fi muşcat şi pe *mine* de cap, dacă o scoteam pe cauţiune. I-ar fi luat o vreme să se liniştească după şocul încarcerării şi nu-mi permiteam să mai stau după ea.

— Cînd pleci? mă întrebă Bruce.

— Cît mai repede cu putinţă, am zis. N-are rost s-o mai frec pe aici. Am tot ce-mi trebuie. Orice altceva m-ar băga în ceaţă.

Păru surprins.

— Ai *găsit* Visul American? întrebă. În orașul *ăsta*?

Am dat din cap.

— Stăm pe nervul principal chiar acum, am zis. Îți amintești povestea pe care directorul ne-a zis-o despre proprietarul acestui local? Cum își dorea mereu să fugă cu circul cînd era copil?

Bruce mai comandă două beri. Privi cazinoul pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Mda, înțeleg ce vrei să spui, zise. Acum nenorocitul are *propriul* lui circ și o licență să fure. Ai dreptate – el e modelul.

— Absolut, am zis. E leit Horatio Alger, se comportă exact ca el. Am încercat să stau de vorbă cu el, dar o lezboasă ca un tractor care spunea că e asistenta lui mi-a zis să mă car. A spus că urăște presa mai mult ca orice altceva din America.

— El și Spiro Agnew, mormăi Bruce.

— Amîndoi au dreptate, am zis. Am încercat să-i zic femeii că sînt de acord cu tot ce afirmă el, dar mi-a răspuns că, dacă știu ce e bine pentru mine, mai bine aș întinde-o din oraș și nici măcar nu m-aș *gîndi* să-l deranjez pe Boss. „Îi urăște pe reporteri", mi-a zis. „Nu ți-o spun ca pe un avertisment, dar dacă aș fi în locul tău, așa aș lua-o...".

Bruce dădu din cap. Bossul îi dădea o mie de dolari pe săptămînă pentru două concerte pe seară

în Leopard Lounge şi alte două miare pentru grup. Tot ce trebuiau să facă era un tărăboi monstru timp de două ore în fiecare seară. Pe Boss îl durea în cur de melodiile pe care le cîntau ei, atîta vreme cît ritmul era zgomotos, şi amplificatoarele erau date suficient de tare cît să ademenească oamenii în bar.

Era ciudat să stai acolo în Vegas şi să-l asculţi pe Bruce cîntînd chestii tari, cum ar fi *Chicago* sau *Country Song*. Dacă şefii s-ar fi deranjat să asculte versurile, toată trupa ar fi fost trecută prin catran şi pene.

Cîteva luni mai tîrziu, în Aspen, Bruce cîntă aceleaşi melodii într-un club plin ochi de turişti printre care un fost astronaut xxx[1] care, cînd ultima notă din melodie s-a terminat, a venit la masa noastră şi a început să strige tot felul de bălmăjeli superpatriotice de beţivan, dîndu-se la Bruce:

— Ce fel de tupeu are un *canadian* să vină aici şi să *insulte ţara asta*?

— Ia ascultă, şefu', am zis eu, sînt *american*. Trăiesc aici şi sînt de acord cu fiecare cuvînt pe care îl spune.

Moment în care au apărut gorilele, rînjind impenetrabil şi zicînd:

1. Numele şters la insistenţa avocatului editorului (n.a.).

— Bună seara, domnilor. *I Ching* spune că e vremea să vă ţineţi fleanca, bine? Şi *nimeni* nu sîcîie muzicanţii în acest loc, s-a înţeles?

Astronautul plecă, bombănind morocănos despre cum o să-şi folosească influenţa „să facă ceva, al dracului de repede", legat de Serviciul de Imigrări.

— Cum te *cheamă*? mă întrebă, în timp ce mardeii îl conduceau de-acolo.

— Bob Zimmerman, am răspuns. Şi dacă urăsc un lucru pe lumea asta sînt polonezii încăpăţînaţi.

— Crezi că sînt *polonez*? strigă. Eşti un laş jegos! Sînteţi cu toţii nişte împuţiţi! Voi nu *reprezentaţi* această ţară.

— Sfinte Sisoe, să sperăm că *tu* nu o reprezinţi, mormăi Bruce.

xxx încă mai delira în timp ce îl îmbrînceau afară în stradă.

În seara următoare, într-un alt restaurant, Astronautul îşi mesteca haleul – beton de treaz – cînd un puşti de vreo paişpe ani s-a apropiat de masă să-i ceară un autograf. xxx s-a sfiit pentru o clipă, prefăcîndu-se încurcat, apoi şi-a mîzgălit semnătura pe bucăţica de hîrtie pe care i-o dăduse puştiul. Băiatul s-a uitat la ea, apoi a rupt-o în bucăţele pe care i le-a aruncat în poală.

— Nu toată lumea te place, amice, a zis el.

Apoi s-a dus şi s-a aşezat la masa lui, la vreo trei metri distanţă.

Tovarăşii Astronautului au rămas muţi. Opt sau zece oameni – neveste, manageri, ingineri-şefi seniori aflaţi în graţii – oferindu-i lui xxx o vacanţă de neuitat în incredibilul Aspen. Acum arătau de parcă cineva tocmai le trăsese o băşină la masă. Nu sufla nimeni. Au mîncat repede şi au plecat fără să lase bacşiş.

Cam atît despre Aspen şi astronauţi. xxx n-ar fi avut niciodată astfel de probleme în Vegas.

O mică parte din acest oraş merge foarte departe. După cinci zile în Vegas simţi că eşti aici de cinci ani. Unii zic că le place – aşa cum altora le place Nixon. Ar fi fost primarul perfect pentru acest oraş; cu John Mitchell[1] pe post de şerif şi Agnew pe post de Maestru Vidanjor.

1. Primul Procuror General din istoria Statelor Unite, închis în urma scandalului Watergate.

13.
Capătul drumului... Moartea Balenei... Leoarcă de transpirație în aeroport

Cînd am încercat să mă aşez la masa de bacara, mardeii au pus cîte o mînă pe mine.

— Locul tău nu e aici, zise calm unul din ei. Să mergem afară.

— De ce nu? am întrebat.

M-au scos la intrarea principală şi au făcut semn să-mi fie adusă Balena.

— Unde e amicul tău? m-au întrebat în timp ce aşteptam.

— Care amic?

— Mexicanul ăla mare.

— Ascultă, am zis. Eu sînt doctor în jurnalism. Nu m-ai prins umblînd pe aici cu un rahat de mexican.

Rîseră.

— Atunci ce zici de *asta*? au zis.

Şi mi-au băgat sub nas o fotografie mare cu mine şi avocatul meu stînd la o masă la barul-carusel.

Am ridicat din umeri.

— Nu sînt eu, am zis. Ăsta e un tip care se cheamă Thompson. Lucrează pentru *Rolling Stone*... un ticălos nebun. Şi tipul ăsta care stă lîngă el e un asasin al mafiei din Hollywood. Rahat, măcar aţi *studiat* un pic fotografia asta? Ce fel de maniac ar rătăci prin Vegas purtînd o *singură mănuşă neagră*?

— Am observat, au zis ei. Unde e *acum*?

Am ridicat din umeri.

— Se mişcă prin zonă destul de repede, am zis. Ordinele îi vin din St. Louis.

Făcură ochii mari.

— De unde ştii *tu* toate astea?

Le-am arătat insigna mea aurie PBA[1], scoţînd-o pentru o clipă, cu spatele la mulţime.

— Purtaţi-vă natural, am şoptit. Nu vreau să ies în evidenţă.

Încă mai stăteau acolo cînd am trecut cu Balena. Fraierul din parcare mi-a adus-o exact la momentul oportun. I-am dat o bancnotă de cinci dolari şi am ieşit în stradă cu un scîrţîit stilat de roţi.

---

1. Professional Bowlers Association – Asociaţia Profesionistă de Bowling.

Acum se terminase. M-am dus pînă la Flamingo şi mi-am încărcat toate bagajele în maşină. Am încercat să trag capota, pentru discreţie, dar ceva nu mergea cum trebuie la motorul care o ridica. Lumina generatorului era aprinsă, roşie ca focul, de cînd băgasem maşina în lacul Mead pentru un test la apă. O verificare rapidă a bordului a arătat că toate circuitele erau varză. Nimic nu mergea. Nici măcar farurile – şi cînd am apăsat butonul de aer condiţionat am auzit o explozie nasoală sub capotă.

Capota rămăsese la jumătate, dar m-am hotărît să încerc să ajung la aeroport cu ea aşa. Dacă această rablă belită nu merge cum trebuie, o pot abandona oricînd şi pot chema un taxi. Să-l ia dracu' de gunoi fabricat în Detroit. N-ar trebui lăsaţi să scape aşa uşor.

Cînd am ajuns la aeroport, soarele se ridica pe cer. Am lăsat Balena în parcarea VIP. Un puşti de vreo cinşpe ani mi-a înregistrat-o, dar am refuzat să-i răspund la întrebări. Era entuziasmat de condiţia generală a vehiculului.

— Doamne Sfinte! ţipa el întruna. Cum s-a întîmplat *asta*?

Se fîţîia în jurul maşinii, indicînd diverse crestături, zgîrieturi şi tabla îndoită în cîteva locuri.

— Ştiu, am spus. Au scos rahatul din ea. E un oraş groaznic de străbătut într-o decapotabilă.

Cel mai nasol moment a fost pe bulevard, în faţă la Sahara. Ştii colţul ăla unde se adună toţi drogaţii? Isuse, nu mi-a venit să cred cînd i-am văzut pe toţi luînd-o razna *deodată*.

Puştiul nu prea lucea la cutiuţă. Ceva mai devreme îi căzuse faţa şi acum părea într-o stare de spaimă mută.

— Nu-ţi face griji, am zis. Sînt asigurat. I-am arătat contractul, indicîndu-i clauza scrisă cu litere mici care spunea că sînt asigurat pentru *toate pagubele*, pentru doar doi dolari pe zi.

Puştiul încă mai dădea din cap cînd am plecat. Mă simţeam puţin vinovat, lăsîndu-l să se descurce cu maşina. Nu puteam să explic pagubele importante. Era terminată, o epavă, complet distrusă. În condiţii normale aş fi fost prins şi arestat cînd aş fi încercat să o predau... dar nu la ora asta matinală, doar cu puştiul ăsta aici pe care puteam să-l duc de nas. La urma urmei, eram un „VIP". Altfel nu mi-ar mai fi închiriat maşina...

Să se adune păsările la cuiburi, mi-am zis, în timp ce mă grăbeam spre aeroport. Era încă prea devreme să mă port normal, aşa că m-am ghemuit în cafenea în spatele ziarului *L.A. Times*. Undeva pe hol se auzea un tonomat cîntînd *One Toke Over The Line*. Am ascultat o clipă, dar simţurile mele nu mai receptau nimic. Singurul cîntec pe care aş fi fost în stare să mi-l amintesc

era *Mr. Tambourine Man.* Sau poate *Memphis Blues Again...*

Awww, mama... can this really... be the end...?

Avionul meu pleca la opt, ceea ce însemna că aveam două ore de omorît. Eram disperat. Ştiam sigur că mă căutau; se strîngea laţul... Era doar o chestiune de timp înainte să mă vîneze ca pe un animal turbat.

Mi-am trecut bagajele prin check-in. Toate mai puţin sacul de piele, care era plin de droguri. Şi pistolul de 9,525. O avea aeroportul ăsta un nenorocit de detector de metale? Am cutreierat prin zona porţii de îmbarcare şi am încercat să mă port firesc, pe cînd mă uitam după cutii negre. Dar nu se vedea nici una. Am decis să-mi încerc norocul – să mă strecor prin poartă cu un zîmbet lat pe faţă, să mormăi neatent despre o „prăbuşire nasoală a pieţei de echipamente...".

Doar un alt comis-voiajor pe drum. Aruncă-le pe toate în spinarea nenorocitului ăluia de Nixon. Chiar aşa. Am decis că ar arăta mai firesc dacă aş găsi pe cineva cu care să pălăvrăgesc – cîteva replici obişnuite între pasageri:

— Cum merge, moşule? Bănuiesc că probabil te întrebi ce mă face să transpir aşa? Îhî! Păi, frate, e ca dracu'! Ai citit ştirile azi?... N-ai să crezi ce-au mai făcut nemernicii ăştia!

Îmi imaginam că ar trebui să meargă... dar nu puteam găsi pe nimeni care să pară de încredere. Întregul aeroport era plin de oameni care arătau de parcă ar fi putut să se dea la rinichii mei, dacă aș fi făcut o mișcare greșită. Mă simțeam ca un paranoic... ca un fel de criminal canibal cu Scotland Yard-ul în spinare.

Peste tot pe unde mă uitam vedeam Porci... pentru că în dimineața aia aeroportul din Las Vegas *era* plin de caralii: exodul după climaxul Conferinței Procurorilor Districtuali. Cînd am pus toate astea la un loc, m-am simțit mult mai bine în ceea ce privește sănătatea propriului meu creier...

OTUL
pare să fie gata.
Ești Gata?
Gata?

Păi, de ce nu? E o zi grea în Las Vegas. O mie de caralii părăsesc orașul, mișunînd prin aeroport în grupuri de trei sau șase. Se duc acasă. Conferința despre droguri s-a terminat. Holul aeroportului e plin de zgomote și de trupuri. Beri mici și Bloody Mary-uri, ici și colo victima unei

iritaţii îşi freacă Mexsana sub hamul gros cu teacă de sub braţ. N-are rost să-şi ascundă problema. Las-o să atîrne... sau măcar ventileaz-o puţin.

Da, mulţumesc frumos... Cred că mi-a plesnit un nasture la pantaloni. Sper să nu cadă pe jos. Şi nu vrei ca pantalonii mei să cadă, nu?

Pizda mă-sii, nu. Nu azi. Nu aici, în mijlocul aeroportului din Las Vegas, în dimineaţa asta transpirată la capătul acestei întîlniri legate de Narcotice şi de Droguri Periculoase.

Cînd trenul... soseşte în staţie... m-am uitat în ochii ei...

Muzică deprimantă în aeroportul ăsta.

Da, e greu de spus, e greu de spus, cînd toată dragostea ta e în van...

Din cînd în cînd, ajungi la una din zilele astea cînd *totul* e în van... O irosire absolută de la început pînă la sfîrşit; şi dacă ştii ce e bun pentru tine, în zile ca astea te faci ghem într-un colţ sigur şi *te uiţi*. Poate te gîndeşti un pic. Te laşi pe spate pe un scaun ieftin de lemn, ascuns de trafic şi rupi cu îndemînare inelul a cinci sau opt cutii de bere Budweiser... Fumezi un pachet de Marlboro King, mănînci un sandvici cu unt de arahide şi, în cele din urmă, spre amiază, hăpăi un cocoloş de mescalină de calitate... Apoi, ceva

mai tîrziu, conduci spre plajă. Ieşi pe val, în ceaţă şi îţi bălăceşti picioarele îngheţate la vreo cinci metri de linia ţărmului... mărşăluind printre tribu-rile de lighioane scormonitoare în nisip... tîrîtoare, ţopăitoare, mici păsări stupide şi crabi şi sugă-toare de sare şi ici-colo cîte un mare pervers sau vreun păros se retrage şchiopătînd la distanţă, rătăcind singur printre dune şi lemne aduse de apă...

Aceştia sînt cei cu care nu vei face niciodată cunoştinţă – cel puţin dacă te ţine norocul. Dar plaja e mai puţin complicată decît o dimineaţă clocotitoare şi agitată în aeroportul din Las Vegas.

Mă simţeam foarte vizibil. Psihoza amfeta-minei? Demenţă paranoică? – Ce *e*? Bagajul meu argentinian. Acest mers şchiop, pleoştit, care odată mă făcea să fiu respins din Naval ROTC[1]?

Într-adevăr. Acest om nu va fi niciodată în stare să umble drept, căpitane! Pentru că are un picior mai lung decît celălalt... Nu cu mult. Trei centimetri sau cam aşa, ceea ce e cu doi cen-timetri mai mult decît poate tolera căpitanul.

Aşa că ne-am despărţit. El a preluat comanda în Marea Chinei de Sud şi eu am ajuns doctor în jurnalism... şi mulţi ani mai tîrziu, omorînd timpul în aeroportul din Las Vegas în această dimineaţă

1. Reserve Officer Training Corps – corpul de rezervişti.

teribilă, am luat un ziar şi am văzut unde a zbîrcit-o căpitanul rău de tot:

COMANDATUL NAVEI MĂCELĂRIT
DE BĂŞTINAŞI DUPĂ
UN ATAC „ACCIDENTAL"
ÎN GUAM

(POV) – U.S.S. Crazy Horse în afara hotarelor: Undeva în Pacific (25 Sept.) – Întregul echipaj de 3 456 de soldaţi al acestui nou portavion american se află în doliu azi, după ce zece membri, inclusiv căpitanul, au fost tocaţi ca ananasul într-o încăierare cu Poliţia de Moravuri în portul neutru de la Hong See. Dr. Bloor, capelanul navei, a oficiat funeraliile, în zori, pe puntea de aterizare. Corul Flotei a 4-a a cîntat *Tom Thumb's Blues*... şi apoi, în timp ce clopotele navei au răsunat frenetic, rămăşiţele a cinci dintre ei au fost incinerate pe uscat şi azvîrlite în Pacific de un ofiţer cu glugă cunoscut doar sub numele de „Comandantul".

La scurtă vreme după ce oficiile s-au terminat, între membrii echipajului s-a iscat o luptă şi comunicaţiile cu nava au fost afectate pe o perioadă nedefinită de timp. Purtătorul oficial de cuvînt al cartierului general al Flotei a 4-a din Guam a zis că Marina nu are nici o declaraţie de făcut asupra situaţiei, aşteptînd rezultatul unei anchete la nivel înalt efectuată de o echipă de specialişti civili condusă de fostul procuror districtual al oraşului New Orleans, James Garrison.

...De ce să-ţi baţi capul cu ziare, dacă asta e tot ce-ţi oferă? Agnew a avut dreptate. Presa e o bandă de poponari sălbatici. Jurnalismul nu e o profesie sau o îndeletnicire. E un tîrg ieftin pentru leneşi şi nepotriviţi – o uşă falsă spre dosul vieţii, o vizuină pişată, pe care inspectorul de mediu o bate în cuie, dar destul de adîncă încît aurolacul să se răsucească, să sară în stradă şi să se masturbeze ca un cimpanzeu la zoo.

14.
La revedere, Vegas... Dumnezeu să vă aibă în pază, porcilor!

În timp ce mă furişam prin aeroport, mi-am dat seama că încă mai purtam ecusonul. Era un dreptunghi încadrat în plastic transparent, pe care scria: „Raoul Duke, Detectiv Special, Los Angeles". L-am văzut în oglinda de deasupra pisoarului.

Scapă de chestia asta, m-am gîndit. Smulge-o. S-a terminat spectacolul... şi n-a folosit la nimic. Cel puţin nu mie. Şi în mod cert nu avocatului meu – care avea şi el un ecuson – dar care acum era în Malibu, îngrijindu-şi rănile paranoice.

O pierdere de timp, o scîrţa-pîrţa patetică care a fost doar – într-o retrospectivă limpede – o scuză ieftină pentru o mie de poliţişti să petreacă nişte zile în Las Vegas şi să lase nota plătitorilor de impozite. Nimeni nu a *aflat* nimic – sau cel puţin nimic nou. Poate doar eu... şi anume că Asociaţia Naţională a Procurorilor Districtuali

e cu vreo zece ani în urma adevărului fioros, a realității aspre și cinetice a ceea ce ei au învățat abia recent să numească „Cultura drogurilor" în acest oribil an al Domnului nostru Dumnezeu, 1971.

Încă îi mai ard pe plătitorii de impozite pentru mii de dolari ca să facă filme despre „pericolul LSD-ului", într-un moment în care acidul este larg recunoscut – pentru toată lumea, mai puțin pentru polițiști – ca fiind Studebaker-ul pieței drogurilor; popularitatea psihedelicelor a scăzut atît de drastic încît majoritatea dealerilor serioși nu mai operează acid de calitate sau mescalină decît poate ca un favor pentru clienți speciali: diletanți ofiliți trecuți de treizeci de ani – ca mine și ca avocatul meu.

În ziua de azi, piața adevărată o reprezintă Sedativele. Roșiile și pudra – Seconal și heroină – și o fiertură de iarbă domestică rea, stropită cu orice, de la arsenic la tranchilizante de cai. Ceea ce se vinde azi e Ceea Ce te Fute de Tot – orice îți scurtcircuitează creierul și te pune la pămînt cît mai mult timp posibil. Piața ghetoului s-a extins în suburbii. Omul din Miltown s-a transformat, din răzbunare, în subcutanat sau chiar intravenos... și pentru fiecare fost amator de senzații tari care a plutit, pentru ușurare, în pudră, sînt 200 de pușți care se duc direct la acul de Seconal.

Nici măcar nu se deranjează să *încerce* vreodată senzaţii tari.

Stimulentele nu mai sînt la modă. Methedrina e aproape la fel de rară, pe piaţa anului 1971, ca acidul pur sau DMT. „Extinderea conştiinţei" s-a terminat o dată cu LBJ[1]... Şi nu înseamnă nimic, din punct de vedere istoric, că sedativele au apărut odată cu Nixon.

Am şchiopătat spre avion fără nici un fel de alte probleme decît un val de stări nasoale venind din partea celorlalţi pasageri... Dar capul meu era atît de ars atunci, încît nu mi-ar fi păsat nici dacă ar fi trebuit să mă sui în avion în pielea goală şi acoperit de şancre supurînde. Ar fi fost nevoie de o forţă fizică ieşită din comun ca să mă ţină departe de acel avion. Era cu mult mai mult decît o simplă oboseală, aşa că am început să mă simt mai bine la ideea unei isterii permanente. Simţeam că cea mai mică neînţelegere pe care aş fi avut-o cu stewardesa mă făcea fie să plîng, fie să-mi ies complet din minţi... Şi femeia părea să înţeleagă asta, pentru că m-a tratat cu multă blîndeţe.

Cînd am vrut mai multe cuburi de gheaţă pentru Bloody Mary-ul meu, mi le-a adus repede... şi

1. Lyndon Baines Johnson, preşedinte al SUA în perioada hippie – anterior lui Nixon.

cînd am rămas fără ţigări, mi-a dat un pachet din poşeta ei. Singurul moment în care a părut agitată a fost cînd am scos un grepfrut din sacul meu şi am început să-l feliez cu un cuţit de vînătoare. Am băgat de seamă că mă urmărea atentă, aşa că am încercat să zîmbesc.

— Nu plec nicăieri fără un grepfrut, am zis. E greu să faci rost de unul bun – doar dacă nu cumva eşti bogat.

A dat din cap.

A zărit o clipă grimasa/zîmbetul ei, dar era greu să ştii ce gîndeşte. Era foarte posibil, ştiam, să se fi hotărît să mă dea jos din avion într-o cuşcă, atunci cînd ajungem la Denver. Am privit-o ţintă în ochi pentru o vreme, dar mi-a înfruntat privirea.

Adormisem cînd avionul a ieşit pe pista de decolare, dar zgîlţîitura m-a trezit instantaneu. M-am uitat pe geam şi am văzut Munţii Stîncoşi. Ce pula mea caut *aici* ? mă întrebam. N-avea nici un sens. M-am hotărît să-mi sun avocatul de îndată ce era posibil. Să-i cer să-mi trimită nişte bani ca să-mi cumpăr un doberman albinos uriaş. Denver e un fel de piaţă naţională pentru dobermani furaţi; vin din toate părţile ţării.

De vreme ce eram deja aici, m-am gîndit că aş putea foarte bine să-mi cumpăr un cîine fioros. Dar, mai întîi, ceva pentru nervii mei. Imediat

după ce avionul a aterizat, m-am grăbit pe coridor spre farmacia aeroportului şi i-am cerut farmacistei să-mi dea o cutie de amiluri.

Începu să se foiască şi să dea din cap.

— O, nu, zise ea în cele din urmă. Nu pot să vînd chestiile *alea* decît cu reţetă.

— Ştiu, am zis. Dar, vezi, sînt *doctor*. Nu am nevoie de reţetă.

Încă se mai fîţîia.

— Păi... trebuie să-mi arătaţi un act de identitate, mormăi ea.

— Bineînţeles.

Mi-am tot fluturat portofelul să-mi vadă ecusonul de poliţist, pînă cînd am localizat Cardul Ecleziastic pentru Discount – care mă certifică drept Doctor al Divinităţii, recunoscut de ministrul Bisericii Noului Adevăr.

Îl inspectă cu atenţie, apoi mi-l dădu înapoi. Am simţit un respect nou în ţinuta ei. Ochii i se încălziseră. Părea că vrea să mă atingă.

— Sper că mă iertaţi, domnule doctor, zise ea zîmbind delicat. Dar trebuia să întreb. Avem nişte *animale ciudate* pe aici. Tot felul de dependenţi periculoşi. Nu m-aţi crede.

— Nu-ţi face griji, am zis. Înţeleg perfect. Dar am inima slăbită şi sper...

— Desigur, a exclamat ea – şi în cîteva secunde a fost înapoi cu o duzină de amiluri.

Am plătit fără să mai recurg la discountul ecleziastic. Apoi am deschis cutia şi mi-am pocnit una sub nas imediat, în timp ce ea se uita.

— Să fii recunoscătoare că inima ta e tînără şi puternică, am zis. Dacă aş fi în locul tău, niciodată n-aş... ah... la dracu'! ... ce? Da, trebuie să mă ierţi acum; o simt cum vine.

M-am întors şi m-am dus împleticindu-mă în direcţia barului.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, porcilor! am ţipat la cei doi soldaţi care ieşeau de la toaleta bărbaţilor.

S-au uitat la mine, dar nu au zis nimic. În acest moment, rîdeam ca un dement. Dar nu mai avea importanţă. Eram doar un alt cleric făcut varză, cu inima slăbită. Rahat, la Brown Palace s-ar fi înnebunit după mine. Am mai tras un amil şi în momentul în care am intrat în bar, inima mea era plină de bucurie. Mă simţeam ca o reîncarnare monstruoasă a lui Horatio Alger... un Om de Acţiune şi îndeajuns de bolnav ca să fie pe deplin încrezător.

Cuprins

Partea I

2. Am umflat 300$ de la o scroafă din Beverly Hills 25
3. Tratament straniu în deşert... O criză de încredere 33
4. Muzică oribilă şi sunetul multor puşcoace... Vibraţii nasoale într-o seară de sîmbătă în Vegas 47
5. Spunînd povestea la cald... Scurtă privire asupra presei în acţiune... Mizerie & eşec 58
6. O noapte în oraş... Conflicte la Desert Inn... Delir halucinogen la Circus-Circus 68
7. Teroare paranoică... şi spectrul îngrozitor al sodomiei... Sclipiri de cuţite şi ape verzi..... 84
8. „Geniile «din lumea întreagă stau mînă în mînă şi şocul recunoaşterii străbate întreg» cercul“ 100
9. *No Sympathy for the Devil*... Corespondent torturat ?... Zbor în nebunie 109
10. Intervine Western Union : un avertisment de la dl Heem... O nouă însărcinare de la secretariatul revistei de sport şi o invitaţie violentă din partea poliţiei 119
11. *Aawww, Mama, Can This Really Be the End* ? În ultimul hal în Vegas, cuprins iar de psihoza provocată de amfetamină ? 130

12. Viteză infernală... Luptă corp la corp cu patrula rutieră californiană... Mano Mano pe Autostrada 61 138

Partea a II-a

2. Altă zi, altă decapotabilă... & alt hotel plin de caralii 159

3. Sălbatica Lucy... „Dinții ca lopețile, ochii ca niște văpăi" 169

4. Nici o scăpare pentru degenerați... Reflecții asupra unui junkie ucigaș 187

5. O experiență teribilă cu droguri foarte periculoase 199

6. Trecem la treabă... Ziua de deschidere a Conferinței Naționale 210

7. Dacă nu știi, vino să înveți... Dacă știi, vino să ne înveți 219

8. Back Door Beauty... & în cele din urmă o cursă serioasă pe Strip 230

9. Criză pe Paradise Blvd. 246

10. Misiune grea la aeroport... Flashbackuri peruviene urîte... „Nu ! E prea tîrziu ! Renunță !" 257

11. Escrocherie ? Furt ? Viol ?... O conexiune brutală cu Alice de la spălătorie 268

12. Întoarcerea la Circus-Circus... Căutînd maimuța... La naiba cu Visul American 281

13. Capătul drumului... Moartea Balenei... Leoarcă de transpirație în aeroport 292

14. La revedere, Vegas... Dumnezeu să vă aibă în pază, porcilor ! 302

Ultimele apariţii în colecţia „Biblioteca Polirom“:

Chuck Palahniuk – *Monştri invizibili*
Graham Swift – *Mîine*
Osamu Dazai – *Amurg*
Alaa al-Aswani – *Blocul Iakubian*
Arturo Pérez-Reverte – *Pictor de război*
Andreï Makine – *Recviem pentru Est*
Kiran Desai – *Zarvă în livada de guave*
W. Somerset Maugham – *Robie*
Thomas Wolfe – *De la moarte pînă-n zori*
P.G. Wodehouse – *Jeeves şi spiritul feudal*

În pregătire:

Ernesto Che Guevara – *Jurnal pe motocicletă*
Philip Roth – *Operaţiunea Shylock*
W. Somerset Maugham – *Vila de pe colină*